

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

COLLEEN HOOVER

YA HIÇ
GELMESEYDİN

@psilon®

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

COLLEEN HOOVER

ÇARPILMA

©psilon®

Ya Hiç
Gelmeseydin

YA HİÇ GELMESEYDİN

Orijinal Adı: Point of Retreat

Yazarı: Colleen Hoover

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Bilge Pasinler

Editör: Emirhan Aydın

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2016

ISBN: 978-605-173-168-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Colleen Hoover

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ya Hiç Gelmeseydin

Colleen Hoover

**Çeviri
Bilge Pasinler**

@psilon®

Bu kitabı, *Çarpılma*'yı okuyan ve beni
Layken ile Will'in hikâyesini anlatmam için
cesaretlendiren herkese ithaf ediyorum.

TEŞEKKÜR

Çarpılma'nın basım sürecinde ve *Ya Hiç Gelmeseydi*'nin yazımı esnasında internette kendi kitaplarını yayımlayan birçok yazarla tanışma ve deneyimlerinden yararlanma şerefine eriştim.

Buradan hepsine teşvikleri, geri bildirimleri ve her şeyden öte bencil davranmadıkları için teşekkür etmek isterim. Kendilerinden bunca şey verip karşılığında hiçbir şey beklemeyen kişilerle sıklıkla tanışmıyor insan.

Ayrıca buradan Edmund Davis-Quinn'e bu kadar ilham verici bir şiir yazdığı ve bu kitapta "*Kötü yaz*" adlı şiirini kullanama izin verdiği için teşekkür etmek istiyorum, yeni arkadaşlarımın hepsine başarılar diliyorum.

Ve interneti sataşmak için bir yol olarak kullanıp kendilerine güvensizliklerini böyle örtmeyi seçenlere de "kelebekle git" diyorum.

Önsöz

1 Ocak 2012

“Kararlar”

2012’nin bizim yılımız olacağına eminim. Benimle Lake’in yılı.

Son birkaç yıl bizim için kesinlikle iyi geçmedi. 2008’in sonunda annemle babam hiç beklenmedik bir şekilde aramızdan ayrıldı ve küçük kardeşimi tek başıma yetiştirmem gerekti. Vaughn’un iki yıllık ilişkimizi onların ölümünün hemen ardından bitirme kararı alması da cabasıydı. Bir de bursumdan vazgeçmek zorunda kaldım. Üniversiteyi bırakıp Ypsilanti’ye geri taşınmak ve Caulder’ın velisi olmak, verdiğim en zor kararlardan biriydi... Ama aynı zamanda en iyi kararlarımdandı da..

Ertesi yılın her gününü bu duruma nasıl alışacağımı öğrenerek geçirdim. Kalp kırıklıklarına nasıl alışacağıma, ebeveynlerimin olmamasına, tek başına bir ebeveyn ve aileyi geçindiren tek insan olmaya nasıl alışacağıma. Geriye dönüp baktığımda 2009’u Caulder olmadan atlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Hayata devam edebilmemi mümkün kılan tek şey oydu.

2010 yılının ilk yarısını hatırlamıyorum bile. Bu yıl benim

için 22 Eylül'e, Lake'i ilk kez görene kadar başlamamıştı. Tabii ki 2010'un da geçmiş yıllar kadar zor olduğu ortaya çıktı ama bu sefer durum tamamen farklıydı. Hayatım boyunca onunla birlikte olduğum kadar canlı hissetmemiştim kendimi. Ama aramızdaki durumları düşününce onunla birlikte de olamazdım. Sanırım zamanımın büyük kısmını kendimi hayat dolu hissederek geçiremedim.

2011 yılı kendi çapında daha iyiydi. Birçok kere âşık oldum, yas tuttum, iyileştim ve daha çok şeye alıştım. Julia o yılın Eylül ayında aramızdan ayrıldı. Ölümünü bu kadar zor atlatacağımı tahmin etmiyordum. Ölümü neredeyse annemi tekrar kaybetmek gibiydi.

Annemi özliyorum. Julia'yı da özliyorum. Neyse ki Lake var.

Aynen benim gibi babam da yazmayı severdi. Bana hep günlük düşüncelerini yazmanın ruhuna iyi gelen bir terapi olduğunu söylerdi.

Belki de son üç yılda yaşadığım zorluklara alışamamamın bir nedeni de babamın bu tavsiyesini dinlemememdi. Bir yılda birkaç kez çarpılmanın bana yeterince "terapi" olduğunu tahmin ediyordum. Belki de yanılmıştım. 2012 yılının tam da planladığım gibi mükemmel olmasını istiyorum. Yani bu söylenenler (daha ziyade yazılanlar) bir yana, 2012 için en büyük kararım yazmak. Günde bir kelime bile olsa yazmaya devam edeceğim ve içimi dökeceğim.

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

5 Ocak 2012, Perşembe

Bugün ders kaydımı yaptırdım. İstedğim günleri ayarlayamadım ama sadece iki sömestrim kaldı ve programım konusunda seçici olmak gittikçe zorlaşıyor. Gelecek sömestrden sonra öğretmenlik için yerel okullara başvurmayı düşünüyorum. Gelecek yıl bu zamanlarda yeniden öğretmenlik yapıyor olmayı ümit ediyorum. Ama şimdilik... Öğrenci kredisiyle geçineceğim. Neyse ki büyükanmemle büyükbabam üst lisans derecemi yaparken bana çok destek oldu. Onlar olmadan bunu başaramayacağıma şüphe yok.

*Bu akşam Gavin ve Eddie'yle akşam yemeği yiyeceğiz. Sam-
rım çizburger yapacağım. Çizburger kulağa hoş geliyor. Şimdilik
söyleyeceklerim bu kadar.*

★

“Layken burada mı, orada mı?” diye sordu Eddie başını ön kapıdan uzatarak.

“Orada,” diye cevap verdim mutfaktan.

Acaba evin girişinde insanların kapıyı çalmamasını söyleyen bir tabela mı vardı? Lake tabii ki artık kapıyı hiç çalmıyordu ama bu rahatlığı Eddie'ye de bulaşmıştı belli ki. Eddie karşıya Lake'in evine geçti, o sırada Gavin dizlerini ön kapıya vurarak içeri girdi. Tam anlamıyla kapıyı çalmamıştı ama en azından bir girişimde bulunmuştu.

"Ne yiyoruz bu akşam?" diye sordu. Ayakkabılarını kapıda çıkararak içeri girdi.

"Çizburger." Eline spatulayı verip ocağı gösterdim, patates kızartmalarını fırından alırken ona burgerleri çıkarmasını söyledim.

"Will, kendimizi hep bir şekilde yemek pişirirken bulduğumuzu fark ettin mi?"

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," dedim patatesleri tavada kızartırken. "Eddie'nin Alfredo soslu makarnasını hatırladın mı?"

Lake bunu hatırlayınca yüzünü ekşiterek "Doğru diyorsun," dedi.

Masayı hazırlamaları için Kel ile Caulder'ı mutfığa çağırdım. Geçen yıl Lake ile birlikte olduğumuzdan beri, Gavin ile Eddie en az haftada iki kere bizimle yemek yiyorlardı. Sonunda bir yemek masasına yatırım yapmak zorunda kaldım, çünkü bar artık kalabalık olmaya başlamıştı.

"Selam Gavin," dedi Kel. Mutfığa girdi, dolaptan bardakları aldı.

"Selam," diye cevap verdi Gavin. "Gelecek hafta partiyi nerede yapacağına karar verdin mi?"

Kel omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki bowling'e gideriz ya da sadece burada bir şeyler yapabiliriz."

Caulder mutfığa girip masayı hazırlamaya başladı. Ar-

kama göz attığımda fazladan bir tabak koyulduğunu fark ettim.

“Birini mi bekliyoruz?” diye sordum.

“Kel, Kiersten’ı davet etti,” dedi Caulder alaycı bir şekilde.

Kiersten, bir ay önce sokağımızda bir eve taşınmıştı ve Kel ona biraz abayı yakmıştı ama elbette bunu itiraf etmiyordu. Kel on bir yaşına basmak üzereydi. Lake ile böyle bir şeyin olmasını bekliyorduk. Kiersten ondan birkaç ay büyük ve bir hayli de uzundu. Kızlar ergenliğe erkeklerden daha erken girdiği için Kel’in de zamanla ona yetişeceğini umut ediyordum.

“Bir dahaki sefere birini davet ederseniz, lütfen haber verin. Şimdi bir burger daha yapmam gerek.” Buzdolabına yürüdüm ve fazladan bir burger daha çıkardım.

“O et yemiyor,” dedi Kel. “Vejeteryan.”

Anlaşıldı. Eti buzdolabına tekrar koydum. “Peki, ne yiyecek? Sahte etim yok. Ekmek mi yiyecek?”

“Ekmek yeterli,” dedi Kiersten ön kapıdan girerken. Kapıyı çalmamıştı. “Ekmeği severim, patates kızartmasını da. Sadece haksız yere yapılan hayvan cinayetlerinin ürünü olan yiyecekleri yemiyorum.”

Kiersten masaya doğru yürüdü ve kâğıt havlu rulosunu aldı, onları kopararak her tabağın yanına birer tane koydu. Kendine olan güveni bana birazcık Eddie’yi hatırlatıyordu.

“Kim bu?” diye sordu Gavin, Kiersten’ın kendini evinde gibi rahat hissetmesini seyrederken. Bizimle daha önce hiç yemek yememişti ama verdiği komutlara bakılırsa bunu anlamak güçtü.

“Sana bahsettiğim on bir yaşındaki komşumuz. Ama

ağızından çıkan şeylere bakılırsa sahtekâr olduğunu düşünüyorum. Gittikçe onun kızıl bir kız çocuğu taklidi yapan ufak tefek bir yetişkin olduğundan şüphelenmeye başladım.”

“Kel’in hoşlandığı kız demek?” dedi Gavin gülümseyerek. Kafasında tilkilerin dolaştığını görebiliyordum. Şimdiden akşam yemeğinde Kel’i utandırmanın yollarını düşünmeye başlamıştı. Bu akşam ilginç olacaktı.

Gavin ile bu geçen yılda epey yakınlaşmıştık. Lake ile Eddie’nin birbiriyle olan samimiyetini düşünürsek sanırım bu iyi bir şeydi. Kel ile Caulder da onları gerçekten seviyordu. Bu çok hoştu. Aramızdaki bağ hoşuma gidiyordu. Hep böyle kalmasını umuyordum.

Masaya oturmak üzereyken Eddie ile Lake nihayet içeri girdiler. Lake ıslak saçlarını topuz yapmıştı. Üzerinde bir tişört ve eşofman vardı, ayağında da ev terlikleri. Burada kendini rahat hissetmesi hoşuma gidiyordu. Yanımdaki sandalyeyi alıp bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler, bebeğim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. İstatistik dersine internetten başvurmaya çalışıyordum ama sınıf dolmuş. Sanırım yarın idareye gidip onları ikna etmeye çalışacağım.”

“Neden istatistik dersi alıyorsun?” diye sordu Gavin. Ketçapı alıp tüm tabağına sıktı.

“Mini kış sömestrinde Cebir II dersini aldım. Matematikten nefret ettiğim için hepsini birinci dönemde alıp bitirmeye çalışıyorum.” Lake ketçapı onun elinden alarak önce benim, daha sonra da kendi tabağına sıktı.

“Neden acele ediyorsun? Zaten şimdiden Eddie ile be-

nimkinin toplamından fazla kredin var,” dedi Lake. Eddie hamburgerinden bir ısırık alıp başını salladı.

Lake, Kel ile Caulder’ı başıyla işaret etti. “Benim Eddie ile senin toplamından fazla çocuğum var. *Acelem* bu yüzden.”

“Ana branşın ne?” diye sordu Kiersten, Lake’e.

Eddie, Kiersten’a bir bakış attı ve sonunda masadaki fazla kişiyi fark etti. “*Sen* kimsin?”

Kiersten, Eddie’ye bakıp gülümsedi.

“Ben Kiersten. Will ile Caulder’ın çaprazında, Layken ile Kel’in paralelinde yaşıyorum. Noel’den önce Detroit’ten buraya taşındık. Annem şehir bizi terk etmeden bizim şehri terk etmemiz gerektiğini söyledi. Ne demekse artık. On bir yaşımdayım. 11.11.2011’den beri on bir yaşımdayım. Çok güzel bir gündü biliyor musun? On bir, on bir, on bir’de on bir yaşına girdiğini söyleyebilecek çok kişi yok. Gerçi öğleden sonra saat üçte doğduğum için biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir de 11.11’de doğsaydım kesin haberlere çıkardım. Haberlerin bu bölümünü kaydetmiş olsam portfolyomda kullanabilirdim. Büyüyünce aktris olmak istiyorum.”

Eddie hepimiz gibi cevap veremeden bakakaldı. Kiersten kayıtsız bir şekilde Lake’e dönerek sorusunu tekrarladı. “Senin ana branşın ne Layken?”

Lake hamburgerini tabağına bıraktı, boğazını temizledi. Bu sorudan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Gayet kendinden emin bir şekilde cevap vermeye çalıştı. “Henüz karar vermedim.”

Kiersten ona acıyan gözlele baktı. “Anlıyorum. Klasik *kararsız*. En büyük ağabeyim üç yıldır kolejde. Çaylak. Şu

ana kadar beş ana branş alabilecek kredisi var. Bence kararsız kalmaya devam edecek, çünkü mezun olup gerçek bir işte çalışmak yerine her gün öğlene kadar uyuyup sonra sınıfta üç saat oturup gece dışarı çıkmayı tercih ediyor. Annem bunun doğru olmadığını düşünüyor. Ağabeyimin ilgi alanlarını inceleyip bütün kapasitesini keşfetmeye çalıştığını söylüyor. Bana sorarsan boktan bir bahane.”

İçtiğim içecek kahkahamla birlikte boğazımdan tekrar yukarı çıkınca öksürdüm.

“Boktan dedin!” dedi Kel.

“Kel, boktan deme!” dedi Lake.

“Ama ilk o söyledi,” dedi Caulder, Kel’i savunarak.

“Caulder sakın boktan deme!” diye bağırdım.

“Özür dilerim,” dedi Kiersten, Lake ile bana. “Annem küfrün icadından medyanın sorumlu olduğunu söylüyor. Herkes küfürleri yeterince kullanırsa küfür olmaktan çıkacağını ve kimsenin bu sözlerden alınmayacağını söylüyor.”

Bu çocukla başa çıkmak zor!

“Annen seni küfretmeye mi *cesaretlendiriyor?*” dedi Gavin.

Kiersten başını salladı. “Ben olayı bu şekilde görmüyorum. Annem sadece zarar vermek üzere üretilmiş kelimelerin fazla kullanımı sayesinde bozulmuş bir sistemi küçümsememiz için cesaretlendiriyor bizi. Oysaki onlar da diğer kelimeler gibi bir araya gelmiş harfler. Karışmış harfler, sadece o kadar. Mesela ‘kelebek’ kelimesini ele alalım. Bir gün birisi kelebek kelimesinin küfür olduğunu söylese mesela... İnsanlar bu kelimeyi bir aşağılama ifadesi olarak kullanmaya başlayacaktır ve olumsuz yönde ifadelerde kullanacaktır. Kelimenin kendisi hiçbir şey ifa-

de etmiyor, insanların yüklediği olumsuz anlamlar onları küfür yapıyor. Yani hepimiz devamlı kelebek demeye devam etseydik insanlar onu önemsemeyi bırakır. Şoke etme gücü kaybolur ve herhangi bir kelime haline gelir. Kötü sayılan her kelime için bu geçerlidir. Herkes bu kelimeleri hep kullanmaya başlarsa kötü olmaktan çıkarlar. En azından annem böyle düşünüyor.” Gülümsedi ve patatesini ketçapa batırdı.

Kiersten bizi ziyaret ettiğinde nasıl bu hale geldi diye merak ediyordum. Daha Kiersten’ın annesiyle tanışmamıştım ama tüm duyduklarımızın ardından sıradan birisi olmadığı anlaşılıyordu. Biraz garip bir biçimde olsa da Kiersten’ın yaşlılarına göre daha zeki olduğu ortadaydı. Ağzından çıkan kelimeler bir şekilde Kel ile Caulder’ı daha normal gösteriyordu.

“Kiersten?” dedi Eddie. “Yeni en iyi arkadaşım olur musun?”

Lake tabağından bir patates alıp Eddie’ye attı ve patatesi yüzüne isabet ettirdi.

“Bok kafalı!” dedi Lake.

“Kelebekle git!” dedi Eddie, sonra da Lake’e bir patates fırlattı.

Bunun geçen haftaki yemek savaşına dönüşmemesini umut ederek patatesi yakaladım. Hâlâ evin her yerinde brokoli buluyordum. “Durun!” dedim elimdeki patatesi masaya bırakarak. “Evimde bir yemek savaşı daha çıkarırsanız ikinizin de kelebeğini tekmelerim!”

Lake yemek savaşı konusundaki ciddiyetimi gördü. Masanın altından bacağımla sıkıttı ve konuyu değiştirdi.

“Ekşi ve tatlı anlar?” dedi.

“Ekşi ve tatlı anlar mı?” diye sordu Kiersten aklı karışmış bir halde.

Kel ona açıkladı. “Bu noktada günün ekşi ve tatlı anlarını söylemen gerekiyor. İyi, kötü. Mutlu, üzgün. Her akşam yemeğinde bunu yaparız.”

Kiersten anladığını belirterek başını salladı.

“İlk ben anlatayım,” dedi Eddie. “Bugünkü ekşiliğim kayıtlardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma sınıflarında takılıp kaldım. Salı ile perşembeler doluydu.”

Herkes salıyla perşembeyi istiyordu, dersler o günlerde daha uzundu ama haftada üç kere gitmektense iki kere gitmek daha uygundu.

“Bugünün tatlılığıysa yeni en yakın arkadaşım Kiersten’la tanışmaktı,” dedi Eddie, Lake’e bakarak.

Lake bir patates kızartması daha alıp Eddie’ye fırlattı. Eddie eğilince patates başımın üstünden geçti. Lake’in ta-bağını önünden alıp yanıma koyarak ondan uzaklaştırdım.

Lake omuzlarını silkip gülümsedi. “Özür dilerim.” Ta-bağımdan bir patates alıp ağzına attı.

“Senin sıran Bay Cooper,” dedi Eddie. “Sıkıcı” olduğumu düşündüğü zamanlarda bana sıkça böyle sesleniyordu.

“Benim ekşiliğim de kesinlikle kayıtlardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma günü derslerini aldım.”

Lake üzüntüyle bana döndü. “Ne? Ben ikimizin de salı, perşembe sınıflarını aldığını sanıyordum.”

“Denedim bebeğim. O günlerde benim düzeyimdeki dersleri vermiyorlar. Sana mesaj atmıştım.”

“Off bu gerçekten berbat,” dedi Lake somurtarak. “Ve senin mesajını da alamadım çünkü yine telefonumu bulamadım.”

Lake telefonunu hep kaybederdi.

“Senin tatlı anın nedir?” diye sordu bana Eddie.

Bu kolaydı. “Günümün tatlı kısmı şu an gerçekleşiyor,” dedim ve Lake’i alnından öptüm.

Kel ile Caulder homurdandılar. “Will, her akşam aynı şeyi söylüyorsun,” dedi Caulder, bıkkın bir şekilde.

“Benim sıram,” dedi Lake. “Kayıtlar benim günümün tatlılığıydı aslında. İstatistik konusunda karar veremedim ama diğer dört sınıfım tam da istediğim gibi oldu.” Eddie’ye baktı ve devam etti. “Ekşiliğim de en yakın arkadaşımı on bir yaşında bir çocuğa kaptırmak oldu.”

Eddie güldü.

“Gitmek istiyorum,” dedi Kiersten. Kimse itiraz etmedi. “Benim günümün ekşiliği de akşam yemeğinde ekmek yemekti,” dedi tabağına bakarak.

Cesur bir kızdı. Tabağına bir dilim ekmek daha koydum. “Belki bir dahaki sefere davetsiz geldiğin etoburların evine sahte etinle gelmelisin.”

Beni umursamadı. “Benim günümün tatlılığı saat üçteydi.”

“Saat üçte ne oldu?” diye sordu Gavin.

Kiersten omuzlarını silkti. “Okulum bitti. Kelebek olası okuldan nefret ediyorum.”

Üç çocuk da birbirine baktı, neredeyse aralarında sessizce yapılmış bir anlaşma vardı. Kafama daha sonra bu konuyu Caulder’la konuşmak üzere not ettim. Lake dirseğiyle beni dürttü ve benimle aynı fikirde olduğunu hissettiren bir bakış attı.

“Senin sıran, adın her neyse,” dedi Kiersten, Gavin’e.

“Ben Gavin. Günümün ekşi kısmı sanırım on bir ya-

şında bir çocuğun kelime dağarcığının benden daha geniş olması,” dedi Kiersten’a gülümseyerek. “Günümün tatlı kısmıysa şaşırtıcıydı.” Eddie’ye baktı ve ondan bir cevap bekledi.

“Nedir?” dedi Eddie.

“Evet, nedir?” diye sordu Lake.

Ben de meraklanmıştım. Gavin yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp tahmin etmemizi bekledi.

Eddie onu dürttü, “Anlatsana be!” dedi.

Eddie sandalyesinde öne eğilerek elini masaya vurdu. “Bir iş buldum! Getty’s’de pizza dağıtacağım!”

Bir sebepten dolayı çok mutlu görünüyordu.

“Gününün tatlı kısmı bu muydu? Pizza kuryesi olmak mı?” diye sordu Eddie. “Bu daha çok *ekşi* gibi.”

“İş aradığımı biliyordunuz. Getty’s yahu, oraya bayılırız.”

Eddie gözlerini devirdi. “O zaman tebrikler,” dedi ikna olmamışcasına.

“Bedava pizza alabilecek miyiz?” diye sordu Kel.

“Hayır ama indirimimiz var,” diye cevap verdi Gavin.

“O zaman benim günümün tatlısı da bu olsun,” dedi Kel. “Ucuz pizza!” Gavin birinin kendisi için heyecanlanmasına memnun olmuştu. “Benim günümün ekşisi Bayan Brill’di.” dedi Kel.

“Tanrım, ne yaptı?” diye sordu Lake. “Veya daha doğrusu, sen ne yaptın?”

“Sadece ben değildim,” dedi Kel.

Caulder dirseklerini masaya koydu ve yüzünü benden saklamaya çalıştı.

“Ne yaptın, Caulder?” diye sordum. Ellerini aşağıya

indirerek Gavin'e baktı. Gavin de dirseklerini masaya koyarak gözlerini benden kaçırdı, bakışlarını umursamadan yemek yemeye devam etti. "Gavin? Bu sefer onlara ne şakası yaptın?"

Gavin iki patates kızartmasını kapıp Kel ile Caulder'a fırlattı. "Bir daha asla size bir şey anlatmayacağım. Her seferinde başımı belaya sokuyorsunuz."

Kel ile Caulder gülererek patates kızartmalarını ona geri fırlattılar.

"Onları anlatabilirim, benim için fark etmez," dedi Kiersten. "Bugün öğle yemeğinde başlarını belaya soktular. Bayan Brill kafeteryanın öbür ucundaydı ve bu ikisi onu bir şekilde koşturmaya çalıştı. Herkes Bayan Brill'in koşarken bir ördek gibi paytak olduğunu söylüyordu, biz de bunu görmek istedik. O yüzden Kel boğulma taklidi yaptı, Caulder da bunu büyük bir gösteriye dönüştürerek onun arkasına geçti, sırtını yumruklamaya başladı ve Heimlich manevrası taklidi yaptı. Bu Bayan Brill'i dehşete düşürdü. Masamıza geldiğinde Kel çok daha iyi olduğunu, Bayan Brill'e Caulder'ın onun hayatını kurtardığını söyledi. Aslında buraya kadar sorun yoktu ama Bayan Brill çoktan birine 911'i aramasını söylemişti. Dakikalar içinde iki ambulans ve bir itfaye arabası çoktan okula ulaşmıştı. Yan masadaki çocuklardan biri onların numara yaptığını anlatınca Kel müdüre çağırıldı."

Lake öne eğilip Kel'e baktı. "Lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle."

Kel ona yüzünde masum bir ifadeyle baktı. "Sadece bir şakaydı. Kimsenin gerçekten 911'i arayacağını düşünmemiştim. Şimdi tüm haftayı cezalı geçireceğim."

“Neden Bayan Brill beni aramadı?” diye sordu Lake ona.

“Eminim aramıştır,” dedi Kel. “Ama telefonunu bulamıyorsun hatırladın mı?”

“Of! Beni bir daha böyle bir şey için ararsa cezalısın!”

Caulder’a baktım ama gözlerini benden kaçırdı. “Caulder peki ya sen? Bayan Brill neden beni aramadı?”

Caulder bana döndü. “Kel benim yerime yalan söyledi. Gerçekten boğulduğunu düşündüğümü ve hayatını kurtarmaya çalıştığımı söyledi,” dedi haylaz bir sırıtişla. “Bu da beni günün tatlılığına ulaştırdı. Kahramanca davranışım için ödüllendirildim ve Bayan Brill bana çalışma salonuna iki serbest geçiş izni verdi.”

Sadece Caulder cezadan kurtulmak için böyle bir yol bulabilir ve ödüllendirilirdi. “İkiniz de şu saçmalığı kesin,” dedim onlara. “Ve Gavin bundan sonra böyle şaka hikâyeleri duymayacağım.”

“Evet, Bay Cooper,” dedi Gavin alaycı bir şekilde. “Fakat bilmem gereken bir şey var,” dedi çocuklara bakarak. “Gerçekten paytak mı yürüyor?”

“Evet,” dedi Kiersten kahkaha atarak. “Tam bir paytak, tamam mı?” Caulder’a baktı. “Senin ekşin neydi, Caulder?”

Caulder’ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “En yakın arkadaşım neredeyse boğuluyordu. Ölebilirdi.”

Hepimiz güldük. Her ne kadar Lake ile onlara karşı sorumlu davranmaya çalışsak da kardeş olmayla kural koyan otorite olma arasındaki çizgiyi belirlemek gerçekten zordu. Çocuklarla yapacağımız kavgaların hangileri olacağını seçiyorduk ve Lake o kadar da çok kavgaya etmememizin

önemli olduğunu söylüyordu. Ona bakıp güldüğünü görünce bir tartışmaya girmek istemediğini anladım.

“Yemeğimi bitirebilir miyim artık?” dedi Lake benim tarafımda, uzanamadığı tabağını göstererek. Tabağı tekrar önüne ittim. “Teşekkürler Bay Cooper,” dedi.

Masanın altından dizimle dürttüm. Bana böyle seslenmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Bunun hâlâ beni niye bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Muhtemelen onun öğretmeniyken öyle hitap ettiğini duymaktan nefret ettiğim içindi. Lake ile ilk randevuya çıktığımız akşam aramızdaki bağ o kadar çabuk gelişmişti ki... Kendim gibi olarak bu kadar iyi vakit geçirdiğim biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Köseyi dönüp onu koridorda, sınıfın önünden ilk gördüğüm an kalbim sanki yerinden çıkmıştı. Hemen orada, o an neden orada olduğunu anlamıştım ama Lake’in bunu çözmesi biraz daha zaman almıştı. Sonunda öğretmen olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki bakış beni mahvetmişti. Tıpkı benim gibi incinmiş, kalbi kırılmıştı. Ama emin olduğum bir şey varsa bir daha o bakışı gözlerinde görmek istemediğimdi.

Kiersten ayağa kalktı, tabağını lavaboya götürdü. “Gitmem gerekiyor. Ekmek için teşekkür ederim, Will,” dedi alaycı bir şekilde. “Çok lezzetliydi.”

“Ben de kalkıyorum. Sana eve kadar eşlik edeyim,” dedi Kel. Koltuğundan zıpladı, Kiersten’ı kapıya kadar takip etti. Lake’e bakınca gözlerini devirdiğini gördüm. Kel’in ilk kez âşık olması onu rahatsız ediyordu. Lake ergen hormonlarıyla uğraşmak üzere olmamız fikrinden hiç hoşnut değildi.

Caulder ayağa kalktı. “Odamda televizyon seyredece-

ğim,” dedi. “Sonra görüşürüz, Kel. Hoşça kal Kiersten.” İkisi de ayrılırken ona veda etti.

“Bu kızı gerçekten sevdim,” dedi Eddie, Kiersten dışarı çıktıktan sonra. “Umarım Kel ona çıkma teklif eder. Umarım birlikte büyüyüp evlenirler ve bir sürü garip bebekleri olur. Umarım sonsuza dek ailemizde kalır.”

“Kes sesini, Eddie,” dedi Lake. “Kel daha on yaşında ve bir kız arkadaşına sahip olmak için çok küçük.”

“Pek on yaşında sayılmaz, sekiz gün içerisinde on birine basacak,” dedi Gavin. “On bir yaş ilk kız arkadaşlar için en iyi yaştır.”

Lake bütün patateslerini alıp Gavin’in yüzüne fırlattı.

Sadece iç çektim. Lake’i kontrol etmek imkânsızdı. “Bu gece ortalığı sen temizliyorsun,” dedim ona. “Sen de,” dedim Eddie’ye. “Gavin, hadi, kadınlar işlerini yaparken biz de erkek erkeğe maç izleyelim.”

Gavin bardağını Eddie’ye uzattı. “Doldur bu bardağı kadın. Ben futbol izliyorum.”

Eddie ile Lake mutfağı temizlerken ben de Gavin’den bir iyilik istedim. Lake ile çocuklardan dolayı haftalardır baş başa kalamamıştık. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

“Eddie’yle ikiniz, yarın akşam Kel ile Caulder’ı sinemaya götürebilir misiniz?”

Hemen cevap vermedi ve kendimi sorduğum için bile suçlu hissettim. Belki zaten planları vardı.

“Bakınız,” diye cevap verdi sonunda. “Kiersten’ı da götürmek zorunda mıyız?”

“Bu senin hatuna bağlı. Kiersten onun yeni en yakın arkadaşı,” dedim gülerek.

Gavin bu düşünce üzerine gözlerini devirdi. “Tamam, zaten bir film seyretmek istiyorduk. Saat kaçta gelelim? Bir de onları ne kadar oyalamamızı istiyorsun?”

“Fark etmez. Bir yere gitmeyeceğiz. Sadece onunla birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ona vermem gereken bir şey var.”

“Tamam, anladım,” dedi. “Ona ‘verdikten’ sonra bana bir mesaj at, çocukları ona göre getiririm eve.”

Tahmin ettiği şeyi bildiğim için başımı sallayıp güldüm. Gavin’i seviyordum. Buna rağmen Lake ile aramda geçen her şeyi ve Eddie ile onun arasında geçen her şeyi hepimizin bilmesinden nefret ediyordum. En yakın arkadaşlarla çıkmanın dezavantajı buydu işte. Hiçbir şey sır olarak kalmıyordu.

“Hadi gidelim bebeğim,” dedi Eddie, Gavin’i koltuktan çekerek. “Akşam yemeği için teşekkürler, Will. Joel gelecek hafta sonu sizi bekliyor. Tamale pişirecekmış.”

Tamale yemeyi asla geri çevirmezdim. “Tamam, geliyoruz,” dedim.

Eddie ile Gavin gitikten sonra Lake oturma odasına geldi, kanapeye oturdu, bacaklarını kıvrarak yanıma sokuldu. Kollarımla onu sıkıca sararak kendime çektim.

“Mahvoldum,” dedi. “En azından bu sömestr aynı günlerde ders alacağımızı umut etmiştim. Bu kelebek olası çocuklar yüzünden hiç yalnız kalamıyoruz.”

Aynı sokakta karşı karşıya oturduğumuz için dünyadaki tüm zamanımızı birlikte geçirdiğimizi düşünebilirsiniz. Ama durum böyle değildi. Geçen dönem o pazartesi, çarşamba ve cuma günleri okuldaydı, bense okula beş gün gitmiştim. Hafta sonları çoğunlukla ödevlerimizi yaparak

geçirmiştik ve genellikle Kel ile Caulder'ın spor aktiviteleriyle meşguldük. Eylülde Julia'nın aramızdan ayrılması Lake'in yükünü biraz daha ağırlaştırmıştı. En azından bu bir alışma süreciydi. Açıkçası aramızdaki en büyük eksiklik birlikte dolu dolu zaman geçiremememizdi. Çocuklar bir evde takılırken yalnız kalmak için diğer eve gitmemiz de biraz tuhaf olacaktı. Zaten bunu ne zaman yapsak bizi takip ediyorlardı.

“Bunu da atlatırız,” dedim. “Hep yaptığımız gibi.”

Yüzümü kendine çekti ve beni öptü. Bir yıldır her gün onu öpmeme rağmen her nasılsa her seferinde daha da güzelleşiyordu.

“Gitmeliyim,” dedi sonunda. “Sabah erken kalkacağım ve okula gidip kaydımı tamamlamalıyım. Ayrıca dışarı bakıp Kel'in Kiersten'la öpüşmediğinden emin olmalıyım.”

Buna gülüyorduk ama birkaç yıl içinde karşılaştığımız gerçek bir durum da olabilirdi. Daha yirmi beş yaşına gelmeden, ergenler yetiştiriyor olacaktık. Bu korkutucu bir düşünceydi.

“Bir dakika. Gitmeden önce bir şey sorayım. Yarın akşam için planın ne?”

Lake gözlerini bana dikti. “Bu nasıl soru? Planım sensin. Her zaman tek planımsın.”

“İyi. Eddie ile Gavin yarın çocukları dışarı çıkarıyor. Benimle yedide buluşur musun?”

“Beni gerçek bir randevuya mı davet ediyorsun?” dedi Lake gülümseyerek. Yüzü aydınlanmıştı.

Başımı salladım.

“Bu işlerde berbat olduğunu biliyorsun değil mi? Hep böyleydin. Kızlar bazen böyle şeylerin sorulmasını ister, doğrudan söylenmesini değil.”

Naz yapıyordu ama bu gerçekten anlamsızdı. Lake zaten bana aitti ama yine de onun kurallarına uyuyordum. Önünde dizlerimin üstüne çöktüm ve gözlerinin içine baktım. “Lake yarın akşam benimle buluşma şerefini bana bahşeder misin?”

Kanepede geriye yaslanarak, başka tarafa baktı. “Bilmiyorum biraz meşgul gibiyim,” dedi. “Programıma bakıp sana haber veririm.” Ciddi görünmeye çalışıyordu ama birden yüzünde bir gülümseme belirdi. Eğilip bana sarıldı fakat dengemi kaybettim ve kendimizi yerde bulduk. Yerde sırt üstü yatarken gülerek “Tamam saat yedide al beni,” dedi

Saçlarını gözümün önünden çekip parmaklarımı yüzünde gezdirdim. “Seni seviyorum, Lake.”

“Bir daha söyle,” dedi.

Alnından öperek bir daha söyledim. “Seni seviyorum, Lake.”

“Bir daha?”

“Ben.” Dudaklarından öptüm. “Seni.” Tekrar öptüm. “Seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Vücudumu onun üzerinden biraz çektim ve parmaklarımızı kenetledik. Ellerini başının üzerine koyup yere doğru bastırdım. Onu öpecek gibi eğildim ama öpmedim. Bu pozisyondayken onunla eğlenmeyi seviyordum. Gözlerini kapatana dek dudaklarına dokunmadım, sonra yavaşça çekildim. Gözlerini açtı, ona gülümsediğimi gördü, yeniden eğildim. Gözlerini kapar kapamaz yine geri çekildim.

“Kahretsin, Will! Kelebek olası adam, öptün beni artık!”

Ellerini serbest bıraktığımda yüzümü kavradı ve du-

daklarını dudaklarıma yapıştırdı. Geri çekilme noktasına kadar öpüşmeye devam ettik. Lake bu anı böyle adlandırmayı seviyordu. Altımdan çıkarak dizlerinin üstüne oturdu, ben de sırt üstü yerde kaldım. Evde yalnız olmadığımız zamanlarda kendimizi kaptırıp devam etmeyi sevmiyorduk. Bu çok basitti, kendimizi işleri ileri götürürken bulduğumuzda ikimizden biri kendini geri çekiyordu.

Julia ölmeden önce işleri zamanından evvel ileri götürme hatası yapmıştık. Benim adıma kritik bir hataydı. Resmi olarak birlikteliğimizin ikinci haftasında Caulder geceyi Kel'in evinde geçiriyordu. Lake ile sinemadan sonra benim evime gelmiştik. Kanepenin üzerinde sevişmeye başladık ve her şey ardı ardına ilerledi. İkimiz de durmak istemiyorduk. Daha seks yapmamıştık ama Julia aniden içeri girmeseydi neredeyse yapmak üzereydik. Çok sinirlendi. Biz de korkmuştuk. Lake'e ceza verdi ve onu iki hafta görmeme izin vermedi. Muhtemelen bu iki haftada binlerce kez özür dilemişimdir.

Sonunda bizleri karşısına alıp en az bir yıl bekleyeceğimize dair yemin ettirdi. Lake'i doğum kontrolü hapına başlatıp benim de onun gözlerinin içine bakıp söz vermemi istedi. Aslında onu üzen şey on sekiz yaşındaki kızının neredeyse seks yapacak olması fikri değildi. Julia mantıklı bir kadındı ve bunun günün birinde olacağını biliyordu. Onu asıl üzen benim bunu Lake'den sadece iki hafta gibi çok kısa bir sürede talep etmemdi. Kendimi inanılmaz bir şekilde suçlu hissettim ve tabii ki bu sözü vermeyi kabul ettim. Aynı zamanda Julia, Kel ile Caulder için iyi birer örnek olmamızı istediğinden bu süre zarfında geceyi bir-birimizde geçirmemeye de yemin ettirdi. Julia öldükten

sonra da sözümüze sadık kaldık. Sadece Julia'ya olan saygımızdan. Tanrı biliyor ki bazen zorlanıyorduk. Aslında çoğu zaman zorlanıyorduk.

Daha sonra bu konuyu bir daha tartışmadık, ta ki geçen hafta, yani Julia'ya verdiğimiz sözün dolduğu birinci yıla kadar. Lake'i hiçbir şeye zorlamak istemiyordum. Tamamen her şeyi ona bırakmak istiyordum, bu yüzden bu konuyu hiç açmamıştım. O da açmamıştı. Fakat tabii ki bu arada hiç yalnız kalamamıştık.

“Geri çekilme noktası,” dedi Lake ve ayağa kalktı. “Yarın akşam saat yedide görüşmek üzere. Geç kalma.”

“Git telefonunu bul ve bana iyi geceler mesajı yolla,” dedim.

Lake yüzü bana dönük halde yavaşça kapıyı açarken “Bir daha?” dedi.

“Seni seviyorum, Lake.”

İkinci Bölüm

6 Ocak 2012, Cuma

Birazdan Lake'e hediyesini vereceğim. Benim seçtiğim bir şey olmadığı için hediye'nin ne olduğunu bilmiyorum. Daha fazla yazamayacağım, ellerim titriyor. Bu buluşmalar beni nasıl hâlâ tedirgin edebiliyor? Zavallı bir haldeyim.

“Çocuklar bu gece ters konuşmak yok. Öyle yaptığınızda Gavin'in sizi anlamadığını biliyorsunuz,” dedim ve arkalarından el salladım.

Saat neredeyse yedi olmak üzereyken banyoya gidip dişlerimi fırçaladım, ardından anahtarlarımla ceketimi alıp arabama doğru yola koyuldum. Lake'in pencereden beni izlediğini görebiliyordum. Muhtemelen bunun farkında değildi ama beni izlediğini her zaman anlayabiliyordum. Özellikle de ilişkimiz resmi olarak başlamadan önce. Her gün eve geldiğimde onun gölgesini görüyordum. Hâlâ beni düşündüğünü bilmek bana günün birinde birlikte

olabileceğimiz umudunu veriyordu. Gerçi çamaşırhane-
deki kavgamızdan sonra beni bir daha seyretmemişti. Her
şeyi sonsuza dek mahvettiğini sanmıştım.

Araba yolundan çıktım. Arabayı çalışır halde bıraktım
ve Lake'in kapısını açtım. Arabaya döndüğümde, parfü-
münün kokusunu içime çektim. En sevdiğimi, vanilya
kokulu parfümü sürmüştü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Görürsün. Sürpriz işte," dedim ve yola koyuldum.
Sokağa dönmek yerine evimin önüne park ettim. Motoru
durdurdum ve onun tarafına geçip kapısını açtım.

"Ne yapıyorsun, Will?"

Elinden tutup onu arabadan çıkardım. "İşte geldik."
Yüzündeki şaşkınlık ifadesine bayılıyordum, o yüzden ay-
rıntıları kendime sakladım.

"Beni kendi evinde bir randevuya mı davet ettin? O ka-
dar giyindim, Will! Bir yerlere gitmek istiyorum."

Tam mızımızlanırken kakhaha attım ve elini tutup onu
eve götürdüm. "Hayır, seni bir randevuya davet etmeye
zorladın beni. Ama asla bir yere gideceğimizi söylemedim.
Sadece planların olup olmadığını sordum."

Çoktan akşam yemeğimizi pişirmiştım, mutfığa gir-
dim, tabakları aldım. Masada oturmak yerine tabakları
oturma odasındaki sehpa götürdüm. Ceketini çıkardı,
biraz hayal kırıklığına uğramıştı. İçeceklerimizi hazırlar-
ken bu havadan biraz uzaklaşması için uğraştım, sonra
onun yanına yere oturdum.

"Nankörlük yapmak istemiyorum," dedi ağzı makar-
nayla doluyken. "Sadece artık hiçbir yere gitmiyoruz. De-
ğişik bir şeyler yapmayı dört gözle bekliyordum."

Bir yudum içki alıp ağzımı sildim. “Bebeğim ne demek istediğini anlıyorum ama bu akşam bizim için çoktan planlanmıştı.” Tabagına bir dilim ekmek koydum.

“Bizim için planlanmıştı derken ne demek istiyorsun? Anlamadım.”

Cevap vermeden yemek yemeye devam ettim.

“Will, lütfen bana neler olduğunu söyler misin? Kaçmak cevapların beni tedirgin ediyor.”

Ona sırtıtarak içkimden bir yudum aldım. “Seni tedirgin etmeye çalışmıyorum. Sadece bana söyleneni yapıyorum.”

Bundan keyif aldığını görebiliyordu. Ağzımı aramayı bırakıp yemeğinden bir parça daha aldı. “En azından malkarna güzel,” dedi.

“Manzaram da öyle.”

Bana göz kırpıp gülümsedi ve yemeğini yemeye devam etti.

Saçlarını bu gece açık bırakmıştı, böyle yaptığında bayılıyordum. Saçlarını topladığında da çok beğeniyordum. Aslında onun yaptığı bir saç hiç beğenmediğim olmamıştı. İnanılmaz şekilde güzeldi. Özellikle de öyle olmamaya çalıştığında. Düşüncelerimin içinde boğulmuş bir halde gözlerimi ona dikerek baktığımı fark ettim. Daha yemeğimin yarısını bile yememiştım, o ise neredeyse bitirmişti.

“Will?” dedi son lokmasını bitirip ağzını silerken. “Bunun annemle bir ilgisi var mı?” diye sordu sessizce. “Hani biliyorsun, ona verdiğimiz sözle ilgili?”

Neyi sorduğunu anlamıştım. Birden kendimi suçlu hissettim. Bu akşamki planlarımla ilgili bunları düşünceği aklıma gelmemişti. Ondan bir şey beklediğimi düşünmesini istemiyordum.

“Düşündüğün şekilde değil, bebeğim.” Ona doğru uzanıp ellerini kavradım. “Bu gece bununla ilgili değil. Böyle düşünmene üzüldüm. O senin hazır olduğun başka bir zaman için.”

Gülümsedi. “Peki, öyle olsa da itiraz etmeyecektim,” dedi.

Bu yorumu beni çok savunmasız yakaladı. İkimizden birinin hep geri çekilmesine o kadar alışmıştım ki bu akşam için başka bir ihtimal düşünmemiştim.

Lake açıksözlülüğü yüzünden biraz utanmış görünüyordu ve dikkatini tekrar tabağına verdi. Bir parça ekmek koparıp sosa batırdı. Yemeği bitirdiğinde içkisini alıp tekrar bana baktı.

“Ama önce,” diye fısıldadı, “sana bunun annemle bir ilgisi var mı diye sorduğumda, bana düşündüğün gibi değil diye cevap verdin. Bununla ne demek istedin? Yani bu akşamın annemle başka türlü mü ilgili olduğunu söylüyorsun?”

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve elini tutarak onu kendime çektim. Kollarımı ona doladım, Lake başını göğsüme yasladı ve ellerini belimin arkasında kenetledi.

“Evet, bebeğim. Bu gece annenle ilgili.” Ben açıklamamı yaparken yüzünü göğsümden çekip bana baktı. “Bana mektuplar dışında bir şey daha verdi.”

Julia zamanı gelene kadar mektuplarla hediye bahsetmemem için bana söz verdimişti. Mektupları çoktan açılmıştı fakat hediye Lake ile benim içindi. Aslında bu birlikte açmamız gereken bir Noel hediyesiydi ama bir türlü yalnız kalamamıştık.

“Yatak odasına gel.” Sarılmayı bırakıp elini tuttum. Ju-

lia'nın hediyesinin durduğu yatağıma kadar beni takip etti. Lake kutuya doğru yürüdü, üzerini kaplayan paket kâğıdının üstünde elini gezdirdi. Kırmızı kurdeleye dokunup iç çekti.

"Bu gerçekten ondan mı?" diye sordu sessizce.

Yatağa geçip onu da yanına oturttum. Bağdaş kurup hediyeği aramıza aldık. Hediyeğın üzerinde isimlerimizin yazılı olduğı bir kart vardı. Çok açık bir talimatla hediyeği açmadam bu kartı okumamız gerektiğı yazıyordu.

"Will, neden bana bir şey daha olduğunu söylemedin? Bu sonuncu mu?" Lake'in gözlerinde yaşların yavaş yavaş belirdiğini gördüm. Onları hep gizlemeye çalışırdı. Neden ağlamaktan bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Parmakla düşmek üzere olan bir damlayı yanağından sildim.

"Yemin ederim bu sonuncusu," dedim. "Birlikte açmamızı istemişti."

Kendine çeki düzen verip dikleşti. "Kutuyu açma şerefini sana mı vereyim yoksa ben mi yapmalıyım?" diye sordu.

"Bu aptal bir soru," dedim.

"Aptal soru diye bir şey yoktur," dedi. "Bunu bilmelisiniz, Bay Cooper." Öne eğilip beni öptü, sonra paketi kendine doğru çekip açmaya başladı. Paketi yırtmasını izledim, içinden bantla sarılmış karton bir kutu çıktı.

"Tanrım, burada altı kat bant var herhalde," dedi alaycı bir şekilde. "Senin araban gibi." Sonra başını bana doğru kaldırıp sırttı.

"Aman ne komik," dedim.

Lake'in dizine dokunarak tırnağıyla bandı yırtmasını seyrettim. Tam en son köşeyi yırttığında durakladı.

“Bunu annem adına yaptığın için teşekkür ederim,” dedi. “Hediyeyi sakladığın için.” Başını eğip kutuyu açmadan elinde tuttu. “Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama umarım köpek yavrusu değildir. Çünkü dört aydır yatağımın altında saklıyorum.”

“Gerginim,” dedi gülerek. “Gerçekten tekrar ağlamak istemiyorum.” Bir anlığına tereddüt etse de kutuyu sonunda açtı. Lake içindekileri çıkarırken ben de kutuyu kaldırdım. İnce kâğıdı yırtınca ortaya saydam camdan bir vazo çıktı. Vazo ağzına kadar, çeşitli renklerden oluşan yıldızlarla doluydu. Origami gibi görünüyordu. Yüzlerce tırnak büyüklüğünde üç boyutlu kâğıt yıldız vardı.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Bilmiyorum ama çok güzeller,” dedi Lake. Vazoya bakmaya devam ederken ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Lake kartı açıp baktı. “Ben okuyamayacağım Will. Sen okur musun?” dedi ve notu elime verdi.

Açtım ve sesli okudum.

Will ile Lake,

Aşk dünyadaki en güzel şeydir. Maalesef aynı zamanda koruması en zor ve harcaayıp atması en kolay şeydir de.

Artık ikinizin de ilişki tavsiyesi alabileceği bir annesi, babası yok. İkiniz için de işler zorlaştığında ağlayabileceği bir omuz olmayacak ve işler zorlaşacak. Komik, mutlu anları ya da kalp kırıklıklarınızı paylaşmak istediğinizde gidebileceğiniz kimse yok. Aşkın bu yönünde ikiniz de dezavantajlısınız. Sadece birbirinize sahipsiniz, bu yüzden birlikte kuracağınız sağlam bir geleceğin temelleri için çok çalışmanız gerek. Birbirinizin sadece sevgilisi değil, aynı zamanda sırdaşı ve dert ortağısınız.

Bu küçük kâğıtların üzerine el yazımıla bazı şeyler yazdım ve yıldız şeklinde katladım. Bunlar ilham verici bir söz, ilham verici bir şiir veya tamamen anne tavsiyesi olabilir. Gerçekten ihtiyaç duyduğunuzu hissedene kadar açıp okumanızı istemiyorum. Kötü bir gün geçirdiyseniz, birbirinizle kavga ettiyseniz ya da neşelenmek isterseniz açın bir tanesi. Yıldızlar bunun için var. Birlikte veya yalnızken bir tane açabilirsiniz. Gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda ikinizin de gidebileceği bir yer olmasını istedim.

Will, sana teşekkür ederim. Hayatımıza girdiğin için teşekkür ederim. Kızımın senin tarafından sevildiğini bilmek üzerimdeki acı ve endişenin çoğunu hafifletiyor.

Okumaya ara verdiğimde Lake elimi tuttu. Julia'nın bana doğrudan bir şeyler yazacağını tahmin etmemiştim. Gözünden akan yaşları sildi. Ben de gözyaşlarımın akması için mücadele ediyordum. Derin bir nefes alıp boğazımı temizledim, okumaya devam ettim.

Muhteşem bir adamsın ve benim için muhteşem bir dost oldun. Kızımı bu kadar sevdiğin için kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim sana. Lake'e saygı duyuyorsun, onun için değişmene gerek yok ve ayrıca ona ilham veriyorsun. Sana ne kadar minnettar olduğumu ve ruhuma ne kadar huzur verdiğini bilemezsin.

Vé Lake; sırtını sıvazlıyorum ve seni onaylıyorum. Ancak kendi ellerimle özenle seçseydim sevmen için daha iyi birini bulamazdım. Ayrıca ailemizi bir arada tutabilmek için bu kadar kararlı olduğun için teşekkür ederim. Kel'in seninle birlikte olması gerektiği konusunda haklıydın. Bunu görmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Vé unutma işler onun için zorlaştığında ona lütfen balkabağı oymayı bırakmayı öğret.

İkinizi de seviyorum ve ömür boyu mutluluklar diliyorum.

-Julia

“Ve tüm anılarım arasında dans ediyorsun...” The Avett Brothers

Kartı zarfın içine koydum ve Lake'in ellerini cama dayayıp her açıdan görebileceği şekilde esnetmesini izledim.

“Bir kere onu bunları yaparken görmüştüm. Odaya girdiğimde kâğıt şeritleri katlıyordu. Biz konuşmaya başlayınca durmuş, onları bir kenara koymuştu. Bunu unutmuşum, tamamen aklından çıkmış. Çok zamanını almış olmalı.”

O yıldızlara, ben de ona gözlerimi dikmişim. Elinin arkasıyla biraz daha gözyaşını sildi. Her şeyi göz önünde bulunduracak olursak durumu bayağı iyi idare ediyordu.

“Hepsini okumak istiyorum ama bir yandan da onları okumaya ihtiyacımızın asla olmamasını umut ediyorum,” dedi.

Öne eğildim, onu hızla öptüm. “En az annen kadar inanılmazsın.” Elinden vazoyu alıp makyaj masasına doğru yürüyüp oraya bıraktım. Lake kutuyu alıp tüm paket kâğıdını içine tıktı ve yere bıraktı. Kartı masaya koydu, yatağa sırt üstü uzandı. Ben de yanına uzandım, Lake'e döndüm ve kolumu göğsüne uzattım. “İyi misin?” diye sordum. Üzgün olup olmadığını kestiremiyordum.

Bana bakıp gülümsedi. “Sözlerini tekrar duymanın beni inciteceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Aslına bakarsan beni mutlu etti,” dedi.

“Beni de,” dedim. “Köpek yavrusu çıkacak diye epey endişelenmişim.”

Lake kakhaha atıp başını koluma yasladı. Orada sessizlik içinde birbirimizi seyrettik. Elimi kolunda gezdirdim, yüzü ve boynuna parmak uçlarımla dokundum. Lake’i bir şeyler düşünürken seyretmeye bayılıyordum.

Sonunda kafasını kolumun üzerinden kaldırıp üzerime çıktı, ellerini ensemın arkasına yerleştirdi. Öne eğildi, yavaşça dudaklarımı kendi dudaklarıyla araladı. Bir anda dudaklarının tadıyla ve ellerinin sıcaklığıyla kendimden geçtim. Kollarımı ona doladım, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken öpücüğüne karşılık verdim.

Kimse rahatsız etmeden yalnız kalmayalı o kadar uzun olmuştu ki. Bu ikilem içinde olmaktan nefret ediyordum ama hayır bu ikilem içinde olmayı çok seviyordum. Cildi çok yumuşaktı, dudakları mükemmeldi. Her seferinde geri çekilmek daha da güçleşiyordu.

Ellerini tişörtümün altından gezdirip ağzıyla da hafifçe boynumu uyarıyordu. Bunun beni deliye çevirdiğini biliyordu, onun için son zamanlarda bunu daha fazla yapmaya başlamıştı. Bence sınırları zorlamayı seviyordu. Ama içimizden biri geri çekilmeliydi. Bunu başarabilir miydim bilmiyordum. O da yapabilecek gibi görünmüyordu.

“Ne kadar zamanımız var?” diye fısıldarken tişörtümü sıyırdı, dudaklarıyla göğsüme doğru ilerledi.

“Zaman mı?” dedim güçsüzce.

“Çocukların eve gelmesine?” Tekrar yukarı yavaşça çıkarak boynumu öptü. “Onlar gelene kadar ne kadar zamanımız var?” Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirerek baktı. Gözlerinden geri çekilmeye niyeti olmadığını anlayabiliyordum.

Kolumu yüzüme getirip gözlerimi kapadım. Kendimi

ikna etmeye çalışıyordum. Bunun Lake için böyle olmasını istemiyordum. *Başka bir şey düşün, Will. Okulu, ödevleri, karton kutuların içindeki köpek yavrularını, herhangi bir şeyi...*

Lake gözlerimin içine bakmak için kolumu yüzümden çekti. “Will. Bir yıl oldu. Yapmak istiyorum.”

Onu sırt üstü yatırıp başımı dirseğimle destekledim ve eğilip diğer elimle yüzünü okşadım. “Lake, inan bana... Ben de hazırım. Ama burada değil. Şu an değil. Bir saat sonra çocuklar gelince eve gitmek zorundasın ve buna katlanamam,” dedim ve alnından öptüm. “İki hafta sonra üç günlük hafta sonu tatilimiz var. Birlikte bir yere gidebiliriz. Sadece ikimiz. Büyükannem ve büyükbabam çocuklara bakabilir mi öğrenirim. Böylece tüm hafta sonunu birlikte geçirebiliriz.”

Lake yatakta ayaklarını yukarı aşağı sabırsızca çırpı. “İki hafta daha bekleyemeyeceğim! Elli yedi haftadır bekliyoruz zaten!”

Lake’in çocuksuluğuna güldüm ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “Eğer ben bekleyebiliyorsam, sen rahat rahat bekleyebilirsin,” diyerek onu sakinleştirdim.

Gözlerini devirdi. “Tanrım, çok sıkıcısın,” diye alay etti.

“Ben mi sıkıcıyım?” dedim. “Seni tekrar duşa atmamı ister misin? Ateşini söndürmek için? İhtiyacın buysa yaparım.”

“Sadece sen de benimle girersen isterim,” dedi. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve yatakta doğruldu. Beni sırt üstü yatacak şekilde yatağa itti ve üzerime eğildi. “Will!” dedi, kafasında yeni bir farkındalık doğarcasına heyecanlı bir şekilde. “Yani bu, hafta sonu kaçamağımızda birlikte duş yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?”

Onun bu kadar istekli oluşu beni şaşırtmıştı. Gerçi yaptığı her şey beni şaşırtıyordu. “Sen gergin değil misin?” diye sordum ona.

“Hayır, hem de hiç.” Güldü ve daha yakına doğru sokuldu. “İyi ellerde olacağımı biliyorum.”

“Kesinlikle iyi ellerde olacaksın,” dedim onu kendime çekerken. Tam onu tekrar öpmek üzereyken telefonum titredi. Lake elini cebime sokup çıkardı.

“Arayan Gavin,” dedi. Telefonu bana verdikten sonra yana çekildi.

Mesajı okudum. “Harika, Kel kusmuş. Mide virüsü olduğunu düşünüyorlar, o yüzden eve geliyorlarmış.”

Sızlanarak, yataktan kalktı. “Off, kusmadan nefret ederim. Muhtemelen Caulder da ondan kapar, zaten her şeyi birbirlerine bulaştırıp duruyorlar.”

“Mesaj atıp Kel’i senin eve bırakmasını söyleyeceğim. Sen eve git, bekle. Ben de eczaneye gidip ilaç alayım.” Tişörtümü giydim, Julia’nın bizim için yaptığı vazoyu, oturma odasındaki kütüphaneye koymak için aldım. Odayı ebeveyn modunda terk ettik.

“Çorba da al. Yarın için. Biraz da Sprite,” dedi Lake.

Vazoyu oturma odasına bıraktığımda elini içine sokup bir yıldız çıkardı. Onu izlediğimi fark edince sırtıttı.

“Burada kusmayla ilgili iyi bir nasihat olabilir,” dedi.

“Önümüzde uzun bir yol var, onları boşa harcamamalı-sın.” Dışarı çıktığımızda Lake’i kolundan yakalayıp kendime çektim ve iyi geceler dileyerek sarıldım. “Seni arabayla eve bırakmamı ister misin?”

Gülerek bana sıkıca sarıldı. “Randevu için çok teşekkür ederim. En güzel buluşmalarımızdan biriydi.”

“En güzelini daha yaşamadın,” dedim önümüzdeki kaçamağı kastederek.

“Dört gözle bekliyorum.” Geri çekildi ve evine doğru yürüdü. Arabama döndüm, kapısını açtım, tam o sırada Lake sokağın karşısından seslendi.

“Will! Bir daha?”

“Seni seviyorum Lake!”

Üçüncü Bölüm

7 Ocak 2012

Kelebek olası çizburgerlerden nefret ediyorum.

Cehennem. Son yirmi dört saati en iyi katıksız cehennem olarak betimleyebilirim. Gavin ile Eddie çocuklarla eve geldiğinde Kel'de mide virüsü olmadığı belliydi. Geldiklerinde Gavin ön kapıyı çalmadan doğrudan banyoya koştu. Caulder onu takip etti, sonra Lake, sonra Eddie. Gıda zehirlenmesinin etkilerini en son hisseden ben oldum. Dün gece yarısından beri Caulder ile yaptığımız tek şey sırayla banyoya gitmek oldu.

Elimde olmadan Kiersten'ı kıskanıyordum. Ben de sadece ekmek yemeliydim. Tam bu düşünce aklımdan geçerken ön kapı çaldı. Ayağa kalkamadım, konuşamadım bile. Tanıdığım hiç kimse kapı çalacak inceliği göstermediği için kapıdaki kim olabileceğini bilmiyordum. Sa-

nırım kim olduğunu öğrenemeyecektim çünkü hareket edemiyordum.

Kanepede, kapıdan uzakta yatarken kapının yavaşça açıldığını duydum ve soğuk havanın içeri girdiğini hissettim. O sırada tanımadığım bir kadın adımı seslendi.

“Will?”

Hâlâ kim olduğu umrumda değildi. O noktadayken işimi bitiren, acıma son vermek için gelen biri olmasını diliyordum... Gelen her kimse elimi kaldırıp burada olduğumu belirtmem tüm enerjimi aldı.

“Ah, zavallı şey seni,” dedi kadın. Kapıyı arkasından kapatıp kanepenin ön tarafına dolanıp gözlerini bana dikti. Ona bir göz attıktan sonra bu kadının kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim bile olmadığını fark ettim. Muhtemelen kırk yaşlarındaydı. Siyah saçlarının arasında beyazlar vardı. Ufak tefekti, Lake’den daha kısaydı. Gülümsemeye çalıştım ama sanırım yapamadım. Kadın kaşlarını çatıp öbür koltukta bayılmış olan Caulder’a göz gezdirdi. Oturma odasından mutfığa doğru yürürken elindeki şişeye gözüm takıldı. Sonra çekmeceleri açtığını duydum. Ardından elinde bir kaşıkla çıkageldi.

“Bu yardımcı olacaktır. Layken sizlerin de hasta olduğunuzu söyledi.” Kaşığa şişedeki sıvıdan döktü, eğildi ve kaşığı bana uzattı.

İçtim. Bu durumda her şeyi içebilirdim. İlacı yuttum, boğazımı yaktığı için öksürdüm. Bir bardak suya uzanıp bir yudum aldım. Çok fazla içmek istemiyordum, sanki hepsi aynen geri geliyordu. “Bu da neyin nesi?” diye sordum.

Kadın tepkim karşısında hayal kırıklığına uğramış gö-

rünüyordu. “Ben yaptım. Kendi ilaçlarımı yapıyorum. Size söz veriyorum, yardımcı olacaktır.” Caulder’a doğru yürüdü ve uyandırmak için onu dürttü. Aynen benim yaptığım gibi o da sorgusuz sualsiz ilacı kabul etti ve tekrar gözlerini kapadı.

“Ben Sherry bu arada. Kiersten’in annesi.”

Bu her şeyi açıklıyordu tabii.

“Bozuk et yediğinizi söyledi.” Ağzından et kelimesi çık-
tığında yüzü garip bir hal almıştı.

Bunu düşünmek istemiyordum, o yüzden gözlerimi kapattım ve bu düşünceyi kafamdan attım. Sherry yüzüm-
deki bulantı ifadesini görmüş olmalı ki benden özür diledi.

“Özür dilerim. Biz bu yüzden vejeteryanız.”

“Teşekkürler, Sherry,” dedim konuşmayı bitirdiğini
ümit ederek. Ama bitirmemişti.

“Layken’in evinde çok çamaşır yıkadım, istersen sizin-
kileri de yıkayabilirim.” Cevap vermemi beklemeden ko-
ridora doğru yürüdü ve kirlileri toplayıp çamaşır odasına
götürdü. Makinenin çalıştığını duydum, ardından bir ses
geldi. Temizliğe başlamıştı. Tanımadığım bu kadın evimi
temizliyordu. İtiraz edemeyecek kadar yorgundum. Hatta
bundan memnun olamayacak kadar yorgundum.

“Will?” dedi Sherry ve oturma odasına geri döndü.
Gözlerimi güçlkle açabildim. “Bir saat sonra çamaşırları
kurutma makinesine koymak için geri döneceğim ve ge-
lirken biraz minestrone çorbası getireceğim..”

Başımı salladım ya da en azından salladığımı düşünü-
yordum.

Daha bir saat dolmadan, Sherry bana her ne verdiyse

kendimi iyi hissetmeye başladım. Caulder da odasına gitmeyi başardı ve yatağında kendinden geçti. Mutfağa yürüdüm ve kendime bir bardak Sprite koydum, o sırada ön kapı açıldı. Kapıdaki Lake'di. En az benim kadar dağılmış görünüyordu ama hâlâ güzeldi.

“Selam bebeğim.” Mutfağa dalıp kollarıyla beni sardı. Üzerinde pijamaları ve ev ayakkabıları vardı. Pijaması Darth Vader'lı olan değildi ama en az onunki kadar seksiydi.

“Caulder nasıl?” dedi.

“Daha iyi sanırım. Sherry bize her ne verdiyse galiba işe yaradı.”

“Evet yaradı.” Başını göğsüme yaslayıp derin bir nefes aldı. “Keşke tek bir evde daha çok kanepemiz olsaydı, böylece hepimiz hasta olup aynı evde yatabilirdik.”

Daha önce de birlikte yaşama fikrini gündeme getirmiştik. Ekonomik olarak çok mantıklıydı, tüm faturalar ikiye bölünecekti. Ama Lake sadece on dokuz yaşındaydı. Ve yalnız başına zaman geçirmekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Böyle büyük bir adım atma düşüncesi ikimizi de kaygılandırıyordu. Bu sebeple ikimiz de emin olana kadar beklemeye karar vermiştik.

“Ben de öyle olmasını isterdim,” dedim. Doğal olarak onu öpmek için eğildim ama Lake başını iki yana sallayıp yüzünü çevirdi.

“Hayır,” dedi. “En az yirmi dört saat daha öpüşmüyorum.”

Güldüm ve onu alnından öptüm.

“Sanırım şimdi geri dönüyorum. Sadece sana bakmak istedim.” Yüzümü gözardı edip kolumdan öptü.

“İkiniz çok tatlısınız,” dedi Sherry. Yemek odasına doğru yürüyüp buzdolabına bir kap içerisindeki çorbayı yerleştirip daha sonra çamaşır odasına geçti. Kapıyı çalmayı bırak ön kapıyı açtığını bile duymamıştım.

“İlaç için teşekkürler, Sherry. Gerçekten çok işe yaradı,” dedi Lake.

“Hiç önemli değil,” dedi Sherry. “Bu uydurma karışımım, her şeyin canına okuyabilir. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa bana haber verin.”

Lake bana baktı ve gözlerini devirdi. “Görüşürüz bebeğim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Kel kendini iyi hissettiğinde haber ver, size geliriz.”

Lake ayrılırken ben de masada oturup yavaşça içeceğimi yudumladım. Bu noktada mideme bir şeyler indirmeyi hâlâ doğru bulmuyordum.

Sherry sandalyesini çekip karşıma oturdu. “Eee, senin hikâyen nedir?” diye sordu.

Hangi hikâyeden bahsettiğinden emin olmadığımдан kaşlarımı kaldırıp bir yudum daha aldım ve onun ayrıntıya girmesini bekledim.

“İkiniz. Kel ile Caulder. Bir annenin bakış açısından tuhaf bir durum. Sizlerle vakit geçirmekten hoşlanan on bir yaşında bir kız çocuğunun annesiyim, onun için annelik görevi olarak hikâyenizi bilmek zorundayım. Lake ile sen neredeyse çocuk yetiştiren çocuklarsınız.”

Lafını esirgemeyen birisiydi. Fakat her nasılsa bunu söyleme biçimi bir şekilde uygun geliyordu. Kolayca sevinecek biriydi. Kiersten’ın neden böyle olduğunu şimdi anlayabiliyordum.

Sprite'ımı masaya koydum ve başparmağımla şişenin üstündeki buharı sildim. "Annemle babam üç yıl önce öldü." Önümdeki bardağa bakıp Sherry'nin hayret eden bakışlarına aldırmadan devam ettim. "Lake'in babası yaklaşık bir yıl önce öldü. Annesi ise geçen eylülde. O yüzden işte buradayız ve kardeşlerimizi büyütüyoruz."

Sherry geriye doğru yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "İnanılmaz," dedi.

Sadece başımı salladım ve hafifçe gülümsedim. En azından bizim için ne kadar üzüldüğünü söylememişti. Her şeyden çok bana acınmasından nefret ediyorum.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Resmi olarak mı? 18 Aralık'tan beri bir yılı biraz geçti."

"Peki, resmileşmeden önce?" dedi.

Sandalyemde oturuşumu değiştirdim ve neden işlerin ciddileşmeden önceki kısmından bahsettim ki diye düşündüm.

"18 Aralık... Bir yıldan biraz fazla işte," dedim tekrar ve gülümsedim. Bundan daha fazla detay vermek istemiyordum. "Senin hikâyen nedir Sherry?"

Kahkaha atarak ayağa kalktı. "Will, sana başkalarının işlerine burnunu sokmanın kaba bir davranış olduğunu söyleyen olmadı mı?" Ön kapıya doğru ilerledi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, nerede oturduğumu biliyorsunuz."

Pazar gününü ağırlar içinde film seyrederek geçirdik. Hâlâ biraz kusacak gibi olduğumuz için abur cubur yemedik. Pazartesi gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Kel ile

Caulder'ı okula bırakıp üniversiteye geçtim. Dört dersimden üçü aynı binadaydı, bu lisansüstü yapmanın avantajlarından biriydi. Bir kere müfredatı belirledin mi tüm dersler birbirine benziyor ve aynı yerde veriliyordu. Ancak dört dersimden birincisi kampüsün öbür ucundaydı. Bu lisansüstü seviyesinde bir seçmeli dersti. “Ölüm ve Ölmek.” Konu hakkında fazlasıyla tecrübeli olduğum için ilginç olacağını düşünmüştüm. Aynı zamanda fazla seçeneğim yoktu. Saat sekiz civarında alabileceğim başka seçmeli ders de yoktu. O yüzden kredilerimi tamamlamak istiyorsam buna mecburdum. İçeriye girdiğimde öğrenciler odada rahatça oturmuştu. Bu iki sandalyeyi bir masayla eşleştirdikleri oditoryum stili odalardan biriydi. Yukarı çıktım ve sınıfın en arkasında bir yere oturdum. Öğretmen yerine öğrenci olmak çok farklıydı. Sınıfın lideri olmaya o kadar alışmıştım ki rollerin değişmesine alışmam biraz zamanımı aldı.

Sınıf hızla doldu. Dönemin ilk günüydü, onun için muhtemelen herkesin derse erken geleceği tek gündü. Genelde böyledir. Yenilik ikinci günle birlikte yok olur. Bir profesör için ikinci günden sonra sınıfı tam olarak görmek çok nadirdir.

Eşyalarımı masanın üzerine atıp sandalyeye oturdum. Telefonum titreşiyordu onun için cebimden çıkarıp parmağımı ekranın üzerinde kaydırdım. Lake'den mesaj gelmişti.

Sonunda telefonumu buldum. Umarım sınıfını seversin. Seni seviyorum, akşama görüşürüz.

Profesör yoklamayı alırken ben de ona mesaj atmaya başladım. Mesajı bitirip yolla düğmesine bastım ve tekrar cebime koydum.

“Will Cooper?” dedi Profesör. Parmağımı kaldırdım, bana baktı ve başını sallayıp formu işaretledi. O yoklamaya devam ederken sınıfa göz gezdirip tanıdığım biri var mı diye baktım. Geçen dönemki seçmeli dersimde lisede birlikte okuduğum bir sürü insan vardı. Biraz önden gittiğim için sınıflarda genellikle tanıdığım insan olmuyordu. Lise sınıf arkadaşlarımdan çoğu üniversiteden geçen mayısta mezun olmuştu ve içlerinden çok azı lisans üstü eğitime devam etmeye karar vermişti. İçeriği incelerken ön sırada sarışın bir kız dikkatimi çekti. Göz göze gelince kalbim sıkıştı. Onu tanıdığımı görünce bana gülümseyip el salladı. Arkasına döndü ve eşyalarını toplayıp merdivenleri tırmandı.

Hayır. Bana doğru geliyordu. Benimle birlikte oturmak üzereydi. *Tanırım.*

“Will! Tanırım. Tesadüfe bakar mısın? Çok uzun zaman oldu,” dedi.

Gülümsemeye uğraştım. O anki hislerimi anlayamıyordum, kızgın mıydım, suçluluk mu hissediyordum? Ne olduğunu bilemiyordum. “Selam Vaughn,” dedim ve onu gördüğüme memnun olmuş gibi görünmeye çalıştım.

Yanımdaki koltuğa oturup bana doğru eğildi ve sarıldı.

“Nasılsın?” diye fısıldadı. “Caulder nasıl?”

“İyi,” dedim. “Büyüyor. İki ay sonra on bir yaşına basacak.”

“*On bir?* Vay be, “ dedi Vaughn başını inanamamış gibi sallayarak.

Birbirimizi yaklaşık üç yıldır görmüyorduk. Kötü bir şekilde ayrıldığımızı biliyordu ama nedense gerçekten beni gördüğüne heyecanlanmış gibiydi. Ben aynı şeyi söyleyemedim.

“Ethan nasıl?” diye sordum ona. Ethan onun abisiydi. Vaughn’la sevgiliyken onunla iyi arkadaşlık ama ayrıldıığımızdan beri onunla da görüşmemiştik.

“İyi. Hem de çok iyi. Evlendi ve bebekleri de yolda.”

“Onun adına sevindim. Lütfen tebriklerimi ilet.”

“Tabii ki,” dedi.

“Vaughn Gibson,” dedi Profesör.

Vaughn da elini kaldırdı. “Buradayım,” dedi ve Profesör onun adını da işaretledi. Sonra tekrar benimle ilgilenmeye başladı. “Peki ya sen evli misin?”

Kafamı iki yana salladım.

“Ben de değilim,” dedi gülümseyerek.

Bunu sevmedim ve bana olan bakışları hoşuma gitmedi, çünkü bu bakışı daha önce görmüştüm. İki yılı aşkın bir süre birlikteydik, Vaughn’u epey iyi tanıyordum. Ve niyetinin hiç iyi olduğunu düşünmüyordum.

“Evli değilim ama biriyle birlikteyim,” diye açıkladım.

İfadesindeki hafif geçişi gördüm ama gülümseyerek bunu örtmeye çalıştı.

“Senin adına sevindim,” dedi. “Ciddi bir ilişki mi?” İpucu arıyordu.

“Çok.”

Profesör dönem gereklerini anlatırken ve müfredatı verirken ikimiz de sınıfın girişine, ona doğru döndük. Sonraki saatte ders konularıyla ilgili sorular dışında pek konuşmadık. Profesör dersi bitirince hemen ayağa fırladım.

“Seni görmek çok güzeldi, Will,” dedi. “Artık dersle ilgili de heyecanlıyım. Daha konuşacağımız çok şey var.”

Vaughn’a katılmadan gülümsedim. Bana hızlıca sarılarak ayrıldı. Eşyalarımı toplayıp ikinci dersim için yola koyulduğumda bunu Lake’e söylemenin bir yolunu düşünüyordum. Lake geçmiş ilişkilerimi hiç kurcalamamıştı. Bunları konuşarak iyi bir şey çıkmayacağını düşünüyordu, bu yüzden hiç konuşmamıştık. Hatta Vaughn konusunu bilip bilmediğinden emin değildim. Lisede ciddi bir ilişkim olduğunu biliyordu. Seks yaptığımı da biliyordu, bunu konuşmuştuk. Ama bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Onu üzmemekten nefret ediyordum, hatta ondan bir şey saklamayı sevmiyordum.

Fakat ne saklıyor olacaktım ki? Sınıfımdaki her öğrenciyi ona söylemem çok mu gerekliydi acaba? Bunu daha önce hiç tartışmamıştık, o zaman şimdi niye tartışma isteği duymalıyım ki? Ona söylersem gereksiz yere endişelenmesine sebep olacaktı. Söylemezsem, ne zararı olabilirdi ki? Lake benim sınıfımda değildi, hatta okulda olduğum günlerde okulda bile değildi. Zaten Vaughn’a bir ilişki içerisinde olduğumu gayet açık bir şekilde ifade etmişim. Bu yeterli olmalıydı.

Son dersimin bitmesine doğru başarılı bir şekilde Lake’in hiçbir şey bilmemesiyle ilgili kendimi ikna etmişim.

Ortaokula geldiğimde Kel ile Caulder bir bankta diğer çocuklardan ayrı oturuyorlardı. Bayan Brill de arkalarında bekliyordu.

“Harika,” diye mırıldandım kendi kendime. Kadınla il-

gili korkutucu hikâyeler duymuştum ama kendisiyle daha önce muhatap olmamıştım. Motoru durdurup dışarı çıktım. Benim öyle yapmamı beklediği o kadar açık görünüyordu ki.

“Will olmalısın,” dedi elini uzatırken. “Daha önce resmi olarak tanıştırılmadık.”

“Tanıştığımıza sevindim.” Çocuklara bir göz attım ama onlar benimle göz kontağı kurmuyordu. Bayan Brill’e döndüğümde başıyla sol tarafı işaret ettiğini gördüm ve çocukların duymayacağı bir yerde konuşmak istediğini anladım.

“Geçen hafta kafeteryada Kel ile ilgili bir şey olmuştu,” dedi Bayan Brill kaldırımdan aşağı doğru yürürken kalabalıktan uzaklaşmıştık. “Kel ile aranızdaki bağlantıyı tam olarak bilmiyorum ama kız kardeşine ulaşamadım.”

“Ne yaşandığını biliyoruz,” dedim. “Layken telefonunu kaybetmişti, bulamadı. Sizi aramasını söyleyeyim mi?”

“Hayır, sizinle konuşma isteme sebepim bu değil,” dedi. “Sadece geçen haftaki olaydan haberiniz olduğunu bilmek ve bu olayın uygun bir şekilde halledildiğini söylemek isterim.”

“Evet, öyle. Hallettik,” dedim. ‘Uygun şekilde hallettik’ derken ne demek istediğinden emin olamamıştım ama beklediği cezanın yemek yerken bu konuya gülmek olmadığından eminim.

“Sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Aramıza yeni katılan bir öğrencimiz var ve Kel ile Caulder’i epey etkilemiş görünüyor. Kiersten?”

Kim olduğunu bildiğimizi teyit etmek istiyordu, bu yüzden başımı salladım.

“Bugün Kiersten ile birkaç öğrenciyi ilgilendiren bir olay oldu,” dedi Bayan Brill.

Yürümeyi bırakıp ona döndüm. Aniden konuşmaya daha çok ilgi göstermeye başladım. Bu konuşmanın geçen akşam Kiersten’ın yemek masasında nasıl davrandığıyla ilgisi varsa bilmek istiyordum.

“Ona sataşıyorlar. Diğer birkaç öğrenci kişiliğinin kendilerine pek uygun olmadığını düşünüyor. Tahminimce Kel ile Caulder yaşça büyük bu çocukların ona bir şeyler söylediklerini fark etmiş ve bu konuyu kendileri halletmeye karar vermişler.” Bayan Brill durakladı ve bankta oturan Kel ile Caulder’a bir bakış attı.

“Ne yapmışlar?” diye sordum endişeyle.

“Önemli olan ne yaptıkları değil, söyledikleri aslında. Bir not yazmışlar.” Bayan Brill cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Kâğıdı açıp baktım. Ağzım açık kalmıştı. Kanlı bir bıçak resmi üzerinde şu sözler yazıyordu: “Öleceksin, pislik.”

“Kel ile Caulder mı yazmış bunu?” diye sordum utanarak.

“Suçlarını çoktan itiraf ettiler. Siz de öğretmensiniz, kampüsteki bu tür tehditlerin önemini bilirsiniz. Bu hafife alınacak bir konu değil Will, umarım anlarsın. Bir hafta boyunca uzaklaştırma alacaklar.”

“Uzaklaştırma mı? Hem de bir hafta? Ama zorbalığa uğramış birini korumaya çalışmışlar.”

“Bunu anlıyorum, diğer çocuklar da cezalandırıldı. Ama kötü bir davranışı savunmak için kötü bir davranışa göz yumamam.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Nota tekrar bakıp iç

çektim. “Lake’e haber vereceğim. Başka bir şey var mı? Pazartesi okula gelebilecekler mi?”

Başını salladı. Teşekkür ettikten sonra arabaya gidip içine girdim. Çocuklar da arka koltuğa oturdu ve eve kadar tek kelime etmedik. Şu an onlara hiçbir şey diyemeyecek kadar kızgındım. Veya sanırım kızgındım. Öyle olmalıydım, değil mi?

Ön kapıdan girdiğimde Lake tezgâhta oturuyordu. Kel ile Caulder arkamdan geldi, sertçe oturmalarını söyledim. Oturma odasına girerken Lake şaşkın şaşkın bakıyordu. Ona beni yatak odasına doğru takip etmesini işaret ettim. Kapıyı kapattım ve notu göstererek olanları anlattım.

Bir süre nota baktıktan sonra ağzını kapatıp gülmesini saklamaya çalıştı. Bunu komik bulması beni çok rahatlattı, çünkü benim de notu görünce ilk tepkim buydu.

Birbirimizle göz göze geldiğimizde kahkaha atmaya başladık.

“Biliyorum, Lake! Kardeş olarak bakınca gerçekten komik,” dedim.

“Ama ebeveyn olarak ne yapmamız gerekiyor?”

Kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Kiersten’ı korudukları için bir yandan onlarla gurur duyuyorum.” Yatağa oturup notu kenara itti. “Zavallı Kiersten.”

Yanına yatağa oturdum. “Peki ama kızgın gibi davranmamız gerekiyor. Bunun gibi saçmalıklar yapamazlar.”

Lake başıyla beni onayladı. “Cezaları ne olmalı sence?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum, okuldan uzaklaştırma bir nevi ödül gibi oldu. Hangi çocuk okuldan bir hafta

uzak olmak istemez ki?” İkimiz de bir süre düşündük. Aklimıza uygun bir ceza gelmedi.

“Bu dönem ikimizin farklı programlarımızın olması iyi oldu,” dedi. “Böylece her uzaklaştırıldıklarında en azından ikimizden biri evde olacak.”

Ona gülümsedim. Yanıldığını umuyordum. Bu onların ilk ve son uzaklaştırması olmalıydı. Lake bilmiyor ama Caulder’la ilgili çok yol aşmışlardı. Lake’le tanışmadan önce ebeveyn olarak verdiğim her kararda çok kıvranıyordum. Artık birçok kararı birlikte verdiğimiz için kendime o kadar yüklenmiyordum. Çocukların yetiştirilmesiyle ilgili birçok konuda anlaşıyorduk. Lake’in anaç içgüdüleri yardımcı oluyordu. Bu tür anlarda, güçlerimizi birleştirdiğimiz kriz zamanlarında, ilişkimizi ağırdan almak iyice güçleşiyordu. Mantığı bir kenara bırakıp sadece kalbimi dinlesem Lake ile bugün evlenirdim.

Onu yatağa itip öptüm. Cehennemden bir parça olan hafta sonumuz yüzünden cuma gününden beri öpüşememiştik. Onu öpmeyi özlemiştim. Lake’in beni öpüşünden onun da özlediğini anladım.

“Büyükanne ve büyükbabanla gelecek hafta sonuyla ilgili konuştun mu?” dedi.

Dudaklarımı onun ağzından aşağıya yanaklarına ve kulağına kaydurdum.

“Onları bu akşam arayacağım,” diye fısıldadım. “Nereye gideceğimizi düşündün mü?” Ben boynuna doğru inerken Lake’in vücudu ürperiyordu.

“Daha az umurumda olamazdı. Benim evimde bile kalabiliriz bana kalırsa. Sadece üç tam gün boyunca seninle baş başa olmayı bekliyorum. Ve en azından nihayet geceyi aynı yatakta geçirmeyi...”

Çok meraklı görünmek istemesem de gelecek hafta sonundan başka bir şey düşünemiyordum. İçimde devamlı bir geri sayım olduğunu Lake'in bilmesine gerek yoktu. On gün, yirmi bir saat.

"Neden bunu yapmıyoruz?" Boynunu öpmeyi bırakarak yüzüne baktım. "Hadi burda kalalım. Kel ile Caulder Detroit'te olacak. Eddie ile Gavin'e uzağa gittiğimizi söylersiz böylece buraya uğramazlar. Jaluzileri kapatır, kapıları kilitler ve üç gün boyunca kendimizi bu yatağa hapsederiz. Ve duşa tabii ki."

"Kulağa günanılmaz geliyor," dedi Lake. Vurgulamak için bazı kelimeleri karıştırmayı seviyordu. Eminim günanılmaz, güzel ve inanılmazın birleşimiydi. Bunun sevimli olduğunu düşünüyordum.

"Evet, ceza işine geri dönersek," dedi Lake. "Annelerimiz ne yapardı?"

Ebeveynlerimizin ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığını açıkça itiraf edebilirim. Zaten bir fikrim olsaydı, çocukları yetiştirme konusunda çıkan zorluklara bir çözüm bulmak kolaylaşırdı.

"Ne yaparlardı bilmiyorum ama ne yapmak istediğimi biliyorum," dedim. "Hadi gidip onların kelebeklerine okuyalım."

"Nasıl?" dedi.

"Beni sakinleştirmeye çalışıyor gibi davran. Çok kızmışım gibi yapıp bir süre onları orda oturtup terletebiliriz."

"Çok kötüsün!" dedi Lake kahkaha atarak. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Will, sakinleş lütfen," diye bağırdı.

Kapıya doğru yürüyüp olayı abartmak için kapıyı ittim. "Sakinleşmiyorum. Çok kızgınım!"

Lake bağırmaya devam etmeden önce, kendini yatağa atıp yüzünü bir yastıkla kapatıp kıkırdamalarını durdurmaya çalıştı. “Hayır, kes şunu! Daha dışarıya çıkamazsın! Sakinleşmen lazım, Will! Onları öldürebilirsin!”

Ona ters ters baktım. “Onları öldürmek mi?” diye fısıldadım. “Gerçekten mi?”

Bana güldü ve ardından yatağa atladık. “Lake, bu işte berbatsın.”

“Will, hayır! Kemer olmaz!” diye bağırdı Lake dramatik bir şekilde.

Ellerimle ağzını kapadım. “Kes sesini!” Gülmeden durmıyordum.

Yatak odasından çıkmadan önce birkaç dakika kendimize çekidüzen verdik. Koridor boyunca yürürken korkutucu görünmek için elimden geleni yaptım. Karşılarındaki tezgâha geçerken çocuklar korku dolu gözlerle bizi seyreliyorlardı.

“Ben konuşacağım,” dedi Lake. “Will, ikinizle de konuşamayacak kadar kızgın.”

En kızgın halimi takınarak sessizce gözlerimi onlara diktim. Gerçek ebeveynlerde olay böyle mi acaba? Sorumlu “görünüyormuş gibi” yapan bir avuç yetişkin...

“Öncelikle,” dedi Lake süper sahte anaç bir tonla. “Arkadaşınızı savunduğunuz için sizi takdir ediyoruz. Fakat bu konuyu çok yanlış bir şekilde ele almışsınız. Bununla ilgili biriyle konuşmanız gerekirdi. Şiddete şiddetle cevap verilmez.”

Bir ebeveyn el kitabından okuyor olsaydım daha iyisini yapamazdım.

“İki haftalığına cezalısınız. Ayrıca okuldan uzaklaştırıl-

manızın da eğlenceli geçeceğini düşünmeyin. Size günlük, cumartesi ve pazar da dâhil yapılacak işler listesi vereceğiz.”

Tezgâhın altından dizimle dizine vurup bunun iyi bir fikir olduğunu bilmesini istedim.

“Söyleyecek herhangi bir şeyiniz var mı?” diye sordu Lake.

Kel elini kaldırdı. “Peki ya cuma günü, doğum günümde?”

Lake bana baktı, ben de omzumu silktim. O da Kel’e döndü.

“Doğumgününde cezalı olmana gerek yok ama bunun için ekstra bir gün daha cezalı olacaksın. Başka bir şey var mı?”

İkisi de bir şey söylemedi.

“İyi. Kel şimdi odana git. Cezalı olduğun sürede Caulder ve Kiersten’la takılmak yok. Caulder bu senin için de geçerli. Evine ve odana git!”

Çocuklar kalkıp kendi odalarına gittiler. Kel koridorda kaybolunca, Caulder da kapıdan çıkıp görünmez olunca, Lake’le bir beşlik çıktık.

“Çok iyi hallettin,” dedim. “Neredeyse beni bile ikna edecektin.”

“Sen de öyle, gerçekten de sinirli görünüyordun,” dedi Lake. Oturma odasına gidip çamaşırları katlamaya başladı. “Eee! Derslerin nasıl geçti bugün?”

“İyiymi,” dedim. Dersin ilk saatlerinin detaylarını anlatmadım. “Çok ödevim var ve yapmaya başlamam lazım. Akşam birlikte mi yiyoruz?”

Kafasını iki yana salladı. “Eddie’ye akşam kız kıza za-

man geireceğimize söz verdim. Gavin de pizza kuryeliğine başlamış. Ama yarın akşam tamamen seninim.”

Ön kapıya doğru yürürken onu durdurdum ve başının üstünü öptüm. “Size iyi eğlenceler. İyi geceler diye mesaj atmayı unutma,” dedim. “Telefonunun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Başını salladı ve bana göstermek için cebinden çıkardı. “Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni,” dedim ayrılırken.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra çok erken ayrıldığımızı hissedip geri döndüm. Lake yüzü öbür tarafa dönük bir havlu katlıyordu. Onu kendime çevirdim, havluyu elinden aldım. Kollarımı ona doladım ve bu sefer çok daha iyi bir şekilde öptüm. “Seni seviyorum,” dedim yine.

İç çekti ve bana yaslandı. “Gelecek hafta sonunu iple çekiyorum, Will. Keşke hemen gelse.”

“Aynı fikirdeyim canım.”

Dördüncü Bölüm

10 Ocak Salı, 2012

Bir marangoz olsaydım, ruhuma senin için bir pencere açardım.

*Ama pencereyi kapalı ve gizli tutardım,
Böylece her bakmak istediğinde tek gördüğün kendi yansıman olurdu.*

Ruhumun senin bir yansıman olduğunu anlardın o zaman.

Ertesi sabah uyandığımda Lake çoktan okula gitmek için evden çıkmıştı. Kel koltukta uyuyordu. Lake evden çıkmadan önce onu yollamıştı herhalde. Bugün çöp atma günüydü, ayakkabılarımı ayağıma geçirip çöp kutusunu çıkarmak için dışarı çıktım. Kıpırdatabilmek için kapağındaki karı ayağımla tekmeleyerek temizlemek zorunda kaldım. Lake çöpi çıkarmayı unutmuştu, bu yüzden onun evine doğru yürüdüm. Ve onunkini de yol kenarına çektim.

“Selam Will,” dedi Sherry. Kiersten ile evden çıkıyorlardı.

“Günaydın,” dedim.

“Kel ile Caulder’a dün ne oldu? Başları çok belada mı?” diye sordu Kiersten.

“Uzaklaştırma aldılar. Pazartesiye kadar okula gidemeyecekler.”

“Ne için uzaklaştırma aldılar?” diye sordu Sherry. Ses tonuna bakılırsa Kiersten ona olanları anlatmamıştı.

Kiersten annesine döndü. “Sana bahsettiğim çocukları tehdit ettiler. Onları öldürmekle tehdit eden bir not yazmışlar. Onlara pislik demişler,” dedi.

“Ne kadar tatlı,” dedi Sherry. “Seni mi savunmuşlar?” Arabasına binmeden bana döndü. “Will, onlara teşekkür et. Bebeğimi böyle savunmaları çok sevimli.”

Onları giderken seyrettim ve gülerek başımı salladım. İçeri girdiğimde, Kel ile Caulder oturmuş televizyon seyreliyordu. “Günaydın,” dedim.

“En*azından televizyon izlememize izin var mı?” diye sordu Caulder.

Omzumu silktilim. “Her neyse. Ne isterseniz yapın. Sadece bugün kimseyi ölümle tehdit etmeyin, tamam mı?” Daha sert olmam gerektiğini biliyordum ama saat bunu umursamayacağım kadar erkendi.

“Ona gerçekten çok kötü davranıyorlardı Will,” dedi Kel. “Hatta buraya taşındığından beri durum böyle. Kiersten onlara hiçbir şey yapmadı.”

Öbür koltuğa oturup ayakkabılarımı çıkardım. “Herkes iyi olacak diye bir şey yok Kel. Maalesef dünyada bir sürü zalim insan var,” dedim. “Ne tür şeyler yapıyorlardı kızcağıza?”

Caulder bana dönüp cevap verdi. “Altıncı sınıftaki çocuklardan biri Kiersten buraya taşındıktan bir hafta sonra çıkma teklif etti. Tam bir zorba. Kiersten vejetaryen olduğunu, et kafalarla çıkmadığını söylemiş. Bu da onu çok kızdırmış, o zamandan beri Kiersten hakkında dedikodular yayıyordu,” dedi Caulder. “Birçok çocuk ondan korkuyor, çünkü o bir hıyar, bu yüzden diğerleri de Kiersten’a kötü davranıyor.”

“Hıyar deme Caulder. Ve onu koruyarak doğru bir şey yaptığınızı düşünüyorum. Lake ile o yüzden kızgın değiliz, aslında bununla gurur bile duyuyoruz. Sadece bazı seçimler yaparken kafanızı kullanmanızı istiyoruz. Art arda iki haftadır okulda çok aptalca şeyler yaptınız. Bu sefer uzaklaştırılma cezası da aldınız. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyoruz, omzumuzu biraz daha gerginlik ekleme gerek yok.”

“Özür dilerim,” dedi Kel.

“Evet, özür dilerim Will,” dedi Caulder.

“Kiersten’a gelince, onun yanında olmaya, destek vermeye devam edin. İyi bir kız ve kendisine böyle davranılmasını hak etmiyor. Sizden başka ona iyi davranan var mı? Başka arkadaşı yok mu?”

“Abby var,” dedi Caulder.

Kel güldü. “Abby sadece ona *iyi* davranmıyor.”

“Kes sesini Kel,” dedi Caulder, onun koluna vurarak.

“Ne oluyor? Abby kim? Caulder senin kız arkadaşın mı var yoksa?” diye sordum alaycılıkla.

“Hayır, kız arkadaşım falan değil,” dedi Caulder kendini savunarak.

“Çünkü ona çıkma teklif edemeyecek kadar utangaç,” dedi Kel.

“Konuşana bak,” dedim Kel’e. “Kiersten buraya taşındığından beri onu beğeniyorsun. Sen ona niye çıkma teklif etmedin?”

Kel’in yüzü kızardı, gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Bu hali bana Lake’i hatırlatıyordu.

“Çoktan sordum bile. O benim kız arkadaşım,” dedi Kel. Etkilenmişim. Kel düşündüğümünden daha cesurdu demek.

“Ama Layken’e söylememelisin,” dedi. “O beni utan-dırır.”

“Hiçbir şey demem,” dedim. “Ama bu cuma doğum-günü partin var. Lake’in öğrenmesini istemiyorsan Kiers-ten’a seni Lake’in gözleri önünde öpmemesini söyle.”

“Kapa çeneni, Will. Onu öpmüyorum,” dedi Kel tiksini-en bir ifadeyle.

“Caulder, sen de Abby’yi Kel’in doğumgünü partisine davet etmelisin.”

Caulder, Kel ile aynı utangaç yüz ifadesine büründü.

“Çoktan davet etti bile,” dedi Kel. Caulder onun kolu-na tekrar vurdu.

Ayağa kalktım. Tavsiyelerime burada ihtiyaç duyul-madığı açıktı. “Peki, ikiniz olayları çoktan çözmüşsünüz. Bana ne için ihtiyacınız var?”

“Birinin pizza parasını vermesi gerek,” dedi Caulder.

Ön kapıya yürüdüm ve montlarını alıp kucaklarına at-tım.

“Ceza zamanı,” dedim. İkisi de söylenerek gözlerini devirdi. “Çocuklar elinize kürekleri alıp garaj önündeki yolların karını temizlemeniz gerekiyor. Bugün.”

“Yolları derken? Neden çoğul? Birden çok mu?” diye sordu Caulder.

“Evet,” dedim. “Lak ile benimki bitince Sherry ile Kiersten’ninkini temizleyin. El atmışken Bob ile Melinda’ninkini de halledin.”

Hiçbiri koltuktan kıpırdamadı.

“Haydi, gidin.”

Çarşamba sabahı midem düğüm düğümdü. Vaughn’u görmek istemiyordum. Sınıfa erken gidip başka birinin yanına oturabilmek için evden birkaç dakika erken çıkmaya çalıştım. Maalesef ilk gelen ben oldum. Yine arkalarda bir yere oturdum ve Vaughn’un odanın sonuna kadar gelmeyi istemeyeceğini umut ettim.

Ama öyle olmadı. Vaughn beni görür görmez gülümseyerek merdivenleri koşarcasına çıktı ve çantasını masaya attı. “Günaydın,” dedi. “Sana kahve getirdim, tıpkı sevdiğin gibi kremasız ve iki şekerli.” Kahveyi önüme koydu.

“Teşekkürler,” dedim. Saçlarını topuz yapmıştı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Bir keresinde saçlarını böyle sevdiğimi söylemiştim. Saçlarını böyle yapması tesadüf değildi.

“Kaçırdığımız zamanı telafi etmeliyiz diye düşünüyordum. Belki de bir ara evine uğramalıyım. Caulder’ı özledim, onu görmek istiyorum.”

Kesinlikle hayır! Yok artık. Bunlar gerçekten söylemek istediklerimdi ama sadece şöyle diyebildim. “Vaughn, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki,” dedi sessizce. “Tamam.”

Ses tonunu alçaltmasından anladığım kadarıyla onu kırmıştım. “Bak, kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece... Bildiğin gibi bir geçmişimiz var. Lake’e adil olmaz.”

Başını kaldırdı. “*Lake*? Kız arkadaşının adı *Lake* mi?” diye sordu.

Tavrımı beğenmemiştim. “Adı *Layken*. Ben ona *Lake* diyorum.”

Oturduğu yerden bana döndü ve elini koluma koydu. “*Will*, sorun yaratmaya çalışmıyorum. *Layken* kıskanç biriyse söyle. Çok önemli değil.”

Başparmağını kolumda gezdirince ben de aşağıya, eline baktım. Sahte yorumlarıyla ilişkiyi küçümsemeye çalışmasından nefret etmiştim. Bunu hep yapardı. Hiç değişmemişti. Kolumu çekip ön kapiya döndüm. “*Vaughn* kes şunu. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, buna tekrar izin vermeyeceğim.”

Vaughn somurtarak dikkatini ön kapiya verdi. Öfkeliydi. Bu iyiydi, çok da üstü kapalı olmadan söylediğim şeyi anlamış olmalıydı.

Nereden çıktığını anlamamıştım. Onu tekrar göreceğimi, hatta neredeyse onunla tartışacağımı hayal bile etmemiştim. Bir zamanlar ona çok âşık olup şuan hiçbir şey hissetmemem garip bir duyguydu. Gerçi onunla yaşadıklarım ile ilgili bir pişmanlığım yoktu. Aslında iyi bir ilişkimiz vardı, annem ve babam ölmeseydi onunla evlenmiş olurum. Çünkü ilişki ve aşk konusunda çok saftım.

Vaughn ile okulun ilk senesinde tanışmıştık ama ikinci seneye kadar ilişkiye başlamamıştık. En yakın arkadaşım *Reece* ile gittiğim bir partide takılmaya başladık *Vaughn*’la. Birkaç kez takıldıktan sonra ilişkimizi özelleştirmeye karar verdik. İlk kez seks yapana kadar altı ay çıktık. İkimiz de hâlâ ailelerimizle yaşadığımız için, ilk sevişmemiz onun arabasının arka koltuğunda oldu. İtiraf etmek gerekirse

tuhaftı. Sıkışmıştık, hava soğuktu, yani bir kızın bu tecrübe-
beyi yaşamayı hiç istemeyeceği bir atmosfer vardı. Tabii ki
bunu takip eden bir buçuk yılda sevişmelerimiz çok daha
iyi hale geldi. Vaughn'un ilk seferinin böyle olmasından
hep pişmanlık duydum. O yüzden Lake'in ilk seferi mü-
kemmel olmalıydı. Vaughn'la benimki gibi bir anlık bir
dürtüyle olmasını istemiyordum.

Vaughn'la ilişkim bittikten sonra hâlâ üzgündüm ve bir
sürü duygusal sorun yaşamıştım. Caulder'la ilgilenip üs-
tüne bir de okula gitmekten zaten ilişkimize zaman kalmı-
yordu. Lake'le tanışana kadar son ilişkim Vaughn'du. Ve
Lake'le sadece bir randevudan sonra aramızdaki bağın çok
daha büyük olduğunu anladım. Vaughn'la aramızda olan-
dan çok daha fazlasıydı. Birine karşı böyle bir bağ hisse-
debileceğimi hayal bile edemezdin. Bu yüzden ilişkimizi
sonlandırdığı için Vaughn'a ebediyen minnettar kalacağım.

Cuma çok daha iyiydi. Vaughn derse gelmediği için gün
çok daha rahat geçti. Dersten sonra bir mağazaya gidip
Kel'e doğumgünü hediyesi aldım ve partiye hazırlanmak
için yola koyuldum.

Kel ile Caulder partiye sadece Kiersten ile Abby'yi da-
vet etmişti. Lake ile Eddie doğumgünü pastasını almaya
gittiğinde Sherry ile Kiersten de Abby'yi almaya gitti. Ben
arabayı garaja park ettiğim dakikada Gavin de elinde piz-
zayla beliriverdi. Bu gece çalışmıyordu ama indirimi oldu-
ğu için ondan rica etmiştim.

Pizzaları tezgâha yerleştirirken Caulder'a sordum.
“Gergin misin?” Sadece on bir yaşına girdiğini biliyordum

ama ilk âşık olduğum zamanları unutmamıştım.

“Kes şunu, Will. Böyle devam edersen akşamın içine edeceksin.”

“Tamam, haklısın. Keserim. Ama önce bazı kurallar koymalıyım. En azından on bir buçuk yaşına kadar el ele tutuşmak yok. On üç yaşına kadar öpüşmeyeceksiniz. On dört yaşına geldiğiniz de Fransız usulü öpüşebilirsiniz. Yani on beş yaşındayken. O noktaya gelince kuralları yine gözden geçiririz. O zamana kadar lütfen bunlara uy.”

Caulder gözlerini devirdi ve yanımdan ayrıldı.

Bence seksle ilgili ilk resmi konuşmamız iyi gitmişti. Buna rağmen bu konuşmayı yapmam gereken asıl kişi bence Kel'di. Caulder'a göre biraz daha kendini kaptırmış görünüyordu.

“Bu pastanın siparişini kim verdi?” diye sordu Lake, pasta elinde içeriye girerken. Pek mutlu görünmüyordu.

“Geçen gün market alışverişi yaparken, Kel ile Caulder'ın sipariş etmesine izin verdim. Neden? Nesi var pastanın?”

Bana doğru yürüyüp pastayı koydu. Görebilmem için kapağı açıp geri çekildi.

“Vay be,” dedim. Pasta tamamen beyaz kremayla kaplıydı ve üzerinde mavi renkte bir yazı vardı.

Mutlu “Kelebek Olasica” Yıllar Kel

“Aslında tam olarak kötü bir söz sayılmaz,” dedim.

Lake içini çekti. “Bu kadar eğlenceli çocuklar olmalarından nefret ediyorum,” dedi. “İşimizin gittikçe zorlaşacağını biliyorsun değil mi? Çok geç olmadan onları dövmemiz gerek.” Kapağı kapatıp pastayı buzdolabına götürdü.

“Yarın,” dedim Lake'e arkadan sarılarak. “Kel'i kendi

doğumgününde dövmeyiz.” Eğildim ve kulağından öptüm.

“Peki,” dedi boynunu yana eğip onu öpmemi kolaylaştırarak. “Ama ilk yumruk benim.”

“Kesin şunu,” diye bağırdı Kel. “Bu saçmalıkları doğumgünümde yapamazsınız, sevişmenizi seyretmek zorunda değilim.”

Lake’i bırakıp Kel’i yakaladım ve omzumun üzerine attım. “Bu kelebek olasıca pasta için,” dedim onu Layken’e döndürerek. “Doğumgünü dayağı. İşte sana fırsat.”

Lake, onun kışına vurduğu doğumgünü tokatlarını sayarken Kel benden kaçmaya çalışıyordu. Gittikçe güçleniyordu.

“Beni yere bırak Will.” Serbest kalmak için sırtımı yumrukluyordu.

Lake dövmeyi bitirince onu yere bıraktım. Kel gülerek beni itmeye çalıştı ama yerimden oynatamadı bile.

“Senden iri olacağım günü iple çekiyorum! Kelebeğini tekmeleyeceğim!” Vazgeçti ve koşarak Caulder’ın odasına indi.

Lake gözlerinde ciddi bir bakışla koridora bakıyordu. “Bunu söylemesine izin vermeli miyiz?”

Güldüm. “Ne demelerine? *Kelebek* mi?”

Başını salladı. “Evet, yani şimdiden kötü bir kelime gibi oldu.”

“Ne yani, onun yerine kış demesini mi tercih ederdin?” dedi Kiersten, Lake ile aramızdan geçerken. Yine eve gelmişti ama kapıyı çaldığını bile duymamıştım.

“Selam, Kiersten,” dedi Lake.

Kiersten’in arkasında onu yakından takip eden bir kız daha vardı. Lake’e bakarak gülümsedi.

“Sen de Abby olmalısın,” dedi Lake. “Ben Layken, bu da Will.”

Abby bize hafiften el salladı ve hiçbir şey söylemedi.

“Abby çok utangaçtır. Ona biraz zaman verin, size ısınacaktır,” dedi Kiersten ve dönüp mutfaktaki masaya gittiler.

“Sherry geliyor mu?” diye sordu Lake.

“Hayır, galiba gelmeyecek. Ama ona biraz pasta götürmemi istedi.”

Kel ile Caulder, Kiersten ile Abby’yi duyunca mutfğa geldi.

“İşte burdalar,” dedi Kiersten. “Okulsuz bir hafta nasıldı, şanslı pislikler?”

“Abby buraya gelsene, sana odamı göstermek istiyorum,” dedi Caulder.

Abby, Caulder’ı takip edip odaya çıktıktan sonra biraz endişeli bir şekilde Lake’e baktım. Gözlerimdeki endişeyi görüp güldü. “Rahatla, Will. Henüz on yaşındalar. Caulder eminim ona sadece oyuncaklarını göstermek istiyordur.”

Söylediklerine aldırmış etmeden koridora doğru yürüyüp casusluk yaptım.

Abby’nin “Ben misafirim salak. Birinci oyuncu ben olmalıyım,” dediğini duydum.

Sahiden on yaşındaydılar. Mutfğa döndüm ve Lake’e göz kırptım.

Partiden sonra Eddie ile Gavin, Abby’yi eve bırakmayı kabul etti. Kel ile Caulder, Caulder’ın odasına Kel’in yeni video oyununu oynamaya gitti. Lake ile oturma odasında yalnızdık. Ayakları kucığımda kanepeye uzanmıştı. Ayak-

larını ovarak gerginliğini masajla atmasına yardımcı olmaya çalıştım. Kel'in partisi için bütün gün durmadan hazırlık yapmıştı. Gözleri kapalı gevşemenin tadını çıkarıyordu.

"Bir itirafta bulunmalıyım," dedim ayaklarını ovarken.

Lake isteksizce gözlerini açtı. "Ne?"

"Gelecek hafta sonuna kadar saatleri sayıyorum."

Bana doğru yanaştı ve itirafım bu olduğu için rahatladı.

"Ben de. Yüz altmış üç saat kaldı."

Başımı kanepeye doğru yaslayıp gülümsedim. "İyi, şu an çok zavallı hissetmiyorum."

"Bu seni daha az zavallı yapmaz. Bu *ikimiz* de zavallıyız demektir."

Uzandığı yerde doğruldu ve tişörtümü kavrayıp beni kendine çekti. Dudakları benimkilere değerken fısıldadı. "Önümüzdeki saat ve saatler için planın nedir?"

Sözleri nabzımın aniden fırlayıp kollarıma doğru dağılmasına sebep oldu. Yanağını yanağıma dayayıp fısıldadı. "Hadi kısa süreliğine benim eve gidelim, sana gelecek hafta sonuyla ilgili bir fragman sunayım."

İkinci kere sormasına gerek yoktu. Ondan uzaklaşıp kanepenin arkasından zıpladım ve ön kapıya koştum. "Çocuklar bir süre sonra burda olacak! Gitme!" Lake hâlâ kanepede oturuyordu, ona doğru yürüdüm, ellerini kavrayıp kendime çektim. "Hadi çok zamanımız yok!"

Lake'in evine vardığımızda, arkasından kapıyı kapadı. Yatak odasına bile gitmeyi beklemedim. Onu ön kapıya dayadım ve öpmeye başladım. "Yüz altmış iki," dedim öpücükler arasında.

"Yatak odasına gidelim," dedi. "Kapıyı kilitleyeceğim. Böylece geldiklerinde ilk kapıyı çalmak zorunda kalacaklar." Dönüp sürgüyü çekti.

“İyi fikir,” dedim. Koridorda yürürken öpüşmeye devam ettik. Duvara çarpmadan pek fazla yol alamadık. Yatak odasına vardığımızda tişörtüm çoktan çıkmıştı.

“Hadi yine o şeyi yapalım, hani ilk geri çekilen kişi ezik olsun,” dedim. Ayakkabılarını ayaklarını sallayarak çıkardı, ben de aynını yaptım.

“O zaman kaybetmek üzeresin, çünkü geri çekilmeye niyetim yok,” dedim. Kaybedeceğimi biliyordu, çünkü ben hep kaybederim.

“Ben de vazgeçmiyorum,” dedi kafasını sallarken. Ayaklarını toplayarak yatağa uzandı. Yanına yatmadan önce yatağın ucundan onu seyrettim. Bazen Lake’i seyrederken onun benim olduğunu düşünmek gerçek dışı geliyor. Onun da beni sevdiğini bilmek... Yüzünden bir tutam saçı üfleyerek kulağının arkasına attı ve yastığa uzandı. Ona eşlik etmeme hazırdı. Yavaşça üzerine süzıldüm ve ellerimi boynunun altına kaydurdım. Nazıkçe dudaklarını benimkilere çektim. Onu öperken çok yavaş hareket ediyordum, her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum. Çok az seviştığımız için bunu aceleye getirmek istemedim.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. Beni kendine doğru çekmek için bacaklarını belime doladı ve ellerimi sırtımda kenetledi.

“Will geceyi benimle geçir lütfen? Çocuklar uyuduktan sonra gelirsin. Anlamazlar.”

“Lake, bir hafta daha. Bunu başarabiliriz.”

“Onun için söylemiyorum. Gelecek hafta sonuna kadar bekleyebiliriz. Sadece bu gece seni yatağında istiyorum, seni özledim, lütfen?”

Yakarışına karşılık vermeden boynunu öpmeye devam

ettim. Ona hayır demeyi beceremediğim için cevap vermedim.

“Lütfen beni yalvartma, Will. Bazen çok fazla güçlü oluyorsun, bu da bana kendimi zayıf hissettiriyor.”

Kendini zayıf bulması fikrine güldüm. Dudaklarım gömleğinin boynuna doğru yol aldı. “Geceyi burada geçirirsem, ne giyeceksin?” Yavaşça gömleğinin üst düğmesini açıp dudaklarımı tenine değdirdim.

“Tanrım!” diye derin bir nefes aldı. “Ne giymemi istiyorsan onu giyerim.”

Sıradaki düğmeyi açıp dudaklarımı daha aşağılara indirdim. “Bu gömleği sevmiyorum, kesinlikle bunu giymeni istemiyorum,” dedim. “Aslında bu gerçekten çirkin bir gömlek, bence çıkarıp atmalısın.” Üçüncü düğmeyi açarken geri çekilmesini bekliyordum. Kazanmak üzere olduğumu biliyordum.

Düşündüğüm gibi yapmayınca onu daha ve daha da aşağıya inerek öpmeye devam ettim. Dördüncü, hatta biraz sonra beşinci ve nihayet sonuncu düğmeyi de açtım. Hâlâ geri çekilmemişti, beni sınıyordu. Yavaşça dudaklarımı ağzına kaydırdım, o da beni sırt üstü yatırıp üstüme çıktı. Gömleğini çıkarıp kenara attı.

Ellerimi kolları ve göğüs kıvrımları üzerinde gezdirdim. Onu tanıdığımdan bu yana saçları epey uzamıştı. Üzerime eğildikçe saçları sallanıyordu. Yüzünü daha iyi görebilmek için saçlarını kulaklarının arkasına aldım. Karanlık olmasına rağmen yüzündeki gülümsemeyi, zümrüt rengi gözlerini seçebiliyordum. Ellerimi tekrar omuzlarına doğru kaydırdım ve sutyeninin kenarlarında gezdirdim.

“Akşam bunu giy.” Parmaklarımı iplerinin altına sokuverdim. “Bunu beğendim.”

“O zaman bu gece burada mı kalıyorsun?” diye sordu. Bu sefer ses tonu daha ciddi idi. Pek cilveli değildi.

En az onun kadar ciddi bir sesle “Bunu giyersen,” dedim. Vücudunu benimkine yasladı, çıplak tenimiz aylardır ilk defa birbirine değmişti.

Kesinlikle geri çekilmiyordum. Yapamazdım. Genelde güçsüz değilimdir ama şu an onunla ilgili beni neyin bu kadar güçsüz hale getirdiğini bilemiyordum.

“Lake.” Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ama ben konuşurken Lake soluksuz bir şekilde beni öpmeye devam etti. “Gelecek hafta sonuna sadece saatler kaldı. Hızlı yaklaşıyor. Aslında bu hafta sonu gelecek haftanın bir parçası olarak kabul edilebilir. Ve gelecek hafta da gelecek hafta sonunun bir parçası sonuçta. Yani teknik olarak gelecek hafta sonu şimdi gerçekleşiyor. Tam şu saniyede.”

Lake gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü elleriyle kavrayıp kendisiyle aynı hizaya getirdi.

“Will, umarım bunu geri çekilme ilan etmek üzereyim diye söylemiyorsundur çünkü çekilmiyorum. Bu sefer değil.”

Gerçekten ciddi idi. Nazıkçe onu sırtüstü yatırdım ve üzerine baskı yapmadan uzandım. Elimini başının yanına koyup gözlerinin içine bakarak başparmağımla yanağını okşadım.

“Geri çekilmiyor musun? Geri çekilmemeye hazır mısın? Şu an? Şu dakika?”

“Eminim,” diye fısıldadı. Bacaklarını kalçama sardı, birbirimize duyduğumuz arzuya teslim olmuştuk. Kafasının arkasını kavradım ve dudaklarını benimkilere bastırdım. Her öpücük arasında hava almak için soluklandığımızda

nabzımın tüm vücudumda attığını hissediyordum. Sanki aniden ikimiz de nefes almayı unutmuştuk. İkimiz de çaresizdik, ikimizden birinin genellikle geri çekilme ilan ettiği o noktaya gelmek için elimizden geleni yapıyorduk. O noktayı çok hızlı geçtik. Sutyeninin kopçasını bulmak için arkasına uzandım, Lake pantolonumun düğmelerini çılgınca açarken ben onun sutyenini açtım. Sutyeninin askılarını çıkarmak için kollarından aşağı doğru çekerken olabilecek en kötü şey oldu. Birisi lanet olası kapıyı çaldı.

“Tanrım!” dedim. Başım hızla dönüyordu, sakinleşmeliydim. Alnımı Lake’in yanındaki yastığa bastırdım ve ikimiz de soluklanmaya çalıştık.

Altımdan kayarak ayağa kalktı.

“Will, gömleğimi bulamıyorum,” dedi panik dolu bir sesle. Geriye yuvarlanarak altımdaki gömleği alıp ona uzattım.

“İşte, şu çirkin gömleği al,” dedim alayla.

Çocuklar kapıyı tekmeliyorlardı, yataktan zıpladım. Kapıyı açmadan önce koridordan aşağı kendi gömleğimi arayarak indim.

“Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu Kel yanımdan geçerken.

“Film seyrediyorduk,” diye yalan söyledim. “Çok güzel bir yerindeydik ve durdurmak istemedik.”

“Evet,” diye onayladı Lake koridordan inerken. “Gerçekten iyi bir bölümdü.”

Kel ile Caulder mutfığa geçip ışığı yaktılar.

“Caulder bu gece burada kalabilir mi?” diye sordu Kel.

“Neden bunu sormaya zahmet ediyorsunuz hiç bilmiyorum,” dedi Lake.

“Çünkü cezalıyız, hatırladın mı?” dedi Caulder.

Lake yardım için bana baktı.

“Kel bugün senin doğumgünün, cezan yarın akşam devam edebilir,” dedim.

Oturma odasına gidip televizyon seyretmeye başladılar.

Elimi Lake’e uzatıp “Bana eve kadar eşlik eder misin?” dedim.

Lake elimi tuttu ve ön kapıdan çıktık.

“Daha sonra geri gelecek misin?” diye sordu.

Sakinleşme fırsatı bulduğum için geri gelmenin iyi bir fikir olmayacağını düşündüm.

“Lake belki de gelmemeliyim, gerçekten kendimizi çok kaptırdık. Bütün bu olaylardan sonra seninle aynı yatakta uyumamı nasıl beklersin?”

İtiraz etmesini bekledim ama etmedi.

“Her zamanki gibi haklısın. Kardeşlerimizle aynı evde garip olur zaten.” Benim eve geldiğimizde kollarını bana doladı. Hava inanılmaz bir soğuklukta idi ama orada durmuş birbirimize sarılırken bunu hiç umursamıyorduk.

“Belki de yanıyorsundur,” dedi. “Belki de bir saat içinde geri gelmelisin. Bulabildiğim en çirkin pijamayı giyerim, dişlerimi bile fırçalamam. Böylece bana dokunmak bile istemezsin. Yapacağımız tek şey uyumak olur.”

Bu saçma plana güldüm. “Bir hafta boyunca dişlerini fırçalamasan da, kıyafetlerini değiştirmesen de ellerimi senden uzak tutabileceğimi sanmıyorum.”

“Ciddiyim, Will. Bir saat sonra gel. Sadece sarılmak istiyorum. Çocukların odalarından çıkmadıklarından emin olup lise zamanındaki gibi eve sıvışırsın.”

Çok ikna etmeye çalışmasına gerek yoktu. “Tamam, bir

saat sonra burada olurum. Ama sadece uyuyacağız tamam mı? Baştan çıkarmak yok.”

“Hayır, baştan çıkarmak yok, söz veriyorum,” dedi sırtarak.

Çenesini avucumun içine aldım, konuşurken sesimi alçalttım. “Lake ciddiym. Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum ve seninleyken kendimi gerçekten kaptırıyorum. Sadece bir haftamız kaldı. Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum ama beni önümüzdeki 162 saat boyunca tekrar o duruma sokmanı istemiyorum.”

“Yüz altmış iki buçuk,” dedi.

Kafamı iki yana salladım ve güldüm. “Git çocukları yatır. Bir saate sendeyim.”

İyi geceler dileyip beni öptü. Ben de eve girip duş aldım. *Soğuk* bir duş.

Bir saat sonra Lake’in evine gittiğimde tüm ışıklar sönmüştü. Kapıyı kilitledikten sonra koridorda ilerledim ve yatak odasına girdim. Yatak başındaki lambayı açık bırakmıştı. Sırtı bana dönük yatıyordu, arkasından sarılarak yatağa kıvrıldım ve kolumu başının altına kaydırdım. Lake’in karşılık vermesini bekledim ama çoktan gitmişti. Hatta horluyordu. Saçlarını kulağının arkasına alıp başının arkasını öptüm. Sonra üzerimizi örtüp gözlerimi kapadım.

Beşinci Bölüm

14 Ocak 2012, Cumartesi

Seninle olmayı çok seviyorum

Birlikte değilken seni fena özlüyorum

Bugünlerden birinde, seninle fena evleneceğim

Ve bu

Çok

Çok

İyi olacak.

Cumartesi sabahı kalktığında beni göremeyince, Lake çok üzölmüş. İlk gecelememiz boyunca uyumasının hiç adil olmadığını söyledi. Ne olursa olsun benim hoşuma gitmişti. Eve gitmeden önce bir süre onu uyurken seyretmişim.

Cuma akşamı, Lake'in yatak odasındaki gibi bir duruma daha girmedik. İşlerin nasıl ileriye gittiğine biz de şaşırmıştık bence, bu yüzden bir daha olmasını engellemeye

çalıştık. Tabii ki gelecek hafta sonuna kadar. Cumartesi akşamını Eddie ve Gavin'le, Joel'in evinde geçirdik. Pazar günü, Lake ile ödev yaptık. klasik bir hafta sonuydu.

Şimdiyse Ölüm ve Ölmek dersinde oturuyordum ve o güne kadar seks yaptığım tek kişi gözlerini dikmiş beni seyrediyordu. Bu çok garipti. Vaughn'un davranışları yüzünden Lake'den bir şey saklıyorum gibi hissediyordum. Ama Vaughn'dan şu an bahsetmek okulun ilk haftası ona karşı dürüst olmadığımı kanıtlayacaktı. Bu hafta sonundan önce yapmak istemediğim tek şey Lake'i üzme, bunun için konuyu gündeme getirmek için bir hafta daha beklemeye karar verdim.

"Vaughn, Profesör orada," dedim odanın ön tarafını işaret ederek. Gözlerini bana dikmeye devam etti.

"Will, ukalalık ediyorsun," diye fısıldadı. "Benimle niye konuşmadığını anlamıyorum. Aramızda olanları atlattıysan konuşmak seni rahatsız etmemeli."

İlişkimizi atlatamadığımı düşünmesine gerçekten inanmıyordum. Lake'i ilk gördüğüm günden beri Vaughn aklımın köşesinden bile geçmemişti zaten.

"Vaughn, ben bizi atlattım. Üç yıl oldu. Sen de bizi atlattın. Hep elde edemediğin şeyi istiyorsun ve bu beni sinir ediyor. Bunun benimle ilgisi yok."

Kollarını göğsünde birleştirerek, sandalyeye oturdu. "Seni istediğimi mi düşünüyorsun?" diyerek dik dik baktı, sonra dikkatini sınıfın ön tarafına verdi. "Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?" diye fısıldadı.

Güldüm. "Doğrusunu istersen evet. Hem de birçok kez."

Bugün Kel ile Caulder'ın okulda uzaklaştırmadan son-
raki ilk günleriydi. İkisi de yenik bir ifadeyle arabaya bin-
di. Sırt çantalarından taşan kitaplara bakınca biriken bütün
ödevleri yetiştirmek için yoğun bir gece geçireceklerini
anladım.

“Dersinizi aldığınızı tahmin ediyorum,” dedim park
yerinde kenara çekerek.

Arabadan indiğimizde Lake benim evden çıkıyordu.
Ben evde değilken bana gitmesi beni rahatsız etmiyordu.
Sadece içerideyken ne yaptığını merak etmişim. Bana
doğru yürürken yüzündeki karmaşayı gördüm. Elini açtı
ve avucunun içindeki annesinin kelebeklerinden birini
gösterdi.

“Beni yargılama,” dedi. Başını önüne eğip eline baktı ve
yıldızı elinde döndürdü. “Onu bugün çok özledim.”

Yüzündeki ifade üzücüydü. Çabucak sarıldım ona ve
evine girişini seyrettim. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve
bunu ona verecektim. “Kel bir süre bizde kal. Ödevlerini-
ze yardım edeceğim.”

Çocuklar uzaklaştırıldıklarında birikmiş olan, nere-
deyse haftaların ödevini, bitirmemiz birkaç saatimizi aldı.
Gavin ile Eddie akşam bize yemeğe geliyorlardı, o yüzden
mutfığa gidip yemek yapmaya başladım. Bu akşam bur-
ger yemiyorduk. Lazanya yapıp yapmama konusunda ka-
rarsızdım ve yapmamaya karar verdim. Daha doğrusu hiç
yemek yapmak istemiyordum. Elime telefonu alıp buzdol-
abının yanına gittim ve miknatısın altından Çin yemeği
menüsünü aldım.

Yarım saat sonra Gavin ile Eddie ortaya çıktı, onlardan
bir dakika sonra da Lake. En son Çin yemeğini getiren

kurye geldi. Kutuları masanın ortasına koydum ve hepimiz tabaklarımızı doldurmaya başladık.

“Bir oyunun tam ortasındayız, bu gece benim odamda yiyebilir miyiz?” diye sordu Caulder.

“Tabii,” dedim.

“Cezalı olduklarımı zannediyordum,” dedi Gavin.

“Öyleler,” diye cevap verdi Lake.

Gavin Çin böreğinden bir ısırık aldı. “Bilgisayar oyunu oynuyorlar. Tam olarak ne için ceza aldılar o zaman?”

Lake yardım etmem için bana baktı. Cevabı bilmiyordum ama yine de denedim.

“Gavin ebeveynlik becerilerimizi mi sorguluyorsun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Gavin. “Kesinlikle hayır.”

Bu akşam garip bir hava vardı ortamda. Eddie inanılmaz derecede sessizdi ve yemeğine ellemiyordu. Gavin’le ben ise geyik muhabbeti yapıyorduk ama bu da uzun sürmedi. Lake ise kendi küçük dünyasındaydı, etrafında neler olup bittiğine aldırmıyordu. Gerginliği bitirmek istiyordum.

“Günün ekşi ve tatlıları,” dedim. Üçü birden aynı anda itiraz etti.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Bu akşamki kasvet nereden çıktı?” Kimse cevap vermedi. Eddie ile Gavin birbirlerine baktı. Eddie ağlamak üzere gibiydi sanırım, Gavin onu alnından öptü ve yemek yemeye devam etti. Lake’e baktığımdaysa, tabağındaki Çin erişteleriyle oynuyordu. “Sen bebeğim? Senin neyin var?”

“Hiçbir şey. Gerçekten bir şeyim yok,” dedi, ikna etmeyi beceremez bir halde. Gülümsedi ve bardaklarımızı alıp doldurmak için mutfaka gitti.

“Üzgünüm Will,” dedi Gavin. “Eddie ile kaba davranmak istememiştik. Son günlerde kafamızda çok şey var.”

“Önemli değil,” dedim. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

İkisi de kafasını iki yana salladı. “Perşembe akşamı şiir atışmasına gidiyor musun?” diye sordu Gavin, konuyu değiştirecek.

Birkaç haftadır gitmemiştik. En son Noel’den önce gitmiştik belki. “Bilmiyorum, gelebiliriz,” dedim. Lake’e döndüm. “İster misin?”

Omuzlarını silkti. “Kulağa eğlenceli geliyor ama Kel ile Caulder’a bakacak birini bulmalıyız.”

Gavin ceketini giyerken Eddie masada oturdukları yerleri düzelterip temizledi. “O zaman orada görüşürüz. Yemek için teşekkürler. Gelecek sefere daha iyi oluruz, söz.”

“Önemli değil,” dedim. “Herkesin arada sırada kötü bir gün geçirmeye hakkı var.”

Onlar gittikten sonra Çin yemeği kutularını kapatıp buzdolabına yerleştirdim. Lake bulaşıkları yıkıyordu. Yanına gidip sarıldım. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordum.

Arkasına döndü, o da bana sarılıp başını göğsüme yasladı. “İyiyim Will. Sadece...” dedi ve konuşmayı kesti. Yüzünü elimle kaldırıp kendime çevirdim. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Elimi başının arkasına yerleştirip onu kendime çektim. “Neyin var?”

Gömleğime kafasını gömerek sessizce ağladı. Kendini durdurmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Keşke üzgün olduğunda kendine bu kadar sert davranmasaydı.

“Sadece bugün,” dedi. “Onların yıldıönümü.”

Annesi ve babası hakkında konuştuğunu anlayınca hiçbir şey söylemedim. Sadece daha sıkı sarılıp alnından öptüm.

“Üzgün olmamın aptalca olduğunu biliyorum,” dedi Lake. “Buna bu kadar üzölmek de beni ayrıca üzüyor.”

Elimle yanaklarını kavradım, bakışlarını kendime çevirdim. “Bu aptalca değöl, Lake. Üzgün olduğunda niye kendine bu kadar yükleniyorsun, bilmiyorum. Bazen ağlamak iyidir.”

Bana gülümseyip öptü, sonra hâlâ Üzgün olmamaya uğraşarak geri çekildi. “Yarın akşam Eddie’yle bir yere gideceğiz. Çarşamba akşamı da çalışma grubum var. Seni perşembeye kadar göremeyeceğim. Bir bakıcı bulur musun, yoksa ben mi bulayım?” diye sordu.

“Gerçekten bakıcıya ihtiyaçları var mı? Kel on bir yaşında, Caulder ise iki ay sonra on bir olacak. Evde birkaç saat yalnız kalabileceklerini düşünmüyor musun?”

Başını eğdi. “Olabilir, Sherry’ye sorarım belki, en azından onlara yemek hazırlar ve kontrol eder. Biraz para verebilirim.”

“Bu fikri sevdim,” dedim.

Ayakkabılarını giyip ceketini aldıktan sonra Kel’i çağırıldı ve mutfğa döndü. Bana sarıldı. “Doksan üç saat daha,” dedi yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra. “Seni seviyorum.”

“Beni dinle,” dedim gözlerine dikkatlice bakarken. “Üzgün olabilirsin, Lake. Bu kadar fazla balkabağı oymayı bırak. Ayrıca ben de seni seviyorum.” Son kez öperek arkalarından kapıyı kilitledim.

Bu akşam gerçekten garipti. Ortamın havası tuhaftı. Şiir atışmasına gideceğimiz için düşüncelerimi kâğıda dökme-ye karar verdim. Sanırım Lake'e bu hafta bir şiir yazıp onu şaşırtacağım. Belki bu ona kendini daha iyi hissettirir.

Vaughn anlayamadığım bir sebepten dolayı çarşamba günü yine yanımda oturuyordu. Pazartesi günkü atışmamıza bakarak şimdiye kadar vazgeçmesi gerekirdi. En azından ben öyle umut etmiştim.

Defterini çıkardı ve pazartesi kaldığımız yeri açtı. Bu sefer gözlerini bana dikmedi. Aslında tüm ders boyunca konuşamadı bile. Benimle konuşmadığı için mutluydum ama aynı zamanda ona kaba davrandığım için kendimi biraz da suçlu hissediyordum. Tabii ki özür dileyecek kadar değil. Bunu hak etmişti.

Eşyalarımızı topladığımız sırada hâlâ konuşmuyorduk. Masanın üzerinden bir şeyi bana uzattı ve ardından gitti. Notu okumadan çöpe atmayı düşündüm ama merakım daha baskın çıktı. Bir sonraki derste oturana kadar zarfı açmadım.

Will,

Bunu duymak istemeyebilirsin ama söylemem gerek. Gerçekten üzgünüm. Senden ayrılmak şu ana kadar hayatımdaki en büyük pişmanlığım. Özellikle de senden ayrılış şeklim. Sana adil davranmadım ve bunu yeni fark ediyorum. Ama gençtim ve çok korkmuştum.

Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranamazsın. Seni sevmiştim, senin de o zaman beni sevdiğini biliyorum. En azın-

dan benimle konuşma inceliğini göstermelisin, bunu bana borçlusun. Bana senden yüz yüze özür dileme şansını tanımanı istiyorum. Aramızda geçenlerin bu şekilde bitişini hâlâ atlatamadım. Özür dilememe izin ver.

Vaughn

Notu katlayıp cebime koydum, sonra başımı masaya yaslayıp iç çektim. Vaughn bu konunun kapanmasına izin vermeyecekti. Ama bunu düşünmek istemiyordum, o yüzden onu aklımdan çıkardım. Bunun için daha sonra endişelenebilirdim.

Ertesi akşam, Lake dışında hiçbir şey düşünmedim.

Onu almadan bir saat önce hızlıca ödevimi bitirdim ve duşa girdim. Yolumun üzerinde Caulder'ın odasına uğradım, Kel ile video oyunu oynuyorlardı.

“Biz neden sizinle gelemiyoruz? Yaş sınırı olmadığını kendin söyledin,” dedi Kel. Durdum ve kapının önüne geri döndüm. “Gerçekten gelmek istiyor musunuz? Bunun şiir olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

Gerçekten gidebilme ihtimali onları heyecanlandırmıştı.

“Tamam, önce Lake'in bunu onayladığından emin olmalıyım.” Ön kapıya gidip karşı sokağa geçtim. Evinin kapısını açtığımda Lake çılgık attı.

“Will, arkanı dön.” Arkamı döndüm ama onu görmüştüm. Duştan yeni çıkmış olmalıydı çünkü oturma odasında tamamen çıplak bir halde ayakta duruyordu.

“Tanrım, kapıyı kilitletiğimi zannedyordum. Kimse kapıyı çalmaz mı burada?”

“Dünyama hoş geldin,” dedim gülerek.

Arkamı döndüğümde havluya sarınmıştı. Ona doğru yürüyüp kollarımı beline doladım ve yerden kaldırarak döndürdüm. “Yirmi dört saat daha,” dedim ayakları yere değdiğinde. “Gergin misin?”

“Hayır, hiç değil. Daha önce de söylediğim gibi... Güvenilir ellerdeyim.”

Onu öpmek istememe rağmen öpmedim. Havlu çok fazlaydı, onun için geri çekildim ve sormak istediğim şeyi sordum. “Kel ile Caulder bu akşam bizimle gelmek istiyorlar. Merak ediyorlarmış.”

“Gerçekten mi? Bu garip ama sen izin veriyorsan ben de veriyorum,” dedi.

“Tamam, o zaman.” Kapıya doğru yürüdüm. “Bir de Lake? Bana başka bir fragman şansı daha verdiğin için teşekkür ederim.”

Biraz utanmış görünüyordu, göz kırptım ve kapıyı arkamdan kapadım. Bu hayatımın en uzun yirmi dört saati olacaktı.

Eddie ve Gavin’le birlikte kulübün arkalarında bir yere oturduk. Aslında Lake ile ilk randevumuzda da burada oturmuştuk. Kiersten de gelmek isteyince zor sığırdık.

Sherry bize çok güveniyor olmalıydı. Yine de Kiersten’a izin vermeden önce kulüple ilgili çok soru sordu. Soru cevap seansından sonra meraklanmıştı. Kiersten’ın bir şiir atışması seyretmesinin iyi olacağını düşündü, özellikle de portfolyosu için. Bu yüzden Kiersten not almak için kalemle defter getirdi.

“Peki, kimler susadı?” diyerek sahne açılmadan önce içki siparişlerini aldım. Yolda gelirken çocuklara kuralları anlatmıştım, epey iyi anladıklarını düşünüyordum. Ama benim de sahneye çıkacağımı söylememiştim. Sürpriz olmasını istiyordum. Lake de bilmiyordu, o yüzden içkileri almadan önce katılım ücretini ödedim.

“Bu çok havalı,” dedi Kiersten geri döndüğümde. “Şu ana kadar gördüğüm en havalı ebeveynlersiniz.”

“Hayır değiller. Küfür etmemize izin vermiyorlar,” dedi Kel.

İlk yarışmacı sahneye çıkıp mikrofonu eline alınca Lake bizimkileri susturdu. Çıkan adamı tanıyordum. Onu bu sahnede defalarca görmüştüm. Gerçekten iyiydi. Lake’e sarıldım ve şiir başladı.

“Benim adım Edmund Davis-Quinn ve yazdığım bu eserin adı *Kötü Yaz.*”

Kötü yaz.

Berbat

Rezalet yaz

Fena

Korkunç

Umursama

İçindeki editörü sustur

Kendini yazmaya bırak

Akmasına izin ver

Başarısızlıktan korkma

Çılgın bir şey yap ve

Kasım ayında **elli bin** kelime yaz

Ben yaptım.

Eğlenceliydi, çılgıncaydı, günde **bin altı yüz altmış yedi kelime**.

Mümkündü.

Ama içindeki eleştirmeni **sustur**.

Tamamen **sustur**.

Sadece **yaz**.

Hızlıca.

Patlayarak.

Neşeyle.

Yazamazsan **biraz kaç**

Geri gel

Ve **tekrar** yaz.

Yazmak da diğer şeyler gibidir.

Hemen iyi olamazsın.

Gittikçe iyi olacağın bir meziyettir.

Alıştırma yapmazsan **Juliard**'a* gidemezsin.

Carneige Salonu'na çıkmak istiyorsan, **pratik, pratik, pratik yap**.

Veya çok para ver onlara.

Diğer her şey de olduğu gibi yazmakta ustalaşmak da on bin saat alır.

Tıpkı Malcolm Gladwell'in dediği gibi.

*Juliard: Prestijli bir müzik ve oyunculuk okulu. -ç.n.

Öyleyse **yaz**.

Başarısız ol.

Düşüncelerini topla

Dinlenmesine izin ver

Demlensinler güzelce

Sonra düzenle.

Ama yazarken düzeltme.

Bu beyni yavaşlatır.

Günlük bir alışkanlık bul,

Ben her gün blog yazıyorum mesela,

Ve eğleniyorum işte.

Ne kadar çok **yazarsan** o kadar **kolaylaşır**. Ne kadar çok akarsa, o kadar azalır tasa. Yazmak **okul** için değildir, **not** için değildir, sadece düşüncelerini çıkar **dışarı**.

Biliyor musun, sabırsızlanıyorlar çıkmak için.

Yani devam et. Alıştırma yap. Ve **kötü** yaz, **berbat** yaz, **kendini kaybedip** yaz, belki

gerçekten

gerçekten

iyi bir şey

çıkabilir sonunda.

Kalabalık coştığında çocuklara baktım. Hepsi sahneye bakıyordu. “Vay canına,” dedi Kiersten. “Bu muhteşemdi. İnanılmazdı.”

“Bizi daha önce niye buraya getirmedin, Will? Harikaymış,” dedi Caulder.

Bunu bu kadar sevmesine şaşırmıştım. Akşam sahneye çıkanları oldukça sessizce seyrettiler. Kiersten devamlı defterine notlar aldı. Ne tür notlar aldığını bilmiyordum ama bu işi epey sevmiş görünüyordu. Önceki şiirlerimi, daha sonra ona göstermeyi aklıma not ettim.

“Şimdi, sıradaki şair, Will Cooper,” dedi sunucu. Masadaki herkes şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Sen de mi okuyacaksın?” dedi Lake. Sadece gülümse-dim, başımı sallayıp ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım.

Eskiden sahneye çıktığımda çok gerilirdim. Bir yanımda hâlâ öyleydi, ama artık bu daha çok bir adrenalin akınıydı. Buraya ilk defa babamla gelmiştim. Sanata hakikaten meraklıydı. Müzik, şiir, resim, okuma, yazma. Hepsi. Burada onu ilk sahnede seyrettiğimde on beş yaşındaydım. O zamandan beri takılmıştım buraya. Caulder’ın babamın bu yönünü tanıma fırsatı olmamıştı. Babamın yazılarını bulabildiğim kadarıyla saklamıştım, hatta birkaç eski tabloyu da. Bir gün onları Caulder’a verecektim. Onların değerini anlayacak kadar büyüdüğünde gösterecektim.

Sahneye çıktım, mikrofona doğru yürüdüm, yüksekliğini ayarladım. Şiirim Lake dışında kimseye bir şey ifade etmeyecekti. Bu sadece onun içindi.

“Bu parçanın adı *Geri Çekilme Noktası*,” dedim mikro-fona. Sahne ışığı parlaktı, o yüzden Lake’i buradan görmiyordum ama gülümsediğini tahmin ediyordum. Her kelimeyi kavraması için şiiri yavaşça okudum.

Yirmi dört saat ve bizim *savaş* başlar.

Uzuvlarımızın,

Dillerimizin,

Ve ellerimizin savaşı...

Geri çekilme noktası
Artık bir *etken* değil
İki taraf da teslim hazır

Kaç kere *kaybettim* söyleyemem size...
Veya sen kaç kere *kazandın*?
Elli dokuz haftadır oynadığımız bu oyunda söyleyebilirim ki
Skor
Sıfıra
Sıfır.

Yirmi dört saat ve bizim savaş başlar.
Uzuvlarımızın,
Dillerimizin,
Ve ellerimizin savaşı...

Sonunda en iyi kısım
Geri çekilmemek?
Düşler üzerimizde
Ayaklarımıza yağıyor

Bombalar patlarken ve *silahlar ateş ederken.* İkimiz de
yere yıkılmadan önce. Çatışmadan önce, savaştan önce...

Şunu *bilmelisin*
Elli dokuz daha beklerdim.
Kazanman için ne gerekirse.
Tekrar
tekrar geri çekilirim.

Mikrofondan uzaklaşıp merdivenleri buldum. Daha oturduğumuz yere gelmeden Lake boynuma atlayıp öptü. “Teşekkürler,” diye fısıldadı kulağıma.

Bizimkilerin yanına döndüğümde Caulder gözlerini devirdi. “Bizi uyarabilirdin, Will. Tuvalete saklanabilirdik.”

“Bence çok güzeldi,” dedi Kiersten.

İkinci raund başladığında saat dokuzu geçmişti. “Haydi, çocuklar, yarın okul var. Gitmemiz gerek,” dedim. Oturdıkları yerden kalkarken hepsi tek tek söylendi.

Geri geldiğimizde herkes evine dağıldı, Lake ile sarılarak garajın önünde takıldık. Sadece metrelerce uzakta olduğunu bilip ondan ayrılmak gün geçtikçe zorlaşıyordu. Geceleri Lake’e mesaj atmamak, gelip yatağıma kıvrılması için yalvaramamak her gece aşmam gereken bir sınava dönmüştü. Julia’ya olan sözümüzü tutmuştuk ve içimden bir ses yarın gecedен sonra bizi kimsenin dizginleyemeyeceğini söylüyordu. Tabii Kel ile Caulder’a iyi örnek olmamız gerektiği için o kadar da özgür davranamayacaktık ama bundan da arada sırada kaçmanın yolları vardı.

Ellerimi ısıtmak için Lake’in bluzunun arkasına kaydırdım. Ellerim buz gibiydi. Lake de öyle düşünüyor olmalıydı, hemen sarılışımdan kaçmaya çalıştı.

“Ellerin donmuş!” dedi gülerek. Bir yandan da hâlâ kaçmaya çalışıyordu.

Daha da sıkı sarıldım. “Biliyorum. O yüzden kıpırdamadan durursan ısınacaklar.” Tenini okşamaya başladım. Yarın geceyle ilgili kafamda oluşan görüntülerin, şu anki düşüncelerimin önüne geçmesini engellemeye çalışıyor-

dum. Bu çok dikkat dağıtıcıydı. Ellerimi bluzunun altından çıkarıp kollarımı ona doladım.

“Peki. Önce iyi haberi mi, yoksa kötü haberi mi istersin?” diye sordum.

Pis bir bakış attı. “Yumruğu yüzüne mi istersin, testislerine mi?”

Ne olur ne olmaz diye gülerek kendimi korumaya hazırladım. “Büyükanne ve büyükbabam çocuklar onların evinde sıkılabilir diye endişelendi, o yüzden onlara bizim evde bakmak istiyorlar. İyi haberse, senin evinde kalamayacağımız için iki geceliğine Detroit’te bir otel odası kiralamadım.”

“Bu kötü bir haber değil ki. Beni böyle korkutma lütfen,” dedi Lake.

“Büyükannemi göreceğin için biraz endişeli olabileceğini sanmıştım. Onun hakkında neler hissettiğini biliyorum.”

Bana bakıp kaşlarını çatı. “Yapma Will. Konunun ona iyi ve güzel şeyler hissetmemle alakalı olmadığını biliyorsun. Kadın benden nefret ediyor!”

“Senden nefret etmiyor. Sadece çok korumacı,” diyerek Lake’e daha sıkı sarıldım ve kulağını öperek bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştım.

“Zaten onun benden nefret etmesinin sebebi sensin.”

Geri çekilip gözlerine baktım. “Benim suçum mu? Nasıl yani?”

Gözlerini çevirdi. “Mezuniyet akşamın? Onunla tanıştığım ilk zaman ne dediğini hatırlamıyor musun?”

Hatırlamıyordum. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Hatırlamaya çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Will, sarmaş dolaş bir haldeydik. Mezuniyetinden sonra hep birlikte yemek yemeye gittiğimizde beni öpmekten neredeyse konuşamıyordun. Bu da büyükanneni gerçekten rahatsız ediyordu. Ne kadar süredir birliktesiniz diye sorduğunda, ona on sekiz saat dedin! Bunun onun gözünde beni nasıl gösterdiğini düşündün?”

Artık hatırlıyordum. Yemek gerçekten eğlenceliydi. Etik olarak ellerimi Lake’in üzerinden çekmek zorunda kalmamak çok hoşuma gitmişti, bu yüzden bütün gece öyle yapmıştım.

“Ama bu bir anlamda doğru,” dedim. “Resmi olarak sadece on sekiz saattir çıkıyorduk.”

Lake koluma vurdu. “Kolay kızın teki olduğumu düşünüyor Will! Bu çok utanç verici!”

Dudaklarımı tekrar kulağına dokundurarak, “Henüz değilsin,” diye dalga geçtim.

Beni iterek kendini işaret etti. “Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bundan pek faydalanamayacaksın,” dedi gülere ve kendi garajına doğru yürümeye başladı.

“Yirmi bir,” diye düzelttim.

Ön kapıya ulaşır dönerek içeri girdi. İyi geceler öpücüğü bile vermemişti. Kışkırtıyordu beni. Hayır, üste çıkmasına izin vermeyecektim. Lake’e doğru koştum, ön kapısını açıp onu tekrar dışarı çıkardım. Onu girişteki tuğlalı duvara doğru ittim, gözlerine bakarak vücudumu ona yasladım. Kızgın görünmeye çalışıyordu ama dudağının kenarında gülümsemeye dönüşen bir kıvrılma vardı. Ellerimiz kenetlenmişti, onları Lake’in başına doğru kaldırdım ve duvara yasladım. “Beni çok iyi dinle,” diye fısıldadım. Gözlerine bakmaya devam ettim. Dikkatlice dinliyordu. Onu

korkutmaya çalışmamdan hoşlanıyordu. “Yanına hiçbir eşya almanı istemiyorum. Geçen cuma gecesi tam olarak ne giyiyorsan onu giy. O çirkin gömlek hâlâ duruyor mu?”

Gülümseyerek başını salladı. Sanırım o anda istese de konuşamazdı.

“Güzel. Yarın buradan ayrılırken ne giyiyorsan sadece onları getirebilirsin. Pijama yok. Fazladan kıyafet yok. Hiçbir şey. Yarın akşam saat yedide benim evde buluşacağız. Anladın mı?”

Tekrar başıyla onayladı. Nabızı çılginca atıyordu, bunu göğsümde hissediyordum. Gözlerindeki bakışa bakılırsa onu hemen öpmeme ihtiyacı vardı. Ellerimiz kenetli bir şekilde ağzımı onun dudaklarının yanına kaydırdım. Son anda tereddütte kalarak onu öpmemeye karar verdim. Yavaşça ellerini bırakarak uzaklaştım ve eve doğru yöneldim. Ön kapıma ulaştığımda, arkama döndüm. Lake hâlâ aynı şekilde tuğla duvara yaslanmış duruyordu. *Güzel*. Bu sefer altta kalmamıştım.

Altıncı Bölüm

20 Ocak 2012, Cuma

Lake hiçbir zaman benim günlüğümü okumayacak, o yüzden gerçekten aklımdan neler geçtiğini söyleyebilirim, değil mi? Okusa bile bu ben öldükten sonra eşyalarımı toplarken olacaktır. Onun için teknik olarak belki bir gün sahiden bunu okuyacak. Ama o zaman bunun bir önemi kalmayacak çünkü ölmüş olacağım.

Onun için, Lake, okuyorsan öldüğüm için üzgünüm.

Ama şu an, şu dakika... Capcanlıyım. Hem de çok. Bu gece o gece. Beklemeye değdi. Tüm elli dokuz hafta. (İlk randevumuzdan itibaren sayarsan yetmişin üzerinde)

Böylece sadece aklımda ne olduğunu söyleyeceğim tamam mı?

Seks.

Seks, seks, seks. Bu gece seks yapacağım. Aşk yapacağım. Kelebekçesine. Adını ne koyarsan koy, onu yapacağız.

Lanet olsun! Bekleyemiyorum artık.

Günün mükemmel olmasını istiyordum, o yüzden

okulu ekdim, evi temizledim, büyükannemle büyükbabam gelmeden önce planlarımızı son defa düzenledim. Ne kadar gergin olduğuma inanamıyordum. Belki de heyecan yüzündendi. Ne olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim günün hızlanmasını istediğimdi.

Çocukları okuldan alıp eve bırakırken akşam yemeğine birkaç şey almak için markette durdum. Saat yediye kadar evde olacağımız için büyükbabama mesaj atıp akşam onlara yemek pişireceğimi söyledim. Bazanya yapacaktım. Julia tekrar pişirmek için iyi bir günü bekleyelim demişti ve bugün kesinlikle iyi bir gündü. Oturma odasının camından onların farlarını gördüğümde epey geç kalmıştım. Daha duş bile almamıştım ve hâlâ ekmekleri pişirmem gerekiyordu.

“Caulder, büyükanne ve büyükbaba geldi, koş kapıyı aç!”

Gerek kalmadı, kendileri çoktan açmıştı. Kapıyı çalmandan tabii ki. İçeri ilk giren büyükannemdi, o yüzden ona doğru yöneldim ve yanağından öptüm.

“Merhaba tatlım,” dedi. “Bu kadar güzel kokan ne?”

“Bazanya,” dedim ve büyükbabama yönelip sarıldım.

“Bazanya?” diye sordu büyükannem.

Kafamı sallayıp güldüm. “Lazanya, yani.”

Büyükannem gülümseyince annemi hatırladım. Neredeyse tıpa tıp aynıydılar. Büyükbabamla büyükannem, tıpkı annem gibi uzun ve zayıf. Çoğu insan büyükannemi göz korkutucu bulurdu ama ondan çekinmek bana anlamsız geliyordu. Onunla çok zaman geçirdiğim için bazen annemmiş gibi hissediyorum.

Büyükbabam çantalarını ön kapının yanına koyduktan

sonra mutfağa doğru beni takip etti. “Will, Twitter denen şeyi duydun mu?” Telefonuna bakarken gözlüklerini burunun ucuna getirdi.

Büyükbabam bana bakarak kafasını iki yana salladı. “Şu zeki telefonlardan aldı. Başkana twit atmaya çalışıyor.”

“Akıllı telefon,” diye düzelttim. “Ve twit değil, tweet.”

“Beni takip ediyor,” dedi büyükbabam savunmacı bir halde. “Şaka yapmıyorum, gerçekten takip ediyor! Dün ‘Başkan sizi takip etmeye başladı’ diyen bir mesaj aldım.”

“Bu çok havalı, büyükbaba. Ama hayır ben tweet atmıyorum.”

“Ama atmalısın. Olay sosyal medyayla ilgili olunca senin yaşında genç bir adam oyunda önde olmalı.”

“Merak etme, ben iyiyim,” diye telkin ettim onu. Ekmekleri fırına verdim, tabakları dolaptan çıkarmaya başladım.

“Ben yaparım Will,” dedi büyükbabam tabakları elimden çekerek.

“Merhaba büyükanne, büyükbaba,” dedi Caulder, onlara sarılmak üzere mutfağa koşarak. “Büyükbaba en son geldiğinde oynadığımız oyunu hatırlıyor musun?”

Büyükbabam başını salladı. “Hani şu yirmi altı düşman askeri öldürdüğüm oyunu mu?”

“Evet, onu. Kel doğumgünü için yenisini aldı. Bizimle oynamak ister misin?”

“Tabii ki!” dedi büyükbabam, Caulder’ı yatak odasına doğru takip ederken.

İşin komiği Caulder’ın hayrına heyecanlanmıyor, gerçekten oynamak istiyordu.

Büyükbabam dolaptan bardakları alırken bana dönüp, “Gittikçe kötüye gidiyor biliyor musun?” dedi.

“Nasıl?”

“Şu oyunlardan satın aldı. Teknolojik aletlere de taktı kafayı. Şimdi bir de Twitter çıktı!” dedi büyükannem kafasını sallayarak. “Sürekli attığı twitlerden bahsediyor. Anlamıyorum, Will. Yirmi yıl gecikmiş orta yaş krizi mi olur?”

“Twit değil tweet büyükanne. Hem harika bir şey bence bu. Caulder ile anlaşmaları için bir yol işte.”

Büyükannem bardakları buzla doldurup tezgâha döndü. “Layken için de bir yer açayım mı masada?” dedi ifadesiz bir şekilde. Ses tonuna bakılırsa hayır dememi umuyordu.

“Evet, koymalısın,” dedim sertçe.

Bana bir bakış attı. “Will, sana bir şey söyleyeceğim,”

Evet, yine başlıyorduk işte.

“Hafta sonu için böyle kaçamak yapmanız pek uygun değil. Daha nişanlı bile değilsiniz. Kaldı ki evli hiç değilsiniz. İşleri aceleye getirdiğinizi düşünüyorum ve bu beni endişelendiriyor.”

Elimi büyükannemin omzuna atarak ona telkin eden bir şekilde gülümsedim. “Büyükanne işleri aceleye getiriyoruz, inan. Ve ona bir şans vermelisin. Lake inanılmaz biri. Şimdi bana söz ver, buraya geldiğinde en azından ondan hoşlanıyor gibi yap ve iyi davran!”

İç çekti. “Onu sevmediğimden değil Will. Yanyanayken yaptıklarınızdan rahatsız oluyorum sadece. Bilmiyorum ikiniz şey gibi... Fazla âşık görünüyorsunuz.”

Ona cevap verirken lazanya tavasını masaya götürdüm. “Onunla ilgili tek şikâyetin buysa tamam, gerçekten çok âşığız.”

Bir Amerikan servisi daha getirip Lake için masaya fazladan bir bardak koydu.

“Duşu girmem lazım, çok uzun sürmez,” dedim. “Ekmekler birkaç dakikaya pişer, onları çıkarırsın.”

Onayını aldım ve duştan önce birkaç eşya hazırlamak için odama döndüm. Yatağın altından bavulumu alıp yorganın üstüne koydum. Bavulu açtığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Neden bu kadar gergindim? Daha önce yapmadığım bir şey değildi. Sonra tabii ki bunun sebebinin Lake olduğunu düşündüm. Son kalan kıyafetlerimi çantama tıkarırken, tam bir salak gibi sırtıyordum. Gerçekten soğuk bir duşu ihtiyacım vardı.

Giyeceğim kıyafetlerle banyoya giderken ön kapının çalındığını duydum. Lake’in büyükannemi etkilemek için bu sefer kapıyı çaldığını düşündüm gülümseyerek. Bu çok tatlıydı. Çabalıyordum.

“Tanrım! Bakın kim gelmiş!” diye inledi büyükannem ön kapıyı açtıktan sonra. “Paul, gel kim var burda!”

Gözlerimi devirdim, Lake’e kibar davranmasını istedim ama bunu bir olaya dönüştüreceğini düşünmemiştim. Kapıyı açtım ve oturma odasına doğru ilerledim. Lake kendini savunurken duş alıp onu yalnız bırakmama sinirlenir diye korkuyordum.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Onun burada ne iş vardı?

Beni koridorda gördüğünde büyükbabama sarılıyordu. “Selam, Will,” dedi gülümseyerek.

Karşılık vermedim.

“Vaughn seni yıllardır görmüyoruz,” dedi büyükannem. “Yemeğe kalsana, neredeyse hazır zaten, sana da bir tabak koyarız.”

“Hayır,” diye bağırdım, muhtemelen biraz fazla kızgın bir şekilde.

Büyükannem kaşlarını çatarak bana döndü. “Will, bu hiç hoş değil,” dedi.

Onu görmezden gelip “Vaughn? Konuşabilir miyiz? Lütfen!” diyerek yatak odasını işaret edip bana eşlik etmesini istedim. O anda Vaughn’dan kurtulmalıyım. Yatak odama girince kapıyı arkamdan kapadım. “Ne işin var burada?”

Yatağın ucuna oturdu. “Sana söyledim, sadece seninle konuşmaya ihtiyacım var,” dedi. Sarı saçlarını topuz olarak toplamıştı yine. Bana sempatik görünmek için tıpkı bir ceylan gibi gözlerimin içine bakıyordu.

“Vaughn, bu hakikaten iyi bir zaman değil.”

Ellerini göğsüne doğru çapraz birleştirip kafasını iki yana salladı. “Benimle konuşmadan şurdan şuraya gitmem. Tek yaptığın beni görmezden gelmek.”

“Şu an konuşamam. Yarım saat sonra gidiyorum. Yapmam gereken bir sürü iş var ve pazartesiye kadar burda yokum. Çarşamba günü dersten sonra konuşalım. Lütfen, şimdi sadece git.”

Hiç kıınıldımadı. Aşağı doğru ellerine bakarak ağlamaya başladı. *Tanrım, ağılıyordu!* Ellerimi sabırsız bir şekilde havaya kaldırdım ve yatağa doğru yürüyüp yanına oturdum. Bu iğrençti. Bu çok kötüydü.

Nerdeyse üç yıl önceki zor durumdaydık. Benden ayrıldığında bu yatakta oturuyorduk. On dokuz yaşındayken çocuk sahibi olup bu kadar büyük sorumluluk alabileceğini hayal edemediğini söylemişti. Hayatımın en dibe vurmuş döneminde beni terk etmesi, beni çok üzmüştü. Şu an en az o kadar üzgündüm ama bu sefer çekip gitmediği içindi.

“Will, senle Caulder’ı özledim. Seni sınıfta ilk gördüğümünden beri başka bir şey düşünemiyorum. Aramızdaki ilişkiyi nasıl bitirdiğimiz aklımdan çıkmıyor. Hata ettim. Lütfen, dinle beni.”

İç çekip kendimi yatağa attım ve gözlerimi ellerimle kapattım. Daha kötü bir zaman seçemezdi. Lake on beş dakikadan daha az bir sürede burada olacaktı. Vaughn’dan kurtulmam gerekiyordu.

“Tamam, konuş. Ama hızlı ol,” dedim.

Boğazını temizleyerek gözyaşlarını sildi. Ağlaması umrumda değildi ve bu çok garip geliyordu. O kadar uzun süre sevdiğim birine karşı şimdi nasıl hiç merhamet hissedemiyordum?

“Kız arkadaşın var, biliyorum. Ama ikimiz kadar uzun süredir birlikte olmadığının farkındayım. Onun ailesinin durumunu ve kardeşine baktığını da öğrendim. İnsanlar konuşuyor, Will.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” dedim.

“Belki onunla tamamen yanlış nedenlerden dolayı birliktesindir. Belki de ona acıyorsun. Senin gibi ailesini kaybettiği için. Sırf o yüzden Lake’le birlikteysen bu adil değil. Bence bize bir fırsat daha vermeyi ona borçlusun. Kalbinin kime ait olduğunu görmek için.”

Yatağa oturdum ve ona bağırmak istedim ama bunun yerine derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Vaughn için üzülüyordum aslında. “Vaughn, dinle, haklısın. Seni sevmiştim. Eskiden. Şu an Lake’i seviyorum. Onu incitecek hiçbir şey yapmam. Ve burada olman onu üzecek. Bu yüzden hemen burayı terk etmeni istiyorum. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum, üzgünüm. Sen kararı-

nı verdin ve ben bu karardan sonra hayatıma devam ettim. Şimdi sen de hayatına devam etmelisin. Lütfen, ikimizi de bir iyilik yap ve sadece git.”

Ayağa kalkıp odanın kapısına yürüdüm ve onun da aynı şeyi yapmasını bekledim. Vaughn ise ayağa kalktı ve beni takip etmek yerine tekrar ağlamaya başladı. Kafamı çevirip ona doğru yürüdüm. “Vaughn, ağlamayı bırak. Üzgünüm,” dedim kollarımla ona sarılırken. Belki de çok yüklenmiştim. Buraya gelip özür dilemek onun için zor olmalıydı. Hâlâ beni seviyorsa aptal gibi davranmamalıydım.

“Tamam, Will önemli değil,” dedi geri çekilip gözyaşlarını silerek. “İyiym, Will gerçekten. Zaten seni bu duruma düşürmemeliydim. Seni incitmiş olduğum için kendimden nefret ettim ve üzgün olduğumu sana şahsen söylemek istedim. Şimdi giderim,” dedi. “Ve gerçekten mutlu olmanı istiyorum. Mutluluğu hak ediyorsun.”

Ses tonu ve gözlerindeki bakıştan samimi olduğunu anlayabiliyordum. Nihayet. İyi bir insan olduğunu biliyordum, öyle olmasa hayatımın iki yılını onunla geçirmezdim. Ayrıca bencil tarafını da biliyordum ve bu gece bu tarafının baskın olmadığına çok sevinmiştim.

Saçını yüzünden çekip yanağındaki gözyaşlarını sildim. “Teşekkürler, Vaughn.”

Bana gülümseyip sarıldı. İtiraf etmeliyim ki sonunda aramızdaki durumu bu şekilde kapatmak içimi rahatlatmıştı. Belki de buna ihtiyacı var, diye düşünüyordum. Sanırım bundan sonra onunla aynı sınıfta olmak o kadar da dayanılmaz olmayacaktı. Alnına küçük bir öpücük kondurdum ve ayrılıp kapıya döndüm.

İşte tam o anda olanlar oldu. Tüm dünyam başıma yıkıldı.

Kapının önünde durmuş bizi izliyordu ve ağzı tam bir şey söyleyecek gibi açıktı ama tek kelime etmiyordu. Caulder, Vaughn'u gördüğünde Lake'i sıyrarak yanından geçti. "Vaughn," dedi heyecanla. Sonra ona doğru koşup sarıldı.

Lake gözlerimin içine baktı ve gördüm... Kalbinin kırıldığını gördüm.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Lake yavaşça kafasını iki yana salladı, gördüklerine anlam vermek istiyor gibiydi. Gözlerini benden ayırdı ve odadan çıktı.

Arkasından koştum ama çoktan ön kapıdan çıkmıştı. Ayakkabılarımı giyip kapıyı sonuna kadar açtım.

"Lake!" diye bağırdım dışarı çıkar çıkmaz. Lake sokağa varmak üzereyken onu yakaladım. Kolunu kavradım ve yüzüme bakması için onu kendime döndürdüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söyleyebilirdim?

Ağlıyordu. Onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama karşı koydu. Beni geri iterek hiçbir şey demeden göğsümü yumruklamaya başladı. Ve beni yumruklamaya devam etti. Ellerini kavradım, bana karşı koyarken onu kendime çekmeye çalıştım. Karşı koyamaz hale gelene kadar ona sarılmaya devam ettim ama sonunda kollarımın arasında güçsüzleşmeye başladı ve yere düştü. Onu ayağa kaldırmak yerine ben de kar kaplı sokakta onunla birlikte eridim ve o ağladıkça ona sarıldım.

"Lake hiçbir şey yok, yemin ederim. Gördüğün şey anlamsızdı."

"Seni gördüm, Will. Ona sarılırken gördüm. Bir şey değil mi bu?" diye bağırdı. "Onu alnından öptün! Bunu niye yaptın?" Ağlamaya devam ediyordu. Gözyaşlarını artık tutmaya çalışmıyordu.

Kendini benden çekip toparlandı. Ayağa kalktı ve evine doğru yürüdü. Onu takip ettim. “Lake, *lütfe*n açıklamama izin ver.”

Eve girdi ve kapıyı yüzüme kapatıp kilitledi. Ellerimi kapı çerçevesinin iki yanına yerleştirip başımı önüme eğdim. Yine her şeyi mahvetmişim. Ve bu sefer her şeyi ciddi mahvetmişim.

“Will, gerçekten üzgünüm,” dedi Vaughn arkamdan. “Gerçekten sorun çıkarmak istememişim.”

“Vaughn, sadece git. *Lütfe*n,” diye cevap verdim arkama bile dönmeden.

“Tamam,” dedi. “Bir şey daha var, biliyorum şu an bunu duymak istemiyorsun ama bugün derse gelmedin. Öğretmen ilk sınav tarihinin çarşamba olduğunu bildirdi. Notlarımın kopyasını hazırladım ve sehpayaya koydum. Çarşamba görüşürüz.” Arabasına doğru yürürken ayağının altında karın çtırdamalarının azaldığını duydum.

Lake kilidi açıp yavaşça ön kapıyı açtı. Sadece kafasını görebileceğim bir mesafe bırakarak gözlerimin içine baktı.

“O senin *sınıfında* mı?” dedi sessizce.

Cevap vermedim. Kapıyı yüzüme çarptığında tüm vücudum ürperdi. Bu sefer sadece kilitlemekle kalmadı, kapının sürgüsünü çekip girişin ışıklarını kapattı.

Kapıya yaslanıp gözlerimi kapattım ve göz yaşlarımın akmaması için elimden geleni yaptım.

“Hayatım, sorun yok. Kutuyu yanımıza alıyoruz, bu şekilde sıkılmazlar. Bizim için fark etmez gerçekten,” dedi büyükannem arabaya eşyaları koyarken.

“Kutu değil büyükanne o bir xbox,” dedi Caulder ve Kel ile beraber arabanın arkasına atladılar.

“Şimdi git ve dinlen, bir gece için fazla stres yaşadın,” dedi büyükanne. Bana doğru eğilip yanağımdan öptü. “Pazartesi günü alabilirsin.”

Büyükbabam arabaya binmeden önce bana sarıldı. “Konuşmaya ihtiyacın olursa bana tweet at,” dedi.

Arabayla uzaklaşmalarını seyrettim. Eve girip biraz dinlenmek yerine Lake’e doğru yürüyüp kapısını çaldım. Konuşmaya hazır olduğumu umuyordum. Beş dakika boyunca kapıyı çaldım, ta ki yatak odasının ışığı sönene kadar. Sonra vazgeçerek evime yürüdüm. Lake fikrini değiştirip konuşmak ister diye ön ışığımı açık, kapımı da kilitlemekten bıraktım. Bir de yatak odama yatmak yerine kanepede uyumaya karar verdim. Kapıyı çalarsa onu duyabilmek istiyordum. Orada yarım saat boyunca uzanıp kendi kendime küfrettim. Bunun şu an olduğuna inanamıyordum. Bu gece böyle uyumayı hayal etmemiştim. Kahrolası bazanya yüzündendi her şey.

Ön kapı açılıp Lake içeri girdiğinde hemen ayağa kalktım. Bana bakmadan oturma odasına doğru ilerledi. Kitapların durduğu rafın önünde durdu; elini vazunun içine daldırdı, bir yıldız çıkardı ve tekrar ön kapıya yürüdü.

“Lake, bekle,” diye yakardım. Kapıyı arkasından çarparak gitti. Koltuktan kalkıp dışarı koştum. “Lütfen, sadece gelmeme izin ver, her şeyi açıklamama müsaade et.” Yolun karşısına geçmiştik. Ön kapıya doğru ilerleyip bana döndü.

“Nasıl açıklayacaksın?” dedi. Yanakları çizgi çizgi rimel olmuştu. Kalbi kırık ve bu benim hatamdı. “Hayatında

seks yaptığın tek kız, iki hafta boyunca her gün sınıfta yanında oturuyordu. Bunu niye açıklamadın? Ve tam seninle birlikte bir yere gitmek üzere olduğum gece... Hem de seninle sevişmek için... Seni yatak odanda onunla buluyorum? Ve sen onu lanet olası alnından öpüyorsun!”

Tekrar ağlamaya başlayınca ona sarıldım. Yapmak zorundaydım, Lake’e sarılmadan ağlamasını izleyemezdim. Tabii bana karşılık vermiyordu. Geriye çekildi ve bana baktığında gözlerinde acı vardı.

“En sevdiğim öpme şeklindi ve bunu ona verdin,” dedi sessizce. “Bunu benden aldın ve ona verdin!” diye bağırdı. “Hayatımın en büyük hatasını yapmadan önce bana gerçek yüzünü gösterdiğin için teşekkür ederim!”

Lake yüzüme kapıyı çarptı, sonra tekrar açtı.

“Kardeşim hangi cehennemde?”

“Detroit’te,” diye fısıldadım. “Pazartesi geri gelecek.”

Ardından kapıyı yine yüzüme çarptı.

Arkamı dönüp eve geçerken Sherry birden önüme çıktı. “Her şey yolunda mı? Layken’in bağırdığını duydum.”

Cevap vermeden yanından geçtim. Evime ulaştığımda kendi kapımı da çarparak kapattım. Yeterince sert çarpmadığımı düşünüp kapıyı açıp tekrar çarptım. Bunu iki veya üç kez tekrarladım. Ta ki kırıldığında parasını ödeyeceğini fark edene kadar... O yüzden kapıyı kapatıp yumrukladım. Aşağılık bir insandım. Aşağılık bir herif, bir ahmak, bir piç ve geri zekâlıydım. Sonunda pes edip kendimi koltuğa attım.

Lake’in ağlaması kalbimi kırıyordu. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum. Hele de gözyaşlarının sebebi- nin ben olduğunu bilmek? Benim davranışlarımın onun

kalbini kırdığını bilmek? Bu daha önce yaşamadığım, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim yepyeni bir duyguydu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece açıklamama izin verseydi. Fakat bu aşamada bu da fayda etmezdi. Haklıydı. Beni aslında yapmadığım bir şey için suçlamıyordu. Tanrım, babama ihtiyacım vardı. Onun nasihatlarına deli gibi ihtiyacım vardı.

Nasihat! Vazoya doğru gidip bir yıldız çektim. Kanepeye oturup yıldızı açtım. İçindeki elle yazılmış kelimeleri okudum.

“Bazen iki insanın birbirine ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlaması için yollarının ayrılması gerekir.”

-Anonim Yazar

Yıldızı tekrar katlayıp vazonun en üstüne yerleştirdim. Lake’in bir daha ki sefere bunu seçeceğini umuyordum.

Yedinci Bölüm

21 Ocak 2012, Cumartesi

Böyle hayat olmaz olsun.

Gece hiç uyuyamadım. Duyduğum her sesin Lake olduğunu umut edip kanepeden fırlamıştım. Ama hiçbir ses o değildi.

Bir fincan kahve koyup pencereye doğru yürüdüm. Evi çok sakın görünüyordu, tüm gölgelikleri kapalıydı. Arabası hâlâ garajdaydı, böylece evde olduğunu biliyordum. Arabasının yanında sıralanmış minik cüce heykelleri görmeye o kadar alışmıştım ki... Gerçi artık orada değillerdi. Annesi öldükten sonra Lake bütün cüceleri toplayıp çöpe atmıştı. Lake bilmiyordu ama bir tanesini çöpten çıkarıp saklamıştım. Kırık kırmızı şapkalı olanı.

Buraya taşındıkları günün ertesi sabahı evden yürüyerek çıktığımda Lake'in ön kapıdan üzerinde ceket olmadan, ev ayakkabılarıyla fırlayışını hatırlıyordum. O ayakkabılarla

kaldırırma değ er değ mez k ı    st     e e ini biliyordum. Hakikaten de şöyle olmuştu. Kendimi tutamayıp g  lm   t m. G  neyliler soğuk havanın g  c n   ep g  z ardı eder.

Lake cücenin   st ne d   t   nde, yaraland     in   z l m   t m ama o sabah onunla o birkaç dakikayı geçirmek   in bahanem olmasına da sevinmi tim. Yarasını bandajlad ktan sonra gidince tüm günümü üçte sersem gibi ge irmi tim. Lake'i aklımdan atamıyordum. Hayatımın ve sorumluluklarımın, birbirimizi tanıma fırsat  bulmadan onu korkutaca ı fikri beni çok endi elendirmi ti. Lake'e hemen anlatmak istemi tim, daha ilk randevumuzda s y lemem gerektiğini biliyordum. Onda diğer tanıd  ım kızlarda olmayan bir şey, kendine güven ve dayanıklılık vardı.

O ak am Lake'in hayatımın nasıl olduğunu bildiğinden emin olmak istedim. Ailem, Caulder ve tutkularım hakkında her şeyi bilmesini istedim. Bu ilişkiyi daha ileriye götürmeden gerçek beni anlayıp tanıması gerektiğini d    nd m. O ak am ilk gösterisini seyretti inde gözlerimi ondan alamadım, Lake sahneyi seyrederken gözlerindeki tutku ve derinliği gördüm ve ona    ık oldum. O zamandan beri de her saniye onu sevdim.

Bu yüzden gitmesine izin vermeyecektim.

Kiersten   eri girdiğinde dördüncü kahvemi içiyordum. Caulder'ın burada olup olmadığına bakmadan kanapeye doğru yürüyüp yanıma çöktü.

“Selam,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Selam.”

“Layken'le aranda ne var?” diye sordu. Bir cevab  hak ediyor gibi bakıyordu.

“Kiersten? Annen sana başkalarının işlerine burnunu sokmanın kaba bir davranış olduğunu hiç söylemedi mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, doğruları öğrenmenin tek yolunun soru sormak olduğunu söyler annem.”

“Peki, istediğin kadar soru sorabilirsin. Bu onları cevaplamak zorunda olduğum anlamına gelmez.”

“Peki,” dedi ayağa kalkarak. “Ben de gidip Layken’e sorarım.”

“Kapıyı açtırabilirsen sorarsın.”

Kiersten gidince ayağa zıplayıp pencereye gittim. Evi-
min önüne geldiğinde arkasına dönüp kapıma doğru yö-
neldi. Pencerenin önünden geçerken bana acıyarak bakıp
kafasını iki yana salladı. Kapıyı açıp tekrar içeri girdi. “Sor-
mamı istediğin belli bir şey var mı? Sonra gelip sana rapor
verebilirim.”

Bu çocuğu seviyordum. “Evet, iyi fikir Kiersten.” Bir
an düşündüm. “Bilmiyorum sadece ruh haline bir göz at.
Ağlıyor mu? Kızgın mı? Kavga ettiğimizi bilmiyor gibi
davran ve beni sor... Bakalım neler diyor?”

Kiersten başıyla onaylayarak, ön kapıyı kapatmaya baş-
ladı.

“Bekle bir dakika. Üzerinde ne olduğunu da bilmek is-
tiyorum.”

Kiersten meraklı gözlerle bakıyordu.

“Sadece gömleğini. Hangisini giydiğini bilmek istiyor-
um.”

Pencerenin yanında bekleyip Kiersten’ın karşıya geçi-
şini ve kapıyı çalışını izledim. Neden onun kapısını çalıp
benimkini çalmıyor? Kapı hemen açıldı. Kiersten içeri gir-
di ve kapı ardından kapandı.

Pencereden dışarı bakıp Kiersten'ın Lake'in evinden çıkışını beklerken oturma odasını adımladım. Yarım saat sonra ön kapı nihayet açıldı. Kiersten çıkıp sola dönerek karşıya geçti ve bana geleceğine kendi evine doğru yol aldı.

Ona biraz zaman verdim. Belki eve gidip yemek filan yemesi gerekiyordu. Bir saat geçtikten sonra daha fazla bekleyemedim. Kiersten'ın evine uçarak gittim ve kapıyı çaldım.

“Merhaba Will, içeri gir,” dedi Sherry ve kenara çekildi, ben de salona geçtim. Kiersten televizyon seyrediyordu. Onu sorguya çekmeden önce Sherry'ye döndüm.

“Dün akşam için üzgünüm, kaba davranmak istememiştim.”

“Önemli değil. Biraz meraklı davrandım,” dedi. “İçecek bir şey ister misin?”

“Yok, iyiyim böyle. Sadece Kiersten'la konuşmalıyım.”

Kiersten koltuktan bana pis bir bakış attı. “Tam bir aptalsın, Will,” dedi.

Sanırım Lake olayı henüz atlatamamıştı. Koltukta Kiersten'ın yanına oturup ellerimi dizlerimin arasına koydum. “Bana en azından ne dediğini söyler misin?” Bu çok zavallıcaydı. İlişkim on bir yaşında bir çocuğa emanetti.

“Bilmek istediğine emin misin? Seni uyarmalıyım, mükemmel bir hafızam var. Annem üç yaşından beri tüm konuşmaları kelimesi kelimesine aktarabildiğini söyler.”

“Eminim. Söylediği her şeyi bilmek istiyorum.”

Kiersten iç çekerek ayaklarını koltuğa toplayıp bana döndü. “Bir aptal olduğunu düşünüyor. Senin aşağılık, gerizekalı, bir pi...”

“Piç mi? biliyorum. Anladım. Başka ne söyledi?”

“Bana neden sinirlendiğini söylemedi ama gerçekten çok kızgın. Ne yaptığını bilmiyorum ama şu an evinde psikopat gibi temizlik yapıyor. Kapıyı açtığında oturma odasının yerinde yüzlerce fihristkartı vardı. Yemek tarifi veya onun gibi bir şeye benziyordu.”

“Tanrım, alfabetik sıralandırma yapıyor,” dedim. Durum düşündüğümünden de kötüydü. “Kiersten, ben oraya gittiğimde kapıyı açmıyor. Sen kapıyı çalsan açacaktır. Onunla gerçekten konuşmalıyım.”

Kiersten dudaklarını birbirine bastırarak sorumu düşündü.

“Onu kandırmamı istiyorsun? Yani *yalan* mı söyleyeceğim?”

Omuzlarını silkip başımı salladım.

“Ceketini alayım.”

Ayağa kalktım, Sherry mutfaktan gelip ellerini uzattı. Avuç içimi açtım, o da içine bir şey koydu ve parmağımı da üzerine kıvırdı. “Umduğun gibi gitmezse, bunları biraz suyla iç. Çok kötü görünüyorsun.”

Yüzümdeki tereddüdü görmüş olmalı ki gülümsedi. “Merak etme, ben yaptım hepsini. Tamamen yasallar.”

Gerçekten bir saldırı planım yoktu. Kiersten kapıyı çaldığında Lake’ in evinin önündeki duvara yaslanarak saklanmışım. Kalbim bir soygun veya başka bir şey yapacakmışım gibi hızlı atıyordu. Kapının açıldığını duyduğumda derin bir nefes aldım. Kiersten öne adım attığında onu kenara itip Lake’nin evinin içine giriverdim. Ne olduğunu fark edemeyecek kadar hızlıydım.

“Defol, Will,” dedi Lake kapıyı açık tutup dışarıyı işaret ederek.

“Benimle konuşana kadar gitmiyorum,” dedim. Oturma odasının ortalarına kadar ilerledim.

“Defol! Defol! Defol!”

Böyle bir durumda her akli başında erkeğin yapacağı şeyi yapıp koridora koştum ve kendimi onun yatak odasına kilitledim. Fakat hâlâ bir planım olmadığını fark ettim. Lake’in odasına kendimi kilitlemişken onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ama en azından artık beni evinden kovamazdı. Gerekirse bütün gün evden çıkmayacaktım.

Ön kapının çarptığını duyduktan saniyeler sonra Lake yatak odasının önünde dikiliyordu. Bana bir şey söylemesini veya bağırmasını bekliyordum ama yapmadı. Yürüdükçe ayağının gölgesinin kaybolmasını izledim.

Şimdi ne olacaktı? Kapıyı açarsam beni yine dışarı atmaya çalışacaktı. Neden daha iyi bir plan üretmemiştim? Tam bir salaktım! Kahrolası bir salaktım! *Düşün, Will. Düşün.*

Lake’in ayaklarının gölgesinin tekrar belirmediğini gördüm. Yatak odası kapısının önünde durakladı. “Will? Kapıyı aç. Seninle konuşacağım.”

Sesi çok kızgın değildi. Aptal planım gerçekten işe yaramış mıydı? Yatak odasının kapısının kilidini açar açmaz, her yanım su içinde kaldı. Üstüme su atmıştı. Bir sürahi dolusu suyu üzerime atmıştı.

“Yazık,” dedi. “Biraz ıslak görünüyorsun, Will. Hasta olmadan önce eve gidip üstünü değiştirmelisin.” Sakince dönüp uzaklaştı.

Tam bir salaktım ve Lake henüz hiçbir şeyi kabullen-

meye hazır değildi. Koridorda utanç içinde yürüyüp ön kapıdan geçtim ve karşı sokaktaki evime gittim. Donmuş-
tum. Suyu üzerime boşaltmadan önce ısıtmaya bile zah-
met etmemişti. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. Bu sefer
sıcak bir duştu.

★

Duş hiç fayda etmedi. Kendimi tamamen berbat his-
sediyordum. Hiç uyumadan, beş fincan kahve içmiştim,
hem de boş mideye. Kuşkusuz güne mükemmel bir baş-
langıç değildi. Neredeyse öğleden sonra saat iki olmuştu.
Bir aptal olmasaydım şu an Lake ile neler yapıyor olabi-
leceğimi düşündüm. Kimi kandırıyordum? Neler yapabi-
leceğimi biliyordum. Son yirmi dört saat içinde olayların
beklenmedik yönde gelişmesi başımın döndürmüştü. Yer-
den pantolonumu kaldırdım ve cebinden Sherry'nin bana
verdiği her neyse onu aldım. Kanepeye geçmeden önce
mutfığa yürüdüm, ilacı koca bir bardak suyla mideye in-
dirdim.

★

Uyandığımda karanlıktı. Uzandığımı bile hatırlamıyo-
rum. Kanepede doğruldum ve kahve sehpasının üzerinde
bir not gözüme ilişti.

Will,

*İlacı aldıktan sonra araba kullanmama konusunda seni uya-
racaktım fakat görüyorum ki çoktan almışsın. O yüzden takma
kafana.*

Sherry

Not: Bugün Layken ile konuştum. Özür dilemen gerektiğini biliyorsun. Senin adına gerçekten salakça bir hareket olmuş. Daha fazla ilaca ihtiyacın olursa nerede yaşadığımı biliyorsun. J

Mektubu masaya bıraktım. Gülen yüz gerekli miydi acaba? Karnımdaki ağrı yoğunlaşınca irkildim. En son ne zaman yemek yemiştim? Açıkçası hatırlamıyordum. Buzdolabını açtım, bir gece önceden kalan bazanyayı gördüm. Maalesef bu akşam bazanya için mükemmel bir geceydi. Bir parçasını kesip tabağa koydum, mikrodalgada ısıttım. Tam kendime gazoz doldururken ön kapı sonuna kadar açıldı.

Lake içeri girip kütüphanedeki rafa doğru ilerledi. Vazoya ulaştığında oturma odasına dalıverdim. Tek bir yıldızı almak yerine, bu sefer tüm vazoyu raftan kavradı. Hâlâ beni görmezden geliyordu. Vazoyu alamazdı. Vazoyu alırsa geri gelmek için bir nedeni olmayacaktı. O yüzden vazoyu elinden almaya çalıştım ama bırakmıyordu. Vazoyu öne arkaya çekiştirdik ama kesinlikle bırakmaya niyeti yoktu. Sonunda pes edip ellerini göğsünün üstünde birleştirdi ve ters ters bana baktı.

“Onu bana ver, Will. Bunu annem yaptı ve onu eve götürmek istiyorum.”

Vazoyla birlikte mutfığa gittim. O da beni takip etti. Vazoyu tezgâhın köşesine yerleştirdim ve ona ulaşamaması için etrafını kollarımla çevreledim.

“Annen bunu ikimiz için yaptı. Seni tanıyorum, Lake. Bunu eve götürürsen bu gece hepsini tek tek açacağını biliyorum. Balkabağı oyar gibi tüm gece yıldız açacağını biliyorum.”

“Bunu söylemeyi kes lütfen! Artık balkabağı oymuyorum,” diye bağırdı ellerini sinirle havaya kaldırarak.

Artık balkabağı oymadığını düşündüğüne inanamıyordum. “Yapmıyor musun? Gerçekten mi? Şu an, şu dakika oyuyorsun Lake. Yirmi dört saat oldu ve hâlâ seninle konuşmama izin vermiyorsun.”

Ellerini sıkıp yumruk yaptı, ayaklarını sabırsızca yere vurdu. “Of!” diye bağırdı. Bir şeye vurmak istiyor gibi görünüyordu. Veya *birine*. Tanrım, ne kadar güzeldi.

“Bana böyle bakmayı bırak!” dedi öfkeyle.

“Nasıl?”

“Gözlerinde yine o bakış var. Sadece kes!”

Kesinlikle hangi bakıştan bahsettiğini bilmiyordum ama dikkatimi başka yöne çevirdim. Onu daha fazla kızdıracak bir şey yapmak istemiyordum.

“Bugün bir şey yedin mi?” diye sordum. Tabağımı mikrodalgadan çıkardım ama bana cevap vermedi. Mutfağın ortasında kollarını göğsüne doğru kenetlemiş duruyordu. Bazanya tepsisini buzdolabından çıkarıp folyoyu sıyırdım.

“Bazanya mı yiyorsun? Aman ne güzel?” dedi.

Bu yapacağımızı ümit ettiğim türden bir konuşma değildi ama en azından konuşuyorduk. Bir parça daha bazanya kesip mikrodalgaya koydum. Pişerken ikimiz de konuşmadık. Pişmesi sona erdiğinde, tabaklarımızı tezgâha koydum, bir içki daha hazırladım. İkimiz de oturarak sessizce yedik. Rahatsız edici bir sessizlikti.

Yemeği bitirdiğimizde tezgâhı temizledim, Lake’i daha iyi görmek için karşısına oturdum. İlk onun konuşmasını bekledim. Lake ise dirseklerini tezgâha dayamış, ellerine bakıp tırnak etlerini yiyor ve ilgilenmiyor gibi görünmeye çabalıyordu.

“Konus bakalım,” dedi sakince bana bakmadan. Tezgâhın öbür tarafına, onun ellerine uzanmak istedim ama geri çekilip sandalyesine yaslandı. Aramızdaki mesafeden hoşlanmadığım için ayağa kalkıp salona geçtim.

“Gel otur,” dedim. Salona geldi, benimle aynı kanepeye oturdu ama öbür ucuna. Beni nasıl affedeceğini kestirmeye çalışırken yüzümü ovuşturdum. Kanepede bağdaş kurdum ve ona döndüm.

“Lake, seni seviyorum. Dünyada yapmak istediğim en son şey seni üzme. Bunu biliyorsun.”

“O zaman tebrikler,” dedi. “Dünyada en son yapmak istediğin şeyi başardın.”

Başımı kanepede geriye doğru yasladım. Bu tahmin ettiğimden de zor olacaktı. Onun kabuğunu kırmak zordu.

“Vaughn’un benimle aynı sınıfta olduğunu sana söylemediğim için özür dilerim. Seni endişelendirmek istemedim.”

“Ne için endişelenecektim ki Will? Seninle aynı sınıfta olması endişelenmem gereken bir şey mi? Söylediğin gibi hiçbir önemi yoksa niye endişeleneyim?”

Tanrı aşkına! Ya dünyadaki en kötü özür dileyen insan dım ya da Lake bu konularda bayağı iyiydi. Bir saniye bana kızgın olmayı bıraksa üniversitede hukuk okuması gerektiğini fark ettiğimi söyleyecektim.

“Lake, Vaughn’a karşı artık öyle hisler beslemiyorum. Gelecek hafta benim sınıfımda olduğunu söylemeyi planlıyordum. Sadece hafta sonu kaçamağımızdan önce konuyu gündeme getirmeyi istemedim.”

“Beni kızdırmadan önce yatağa atmak istedin. Güzel plan,” dedi Lake alaycı bir şekilde.

Alnımı tokatladıktan sonra gözlerimi kapadım. Bu kızın yenemeyeceği bir kavga yoktu.

“Bir düşün, Will. Kendini benim yerime koy. Diyelim ki seninle tanışmadan biriyle seks yapmıştım. Sonra sevişmemize az bir zaman kalmışken sen yatak odana yürüyor-sun ve bir bakıyorsun, ben bir adama sarılmışım. Sonra da beni, onu öperken görüyorsun. Boynundan, hem de öpül-meyi en sevdiğin yerden. Sonra da bu çocuğu haftalardır gün aşırı gördüğümü, bunu bir sır olarak sakladığımı öğ-reniyorsun. Sen ne yapardın?”

Artık tırnaklarını yemiordu. Öfkeyle gözlerini bana dikmiş, cevabımı bekliyordu.

“Peki,” dedim. “Her beş dakikada bir sözünü kesme-den, açıklama yapmana şans verirdim.”

Parmağıyla bana hareket çekti ve kanepeden atlayıp ön kapıya ilerledi. Yanımdan geçerken kolundan yakalayıp onu kanepeye geri çektim. Tam yanımdaki noktaya düş-tüğünde kollarımla onu sarıp başını göğsüme bastırdım. Gitmesine izin vermemeye çalışıyordum. Gitmesini iste-miyordum.

“Lake, *lütfe*n. Sadece bir şans ver. Her şeyi anlatacağım. Lütfe'n tekrar gitme.”

Geri çekilmeye çalışmadı. Karşı da koymadı. Göğsüme rahatça uzanıp konuşurken ona sarılmama izin verdi.

“Vaughn’u bildiğinden bile haberim yoktu. Önceki ilişkilerimiz hakkında konuşmaktan nefret ettiğini bili-yorum. Konuyu anlatmanın, anlatmamaktan daha kötü olacağını düşündüm. Bu yüzden de bahsetmedim. Onu tekrar görmek bana hiçbir şey ifade etmedi. Sana da bir şey ifade etmesini istemedim.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, Lake iç çekti ve tişörtüme yaslanarak ağlamaya başladı.

“Sana inanmak istiyorum, Will. Gerçekten istiyorum. Ama dün gece neden buradaydı? Sana hâlâ bir şey ifade etmiyorsa neden sarılıyordun ona?”

Onu alnından öptüm. “Lake, gitmesini istiyordum. Ağladığı için sarıldım.”

Yüzünü göğsümden çekip korkarak yüzüme baktı. “Ağlıyor muydu? Neden ağlıyordu? Will, seni hâlâ *seviyor* mu?”

İç çektim. Salak gibi görünmeden nasıl cevap verecektim. Söylediğim hiçbir şey kendimi kurtarmama yardımcı olmuyordu. Hem de hiç.

Konuşurken bana dönmek için kanepede doğruldu ve benden uzaklaştı. “Will, konuşmak isteyen sendin. Her şeyi anlatmanı istiyorum. Neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Yatak odanda onunla ne yapıyordun, neden sarılıyordun ve neden ağlıyordu? Her şeyi anlat.”

Elini tutmak için uzandım ama tekrar geri çekti. “Anlat,” dedi.

Nereden başlayacağımı düşünmeye çalıştım. Milyonlarca kez sözümün kesileceğine hazırlanarak derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

“Geçen gün sınıfta bana bir not yazmış ve konuşmak istemişti. Kabul etmedim ve konuşacak bir şey olmadığını söyledim. Haber vermeden dün gece çıkageldi. Onu eve almadım, Lake. Buraya geldiğinde odamdaydım. Onu asla içeri almazdım.” Bunu söylerken gözlerinin içine baktım, çünkü gerçeği söylüyordum.

“Büyükannem onun bizimle yemek yemesini istedi.

Olmaz dedim ve konuşmak istediğimi söyledim. Vaughn ise ağlamaya başladı, aramızdakilerin bitiş şeklinin onu çok üzdüğünü ve bundan nefret ettiğini söyledi. Seni, ailelerimizle ilgili durumu, kardeşlerimizi, her şeyi bildiğini söyledi. Kalbimin kime ait olduğunu bulmayı ‘sana borçlu olduğumu’ söyledi. Ve belki de sana acıdığım için seninle birlikte olduğumu, çünkü yakın zamanda seninle aynı durumda olduğumu söyledi. Seninle doğru sebeplerden dolayı birlikte olup olmadığımı görebilmek için ona bir şans daha vermemi istedi. Hayır dedim. Seni sevdiğimi söyledim, Lake. Gitmesini istedim. Ve tekrar ağlamaya başladı, o yüzden sarıldım. Tıpkı bir salak gibi davrandığımı hissettim, ona sarılmamın tek sebebi buydu.”

İtirafım karşısında bir tepki bekledim ama Lake yüzünü göstermemek için aşağıya dizlerine doğru bakıyordu.

“Neden alnından öptün onu peki?” diye sordu sakince.

İç çektim, elimin arka tarafıyla yanağını okşayıp dikkatini kendime çektim. “Lake, bilmiyorum. Anlamalısın, onunla iki yıldan fazla bir süredir birlikteydik. Bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin sadece alışkanlık olarak kalıyor. Hiçbir anlamı yoktu, sadece bir alışkanlıktı. Sadece onu teselli ediyordum.”

Lake, kanepede arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikerek düşündü. Tek yapabildiğim onun düşünmesine izin vermektir. Her şeyi anlatmıştım. Orada öylece uzanışını hiçbir şey söylemeden seyrettim. Deli gibi yanına yaklaşıp ona sarılmayı istiyordum. Yapamamak beni öldürüyordu.

“Söylediklerinde haklı olma şansını var mı sence?” diye sordu Lake, gözlerini tavana dikerek.

“Ne hakkında? Beni sevdiği konusunda mı? Belki, bilmiyorum. Umurumda değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Ondan bahsetmiyorum. Seninle tekrar birlikte olmak istediği apaçık ortada. Zaten kendi de söylemiş. Diyorum ki öbür konu hakkında haklı olabilir mi sence? Hani durumumuzdan dolayı, yani acıdığın için benimle olma ihtimalini soruyorum?”

Hemen kanepeye atladım, onun üstüne çıktım ve çenesini avuçladım. Yüzünü benimkine doğru çektim. “Yapma, Lake. Sakın bir saniye bile düşüneyim deme!”

Gözlerini sıkıp kapattı. Yaşlar şakaklarından aşağı saçlarına doğru süzülüyordu. Onları öptüm, yüzünü, göz yaşlarını, gözlerini, yanaklarını, dudaklarını. Bunun doğru olmadığını bilmesini istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

“Will, lütfen dur,” dedi zayıf bir sesle. Ağlamasını boğazında bastırdığını duyabiliyordum. Benden şüphe ettiğiniyse yüzünde görebiliyordum.

“Bebeğim, hayır. Buna sakın inanma. *Lütfen*, sakın inanma.” Başımı omzuyla boynu arasındaki boşluğa yasladım. “Sana, sen olduğun için âşığım.”

Tüm hayatım boyunca birinin bir şeye inanmasına bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Bana inanmasına ihtiyacım vardı. Bana karşı koyup itmeye başlayınca kolumu boynunun altından geçirip onu daha yakına doğru çektim. “Lake, lütfen kes bunu. Lütfen gitme,” diye yalvardım. Konuşurken sesim titriyordu. Hayatımda bir şeyi kaybetmekten hiç bu kadar korkmamıştım. Tamamen kontrolümü kaybettim ve ağlamaya başladım.

“Will, görmüyor musun?” dedi. “Nasıl bilebilirsin?”

Gerçekten nasıl bilebilirsin ki? İstesen bile şu an beni terk edemezsin. O kadar iyi kalplisin ki bunu bana asla yapmazsın. Peki, durumlarımız farklı olsaydı, gerçekten burada benimle kalıp kalmayacağını nereden bilebilirim? Ailelerimiz yaşıyor olsaydı, Kel ile Caulder olmasaydı, beni yine de sevip sevmeyeceğini nereden bilebilirsin ki?”

Ellerimle ağzını kapadım. “Hayır! Lütfen şunu söylemeyi kes, Lake. *Lütfen.*” Gözlerini kapatınca gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Gözlerini tekrar öptüm. Tekrar yanaklarından, alnından ve dudaklarından öptüm. Başının arkasından onu kavrayıp daha önce hiç öpmediğim kadar yoğun bir şekilde büyük bir çaresizlikle öptüm. O da ellerini boynuma koyarak karşılık verdi.

O da beni öpüyor.

İkimizde hâlâ ağlıyor, aramızda kalan son damla akıl sağlığına çılgınca tutunmaya çalışıyorduk. Beni itmesine rağmen öpmeye devam ediyordu. Oturur pozisyona geçmemi istedi. Kanepede geriye yaslandım, kucağıma geçip yüzümü elleriyle okşamaya başladı. Bir saniye için öpüşmeyi bırakıp birbirimize baktık. Ben onun yüzündeki, o da benim yüzümdeki yaşları sildi. Gözlerindeki kalp kırıklığını hâlâ görebiliyordum ama gözlerini sıkarak kapattı ve dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Onu o kadar yakınımaya çektim ki nefes almak bile zordu. İkimiz de biraz hava almak için çılgın mücadelemizde sabit bir ritim arıyorduk. Ona daha önce hiç bu kadar şiddetli bir ihtiyaç duymamıştım. Tişörtümü çıkarabilmesi için öne eğildim, onu başımın üzerinden çekip çıkarmasına yardımcı oldum. Dudakları benimkinden ayrıldığında, tişörtünün kenarından tutmuş başımın üzerinden çekerek çıkarıyordu. Ona

yardım ettim. Tişörtü benim yerdeki tişörtümün üzerine düştüğünde, kollarımı ona doladım ve çıplak tenine dokunup kendime doğru çektim.

“Seni seviyorum, Lake. Çok özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Seni çok seviyorum.”

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Benimle sevişmeni istiyorum, Will,” dedi.

Kollarımı sıkıca beline sardım, o da boynuma yapıştı. Ayağa kalktım. Bacaklarını belime doladı ve onu yatak odama taşıdım. Kendimizi yatağın üstüne attık. Elleriyle kot pantolonumun düğmelerini buldu. Dudaklarım dudaklarından çenesine oradan da boynuna doğru yavaşça ilerlerken, düğmelerimi açtı. Bunun gerçekleştiğine inanmıyordum. Durup hareketlerimi düşünemeyecektim. Ellerimi sutyenin askılarının altına kaydardım ve omzundan aşağı çektim. Lake de kollarını askılardan sıyırdı. Dudaklarımı sutyenin köşesi boyunca hareket ettirirken Lake kendi pantolonunun düğmeleriyle mücadele ediyordu. Ona yardım etmek için kaldırdım, sonra pantolonunu beraber bacaklarından aşağı sıyırdık ve yere attık. Lake başı yastıklara gelecek kadar yatakta ilerledi. Yatak örtüsünü altından çekip Lake’in üstüne kaydım ve örtüyü yine üstümüze çektik. Gözlerimiz buluştuğunda yüz ifadesindeki kalp kırıklığını görebiliyordum, gözyaşları hâlâ yanaklarından akıyordu. Kot pantolonumun beline uzanıp, onu aşağı çekerken ellerini ittim. Çok acı çekiyordu. Hâlâ kalbi kırık. Bunu yapmasına izin veremezdim. Bana hâlâ güvenmiyordu.

“Lake, yapamam.” Yana doğru kayarken nefesimi tutmaya çalışıyordum. “Böyle olmasını istemiyorum. Üzgünsün. Bu şekilde olmamalı.”

Hiçbir şey demeden ağlamaya devam etti. Tek kelime etmeden dakikalarca yanyana uzandık. Ellerimi ellerine uzattığımda itti ve yataktan kalktı. Yerden pantolonunu alıp oturma odasına geçti. Onu takip ettim, pantolon ve tişörtünü giyerken onu seyrettim. Gözyaşlarını tutmak için birkaç nefes çekti içine.

“Gidiyor musun?” diye sordum tereddütle. “Gitmeni istemiyorum. Benimle kal.”

Cevap vermedi. Kapıya gidip ayakkabılarını ve ceketini giydi. Yanına gidip sarıldım. “Bana bunun için kızgın olamazsın. Şu an düzgün düşünemiyorsun, Lake. Bunu sen kızginken yaparsak yarın pişman olabilirsin. Sonra kendine de kızabilirsin. Anlıyorsun, değil mi?”

Gözlerindeki yaşı silip benden uzaklaştı. “Onunla seviştin, Will. Bunu nasıl atlatabilirim? Vaughn’la seks yaptığın ve benimle yapmadığın gerçeğini nasıl atlatabilirim? Reddedilmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Bok gibi hissediyorum. Kendimi bok gibi hissettirdin bana.”

“Lake, bu çok saçma! Seni reddetmedim. Senin için mükemmel olmayacağını düşünecek kadar çok seviyorum. İlk sevişmenin ağlayarak olmasını istemiyorum. Bunu yaparsak ikimiz de çok boktan hissedeceğiz.”

Gözlerini ovuşturdu, ağlamamaya çalışarak yere baktı. Oturma odasında sessizce duruyorduk, ikimiz de sonrasında ne olacağını bilmez haldeydik. Söyleyebileceğim her şeyi söylemiştim. Sadece bana inanması gerekiyordu, bu nedenle ona düşünmesi için süre verdim.

“Will?” dedi gözlerini yavaşça benimkilerle buluşturarak. Sanki bana bakmak bile ona acı veriyordu. “Bu işi yapabileceğimden emin değilim.”

Gözlerindeki bakış neredeyse kalbim duracakmış gibi hissettirdi. Bu bakışı daha önce bir kızda daha görmüştüm. Benden ayrılmak üzereydi.

“Yani... *Bizi* sürdürebileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Çok çabalıyorum ama bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Bu hayatın, senin istediğin hayat olduğunu nereden bileceğim? Sen bunun istediğin hayat olduğunu nereden biliyorsun? Zamana ihtiyacın var, Will. Her şeyi sorgulamalıyız.”

Cevap vermedim. Veremezdim. Söylediğim her şey ağızımdan yanlış çıkıyordu.

Arık ağlamıyordu. “Eve gidiyorum. Eve gitmeme izin vermen gerek. Sadece gitmeme izin ver, tamam mı?”

Sesindeki kararlılık ve gözlerindeki sakin ve mantıklı bakışlar, kalbimi göğsümden söküp atmıştı. Ayrılmak için döndü ve tek yapabildiğim onun gitmesine izin vermek oldu. Sadece gitmesine izin verdim.

Bir saat boyunca bulduğum her şeyi yumrukladıktan, temizlenecek her şeyi temizledikten ve aklıma gelen her küfrü ettikten sonra Sherry'nin kapısını çaldım. Kapıyı açtığında hiçbir şey demeden bana baktı. Arkasını dönüp içeriye girdi. Dakikalar sonra elinde bir şeyle geri döndü. Ben avucumu açınca ilacı elime bıraktı ve bana acıyarak baktı. Acımadan nefret ederim.

Evime döndüğümde, her şeyin geçmesini umut ederek ilacı yutup koltuğa uzandım.

“Will.”

Gözlerimi açmaya çalıştım ve duyduğum sese bir anlam vermeye çalıştım. Tüm vücudum hareket edemeyeceğim kadar kaskatı kesilmişti.

“Ahbap, uyan.”

Rahatım bozulmuştu. Doğrulduğum, gözlerimi ovuşturduğum ve güneş ışığından korkarcasına açmaya çalıştım. Sonunda gözlerimi açtığımda, etraf aydınlık değil, hâlâ karanlıktı. Etrafıma baktığımda Gavin’in karşı koltukta oturduğunu gördüm.

“Saat kaç? Hangi gündeyiz?” diye sordum ona.

“Hâlâ bugün. Cumartesi. Sanırım saat onu biraz geçiyor. Ne zamandır uyuyorsun?”

Bu soruyu düşündüm. Lake ile bazanya yediğimizde saat yediyi geçiyordu. Saat sekizden sonra gitmesine izin vermiştim. Onun gitmesine izin verdikten sonra... Kanepeye tekrar uzandım ve Gavin’e cevap veremedim. Çünkü iki saat önceki sahne kafamda tekrar tekrar oynuyordu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Gavin.

Kafamı iki yana salladım, gerçekten konuşmak istemiyordum.

“Eddie, Layken’in yanında. Çok üzgün görünüyordu. Bu durum biraz garip geldiği için buraya gelip saklanayım dedim. Gitmemi ister misin?”

Tekrar kafamı iki yana salladım. “Açsan dolapta bazanya var.”

“Aslında açım,” dedi. Koltuktan kalkıp mutfığa yürüdü. “Bir şeyler içermisin?”

Evet. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Mutfığa yürüyüp elimi alnıma bastırdım. Kafam zonkluyordu. Buzdolabının

üst tarafına uzandım, tahıl gevreklerinin kutularını kenara alıp tekila şişesini çıkardım. Bir shot kadehi alıp kendime tekila doldurdum.

“Ben daha çok asitli içeceklerden bahsediyordum,” dedi Gavin. Tezgâhta oturup tekilayı içmemi izliyordu.

“İyi fikir,” diyerek buzdolabını açtım ve bir kola çıkardım. Sonra daha büyük bir bardak alarak kolayla tekilayı karıştırdım. Belki en iyi karışım değildi ama boğazımdan daha kolay geçmesine yardımcı olmuştu.

“Will, seni daha önce hiç böyle görmemiştim. İyi olduğuna emin misin?”

İçkiyi kafama dikip bitirdim ve bardağı lavaboya koydum. Cevap vermemeyi tercih ediyordum. Evet desem yalan söylediğimi anlayacaktı. Hayır desem nedeni sorgulayacaktı. O yüzden, Gavin yemek yerken yanına oturdum ve tek kelime etmedim.

“Eddie ile, sen ve Layken birlikteyken konuşmak istiyorduk ama tahminim şu an bu olacağı benzemiyor. Onun için...” Gavin’in sesi kesildi ve bir ısırık daha bazanya aldı.

“Ne konuda konuşacaktınız?”

Ağzını bir peçeteyle silip iç çekti. Sağ kolunu masaya koydu, çatalını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri beyaza dönmüştü. “Eddie hamile.”

“Hamile mi? Nasıl hamile?” diye sordum.

“Bildiğin hamile işte,” dedi.

“Kahretsin.” Ayağa kalktım, tezgâhtaki tekilayı alıp bardağı tekrar doldurdum. Aslında normalde yaşı tutmayan kişilerin içki içmesini pek onaylamam ama bazı nadir zamanlarda ben bile sınırlarımı zorlarım. Shot bardağını Gavin’in önüne koydum, o da bardağı yuvarlayıverdi.

“Plan nedir?” diye sordum.

Oturma odasına yürüdü ve üçüncü kanepeye oturdu. Ne zaman üçüncü bir kanepa almıştım? Tekila şişesini alarak oturma odasına geçerken gözlerimi ovuşturdum. Tekrar açtığımda sadece iki kanepa vardı. Acele edip düşmeden hemen oturdum.

“Bir planımız yok. Yani plan aynı. Eddie bebeği doğurmak istiyor. Benim ödüm kopuyor, Will. Sadece on dokuz yaşındayız. Buna hiç hazır değiliz.”

Maalesef ne hissettiğini tam olarak biliyordum.

“Bebeği *sen* ne yapmak istiyorsun?” diye sordum.

Sekizinci Bölüm

21 Ocak Pazar samırım. Hâlâ Cumartesi gecesi de olabilir. Her neyse. Lanet olsun.

Lake... Lake, Lake, Lake, Lake. Dağları aşabilirim şu an ve bir içkiye daha ihtiyacım var. Ama seni çok seviyorum. Evet daha fazla tekilaya ihtiyacım var. Vê sana. Seni seviyorum, çok üzgünüm. Susamadım. Ama aç değilim, sadece susadım. Bir daha çizburger içmeyeceğim. Hem de hiç. Seni seviyorum.

Eddie hamileydi. Gavin ise korkmuştu. Lake'in gitmesine izin vermiştim. Önceki akşamlarla ilgili hatırladıklarım bunlardı. Güneş hiç olmadığı kadar parlaktı. Örtüleri atıp banyoya gittim. Koridora geldiğimde kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Ne niye banyo kapım kilitliydi acaba? Kapıyı çaldım, kendi banyo kapımı çalmak oldukça garipti, çünkü evde olması gereken tek insan bendim.

“Bir saniye!” diye birinin bağırdığını duydum. Bu bir erkekti ve Gavin değildi. Neler dönüyordu burda? Otur-

ma odasına yürüdüm ve kanepenin üzerinde bir battaniyeyle yastığın durduğunu gördüm. Ön kapıda bir bavul ve yanında ayakkabılar vardı. Banyo kapısı açıldığında başımı kaşıyarak arkamı döndüm.

“Reece?”

“Günaydın,” dedi.

“Burada ne yapıyorsun?”

Bana şaşkın bir bakış atarak kanepeye doğru gitti ve oturdu. “Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu.

Neden şaka yapacaktım ki? Ne hakkında şaka yapacaktım? Onu yaklaşık bir yıldır görmüyordum.

“Hayır, burada ne arıyorsun? Ne zaman geldin?”

Yüzünde aynı şaşkın ifadeyle kafasını salladı. “Will, dün akşamla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Oturup hatırlamaya çalıştım. Eddie hamileydi. Gavin korkmuştu. Lake’in gitmesine izin vermiştim. Tüm hatırladığım buydu. Reece yüzümdeki ifadeden ferahlatıcı bir içeceğe ihtiyacım olduğunu anladı.

“Geçen cuma geldim. Annem beni kovdu? Kalmak için bir yere ihtiyacım vardı. Burada kalabileceğimi söyledin. Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Kafamı iki yana salladım. “Üzgünüm, Reece. Hatırlamıyorum.”

“Ahbap, dün gece ne kadar içtin?” diye sordu gülerek.

Tekilayı ve Sherry’nin verdiği ilacı düşündüm. “Sadece alkol değildi sanırım.”

Ayağa kalkıp odada etrafa garip bir şekilde baktı. “Gitmemi istiyorsan...”

“Hayır. Hayır. Burada kalmanın bir sakıncası yok, biliyorsun. Sadece hatırlamıyorum. Daha önce hiç böyle bilincimi yitirmemiştım.”

“Buraya geldiğimde söylediklerin pek de mantıklı gelmiyordu kulağa. Devamlı bir yıldızdan ve Lake’den bahsediyordun. Ben de kafan iyi diye düşündüm. Kafan dumanlı değildi, değil mi?”

Güldüm. “Hayır, kafam dumanlı değildi. Sadece çok boktan bir hafta sonu geçiriyorum. En kötüsü hatta. Ve hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Pekala, hazır dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorken... Bana burada yaşayabileceğimi söyledin? Bir veya iki aylığına? Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Reece kaşlarını kaldırıp tepkimi bekledi.

Neden asla içmediğimi bir daha anlamıştım. Normalde ayıkken kabul etmeyeceğim şeyleri sarhoşken kabul etmiş buluyordum kendimi. Reece’in burada kalmaması için aklıma bir sebep gelmemişti. Fazladan bir yatak odamız vardı. Çocukken zaten burada yaşıyor sayılırdı. Bir yıl önceki asker tertibinden beri görüşmememize rağmen Reece’i hâlâ en yakın arkadaşım olarak görüyordum.

“Gerektiği kadar kalabilirsin,” dedim. “Sadece çok eğlenceli olmamı bekleme. Harika bir hafta geçirmiyorum.”

“Orası açık.” Çantasıyla ayakkabılarını kaptı ve koridordan yürüyerek misafir yatak odasına götürdü. Pencereye yürüdüm ve sokağın karşısına, Lake’in evine baktım. Arabası yoktu. Acaba neredeydi? Pazar günleri pek bir yere gitmezdi. Pazarları sinema ve abur cubur günüydü. Reece salona döndüğünde hâlâ pencereden dışarıyı seyrediyordum.

“Yiyecek hiçbir şeyin yok,” dedi. “Acıktım. Sana marketten bir şey getirmemi ister misin?”

Kafamı salladım. “Canım pek bir şey istemiyor,” de-

dim. “Sen ne istersen al. Ben zaten öğleden sonra markete giderim. Caulder yarın gelmeden önce birkaç şeye ihtiyacım var.”

“Aaa, evet. Nerede o küçük velet?”

“Detroit.”

Reece ayakkabılarını ayağına geçirip ceketini giydikten sonra ön kapıdan çıktı. Ben de mutfığa kahve yapmaya gittim ama zaten kahve hazırды. *Güzel*, diye düşündüm.

Duştan çıkar çıkmaz ön kapının açıldığını duydum. Reece mi, Lake mi olduğunu bilmiyordum, aceleyle pantolonumu giyip Lake mi diye bakmaya gittim. Koridorda yürürken elinde vazoyla ön kapıya gidiyordu, beni görünce hızlandı.

“Kahretsin, Lake!” Salona geçince önünü kestim ve ilerlemesine izin vermedim. “Onu almıyorsun. O vazoyu saklatma bana.”

Beni iterek geçmeye çalıştı ama onu yine durdurdum. “Onları kendi evinde tutmaya hakkın yok, Will. Beni buraya getirmek için bahane olarak kullanıyorsun.”

Haklıydı. Kesinlikle haklıydı ama umrumda değildi. “Hayır, onları burada tutmak istiyorum çünkü hepsini açmayacağına güvenmiyorum.”

Sertçe baktı. “Güven konusu açılmışken sorayım, vazonun amacını sabote mi ediyorsun? Seni affetmem için buraya sahte notlar mı koyuyorsun?”

Güldüm. Yıldızları değiştirdiğimi düşündüğüne göre annesinden iyi tavsiyeler alıyordu. “Belki de annenin tavsiyelerini dinlemelisin, Lake.”

Beni iterek geçmek istedi, elindeki vazoyu kaptım. Ama vazoyu o kadar hızlı ve beklemediğim bir şekilde kaptı ki elimden kayıp yere düştü. Tonlarca minik yıldız halıya saçıldı. Yere eğilip hepsini avuçlamaya başladı. Elleri doluydu ve pantolonunun cebi olmadığı için onları nereye koyacağını bilemiyordu. Bunu yüzünden görebiliyordum. Tişörtünün yakasını çekti avuç avuç yıldızları içine doğru tıkmaya başladı. Kararlıydı.

Ellerini yakalayıp tişörtünden uzağa ittim. “Lake, kes şunu! On yaşında çocuklar gibi davranıyorsun.” Vazoyu yerden kaldırıp geri kalanları, onun tişörtünün içine tıktığı kadar hızlıca vazonun içine atmaya başladım. Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım, tişörtünün içine elimi daldırıp yıldızları geri almaya başladım. Ellerime vurdu ve geri geri emeklemeye çalıştı ama onu durdurmak için tişörtünün arkasını yakaladım. Ben tişörtü tuttukça Lake kaçmaya devam etti ve sonunda o kadar gitti ki tişört kafasının üstünden sıyrılıp elimde kaldı. Yerden birkaç yıldız daha kapıp ayağa kalktı ve elleriyle sutyenini kapatıp hâlâ yıldızları tutmaya çalışarak kapıya ilerledi.

“Lake, üzerinde tişört olmadan dışarı çıkmayacaksın değil mi?” dedim. Çok acımasızdı.

“İzle ve gör!” dedi. Hemen öne atılıp kollarımı beline sardım ve onu yakaladım. Tam onu kanepenin üstünde serbest bırakacakken kapı açıldı. Omzumun üzerinden bakarken Reece’i gördüm. Elinde bir sürü paketle marketten dönmüştü. Donakaldı ve kocaman açılmış gözleriyle bize baktı.

Lake birinin onun sinir krizini ön sıradan seyrettiği gerçeğini hiçe sayarak hâlâ kendini kurtarmaya çalışıyor-

du. Tek düşünebildiğim onun başka bir erkeğin önünde sutyeniyile olmasıydı. Onu kaptım ve kanepeye tekrar attım. Kanepeye iner inmez, tekrar ayağa kalkıp beni iterek geçmeye çalıştı. Sonunda Reece’i fark etti.

“Sen de kimsin?” diye bağırdı, onu tutan koluma vurarak.

Reece ise temkinli bir şekilde cevap verdi. “Reece? Burada yaşıyorum?” dedi.

Lake yüzünde bir utanç ifadesiyle mücadeleyi bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi. Ben de bu andan yararlanıp elindeki çoğu yıldız kaptım ve vazunun içine attım. Eğilip tişörtünü aldım ve göğsüne fırlattım. “Tişörtünü giy!” dedim sertçe.

“Of!” dedi Lake ve elinde kalan yıldızları atıp tişörtünün tersini çevirdi. “Aptalın tekisin, Will. Bunları almaya hakkın yok.” Tişörtünü giyip Reece’e döndü. “Ve hangi ara kendine bir ev arkadaşı buldun?”

Reece hâlâ gözleri faltaşı gibi açık Lake’e bakıyordu. Gördüğü manzara karşısında hiçbir fikri yoktu. Lake odanın ortasına gelip bir avuç yıldız aldı ve telaşla kapıya gitti. Reece ona yol vermek için kenara çekildi, Lake yanından geçip dışarı çıktı. İkimiz de Lake’in karşıya geçişini, yıldızlar karın üstüne düştükçe durup onları toplamasını seyrettik. Lake kapısını kapattıktan sonra Reece bana döndü.

“Dostum bu kız feci bir şey. Çok da tatlı,” dedi.

“Ve bana ait,” diye cevap verdim ona.

Reece öğle yemeğini pişirirken salona geçtim. Etrafa dağılmış, kalan yıldızları topladım. Hepsini topladığımı

düşündükten sonra vazoyu mutfığa, oradaki dolaplardan birine saklamaya götürdüm. Lake onu bulamazsa, yerini öğrenmek için benimle konuşması gerekecekti.

“Onlar ne?” diye sordu Reece.

“Bunlar Lake’in annesinden,” dedim. “Uzun hikâye.”

Çok belirgin bir yere koyarsam onu bulması kolay olurdu. Mısır gevreğini yana çektim, vazoyu tam tekila şişesinin arkasına yerleştirdim.

“O zaman bu fıstık senin kız arkadaşın mı?” dedi Reece.

Bu soruyu nasıl cevaplayacağımdan emin değildim. Aramızda geçenleri adlandıramamıştım. “Evet,” dedim.

Kafasını bana çevirdi “Senden pek hoşlanıyor gibi gelmedi bana,” dedi.

“Bana âşık aslında ama şu an benden pek hoşlanmıyor.”

Güldü. “Adı ne?”

“Layken. Ben ona Lake diyorum,” derken kendime bir içki koydum. Bu sefer alkolsüzdü.

“Bu dün geceki saçmalamamı açıklıyor,” dedi Reece gülererek. Tabaklarımıza makarna koyduktan sonra yemek için oturduk.

“Peki, onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?”

Dirseklerimi masaya koyup çatalımı tabağıma bıraktım. Sanırım şu an ona hayatımda geçen yıl olup biteni anlatmak için iyi bir zamandı. Son birkaç yıl hariç on yaşından beri en yakın arkadaşım. O askere gittikten sonra ayrı kalmıştık. Ona hâlâ güveniyordum ama. O yüzden her şeyi, tüm hikâyeyi anlattım. Tanıştığımız günden, onu okulda gördüğüm ilk günden, Vaughn yüzünden olan kavgamızdan dün geceye kadar. Anlatmayı bitirdiğimde, Reece ikinci tabak makarnasını bitirmiş ben kendiminkine dokunmamıştım bile.

“Peki,” dedi Reece tabaktaki makarnasını karıştırarak. “Peki, Vaughn’u gerçekten unuttun mu?”

Anlattığım onca şeyin üstüne buna mı odaklanmıştı? Buna güldüm. “Kesinlikle Vaughn’u unuttum.”

Sandalyesinde yön değiştirip bana baktı. “Ona çıkma teklif etsem? Bu sana uyar mı? Ama olmazsa, hayır dersen, yapmam. Yemin ederim.”

Hiç değişmemişti. Tüm itiraflarım arasında tek seçeceğİ konu bu olacaktı tabii ki. Bekâr kız.

“Reece? Vaughn ile ne yapacağını daha az umursayamazdım. Gerçekten. Ama onu sakın buraya getirme. Uyman gereken tek kural bu. Vaughn bu eve giremez.”

Güldü. “Bununla yaşayabilirim sanırım.”

Sonraki birkaç saati ödev yaparak ve Vaughn’un bıraktığı notları çalışarak geçirdim. Yaptığım ilk iş notları temize çekip onunkileri atmak oldu. El yazısına bile bakmaktan nefret ediyordum.

Her saat başı yaptığım casusluğa bir son vermiştim. Reece’in deli olduğumu düşünmesini istemediğim için sadece o yokken pencereden dışarı bakıyordum. Ben masada çalışırken ve Reece televizyon seyredirken Kiersten içeri girdi. Tabii ki kapıyı yine çalmamıştı.

“Sen de kimin nesisin?” diye sordu Reece’e, oturma odasına yürürken.

“Böyle konuşmak için fazla küçük değil misin?” dedi Reece de.

Kiersten gözlerini devirerek mutfığa yürüdü ve karşıma oturdu. Dirseklerini masaya koyup çenesini ellerine dayadı ve beni seyretmeye koyuldu.

“Bugün Lake’i gördün mü?” diye sordum, notlarımdan başımı kaldırmadan.

“Evet.”

“Eee?”

“Film seyredip bir sürü abur cubur yiyor.”

Tabii ki. Pazar günüydü. “Benim hakkımda bir şey söyledin mi?”

Kiersten kollarını kavuşturup bana doğru eğildi.

“Biliyorsun, Will. Eğer senin için çalışacaksam pazarlık yapmak için iyi bir zamandayız.”

Notlarımı masaya bırakıp ona baktım. “Yardım etmeyi kabul ediyorsun yani?”

“Ödeme yapacak mısın?”

“Sanırım bunu aramızda halledebiliriz,” dedim. “Tabii ki para olarak değil. Ama belki portföyünü zenginleştirmene yardımcı olabilirim.”

Oturduğu yerde geriye yaslandı ve meraklı gözlerle bana baktı. “Konuşmaya devam et.”

“Bir sürü sahne deneyimim olduğunu biliyorsun. Şiirlerimin bir kısmını sana verip bir şiir atışması için hazırlanmana yardım edebilirim.”

Bakışlarının arkasında düşüncelerin uçtuğunu görebiliyordum. “Beni şiir atışmasına götür. Bir ay boyunca her perşembe. Okulda birkaç hafta sonra gerçekleşecek yetenek şovu var, ona katılmak istiyorum. Yani alabileceğim tüm tecrübeye ihtiyacım var.”

“Bir ay boyunca mı? Olmaz. Lake ile aramdaki uzlaşma dört haftadan önce gerçekleşirse çok iyi olur! Bunu bir ay boyunca çekemem.”

“Tam bir aptalsın, değil mi?” ayağa kalkarak. Sandalye-

sini yerine koydu. “Yardımlım olmadan seni bu yıl içinde affederse şanslısın demektir.”

Gitmek için döndü.

“Tamam, yapacağım, seni götüreceğim,” dedim.

Arkasına dönüp gülümsedi. “İyi seçim,” dedi. “ Şimdi... İşe gitmeden önce onun kafasına yerleştirmemi istediğin bir şey var mı?”

Bunun üzerine bir dakika düşündüm. Lake’i kazanmanın en iyi yolu neydi? Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için ona bu dünyada söyleyebileceğim ne vardı? Kiersten’a ne yaptırabilirdim? Çözümü bulunca sıçradım. “Evet! Kiersten seni şiir atışmasına götürmesini isteyeceksin. Ona benim seni götürmek istemediğimi ve oraya geri gitmek istemediğimi söyleyeceksin. Gerekirse yalvar. Bana inanması için bir yol varsa o da beni sahnede izlemesi olmalı.”

Şeytani bir bakış attı. “Sinsice. Bayıldım!” dedi Kiersten ve dışarı çıkıp işe koyuldu.

“Kim bu kız?” diye sordu Reece.

“Benim yeni *en yakın* arkadaşım.”

Yıldızlar için ettiğimiz kavganın dışında Lake’e düşünmesi için verebileceğim tüm zamanı verdim. Kiersten, Lake’in perşembe günü onu şiir gecesine götürmeyi kabul ettiğini, bunun için çok yalvarması gerektiğini söyledi. Onu eski bir şiirimi vererek ödüllendirdim.

Saat onu geçmişti. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama en azından son bir konuşmayı daha denemeden uyumak istemiyordum. Bu durumda hangisini seçeceğime

karar veremiyordum. Onu kendi haline mi bırakmalıydım yoksa yakından mı takip etmeliydim? Bunun yeni bir yıldız zamanı olduğuna karar verdim. Onları bu kadar hızlı açmamızdan gerçekten hoşlanmıyordum ama bu acil bir durumdu.

Mutfağa gittiğimde Lake'in kafasını dolaplardan birinin içine soktuğunu görmek beni afallattı. Gittikçe daha sinsi oluyordu. Yanından geçince sıçradı. Hiçbir şey demeden dolaba ulaştım, aradığı vazoyu çıkardım. Onu tezgâhın üstüne koyup içinden bir yıldız aldım. Sanki ona tekrar bağırمامı bekliyor gibi bana bakıyordu. Vazoyu uzattım, o da elini içine daldırıp kendi yıldızını kaptı. Tezgâhın iki zıt köşesine yaslanarak, yıldızlarımızı açtık. Sessizce kendi kendimize okuduk.

Doğanın gidişatına uyum göster, onun sırrı sabırdır. – Ralph Waldo Emerson

Bende tıpkı söyleneni yaptım, sabrettim. Lake kendininkini okurken konuşmadım. Her ne kadar ona doğru koşup, öpmek ve her şeyi iyileştirmek istesem de sabırlı olmaya karar verdim. Elinde kâğıdı okudukça Lake'in kaşları çatıldı. Kâğıdı buruşturdu, tezgâhın üstüne attı ve gitti. Ve yine, onun gitmesine izin verdim.

Gittiğinden emin olduktan sonra, tezgâhın üzerinden kâğıdı alıp açtım.

*“Eğer kalbinde bir adama,
ikinci şans veriyorsan. Sana söz veriyorum,
işler aynı şekilde sonlanmayacak.” –The Avett Brothers*

Kendim yazsam daha iyi söyleyemezdim. “Teşekkürler, Julia,” diye fısıldadım.

Dokuzuncu Bölüm

23 Ocak 2012, Pazartesi,

Ben vazgeçmiyorum

Sen teslim olmuyorsun

Ben sonlanmasına izin vermezsem

Bu çatışma bir savaşa dönüşecek.

Lake'in şu an benden hoşlanmadığını biliyordum ama kesinlikle nefret de etmiyordu. Acaba geri çekilip onun istediği süreyi vermeli miyim diye düşünmekten alamıyordum kendimi. Bir yanım bu isteğine saygı duymayı istiyordu ama diğer yanım kendimi çekersem bensizlik Lake'in hoşuna gidebilir diye düşünüyordu. Bundan ödüm kopuyordu. Bu yüzden benden istediği süreyi ona vermemeliydim belki de. Keşke çaresizlikle boğulma arasındaki çizginin nerede olduğunu bilseydim.

Reece mutfakta kahve içiyordu. Onu etrafta çok fazla görmüyordum ama kahvenin hep taze ve hazır olması burada kalmasına değecek bir sebepti.

“Bugün planların nedir?” diye sordu mutfağa geldiğimde.

“Detroit’e gitmem gerek. Çocukları alacağım. Benimle gelmek ister misin?”

Kafasını iki yana salladı. “Gelemem. Şeyle... Planlarımız var. Planlarım var bugün yani.” Kahve kupasını çalkalarken gergin bir şekilde başka yere bakıyordu.

Gülerek dolaptan kendi kupamı çıkardım. “Saklamana gerek yok. Sana daha önce de söyledim, benim için sorun değil.”

Kupasını ters çevirip süzgece yerleştirdi ve bana döndü. “Yine de biraz garip. Yani, siz birlikteyken onu elde etmek istediğimi düşünmeni istemem. İnan öyle değildi.”

“Reece, endişelenmeyi bırak. Gerçekten. Garip gelecek ama bu benim için çok normal. Sadece daha birkaç gün önce bana olan aşkını itiraf ederken şimdi gününü seninle geçirmeyi planlaması garip. Bu seni birazcık da olsa rahatsız etmiyor mu?”

Reece pis pis sırtarak tezgâhtan cüzdanıyla anahtarlarını aldı ve mutfaktan çıktı. “İnan bana, Will. Tekniklerim var. Vaughn benimleyken aklındaki son şey sen olacaksın.”

Reece hiçbir zaman fazla mütevazı olmamıştı. Montunu giydi ve gitmek üzere kapıya ilerledi. Kapı kapanır kapanmaz, telefonum titremeye başladı. Onu cebimden çıkardım ve gülümsedim. Lake’den bir mesaj gelmişti.

Kel saat kaçta evde olacak? Gidip bir ders kitabı almam gerekiyor, bir süre evde olmayacağım.

Bu mesaj bana çok kişiliksiz geldi. Gizli bir mesaj içeriyor mu diye birkaç kez okudum. Maalesef mesajın tam olarak yazdığı anlama geldiğine emindim. Belki çocukları

almaya benimle gelmeye ikna edebilirim umuduyla ona cevap yazdım.

Ders kitaplarını nereden alacaksın? Detroit?

Detroit'te gittiği kitapçının yerini çok iyi biliyordum. Çok büyük bir ihtimal olmadığının farkındaydım ama belki kendi arabasını almak yerine benimkiyle gitmeye kandırabilirdim. Hemen cevap verdi.

Evet. Kel saat kaçta evde olacak?

Kolay kolay yumuşamıyordu. Kısa cevaplarından nefret ediyordum.

Onları almak için daha sonra Detroit'e gideceğim. Neden benimle gelmiyorsun? Seni kitap almaya götürebilirim.

Bu iyi olabilirdi. Durumumuzu konuşmak ve eski halimize dönmemiz gerektiğine onu ikna etmem için uzun bir yolculuk iyi bir fırsat olurdu.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Üzgünüm.

Veya değildi. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Telefonumu kanepeye fırlattım. Lake'e cevap yazmaya bile tenezzül etmedim. Pencereye doğru yürüyüp zavallı bir şekilde yine evine gözlerimi diktim. Önce bunu çabuk atlatır diye düşünmüştüm ama günler geçmişti. Lake'in yalnız kalmaya olan ihtiyacının bana olan ihtiyacından daha kuvvetli olduğu gerçeğinden nefret ediyordum. Bugün benimle Detroit'e gelmesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Sokağı geçerken pencereden bakmadığından emin olmak istedim. Lake beni bunu yaparken yakalarsa çok kızardı. Hızlıca arabanın ka-

pısını açtım ve kaportayı açmak için manivelayı çektim. Hızlı çalışmalıyım. Lake'in jipini etkisiz hale getirmenin en iyi yolu aküyü sökmektir. En bariz yöntem buydu ama Lake'in teknik konulardaki eksikliğini göz önünde bulundursam bunu fark etmeyecekti. Amacıma ulaşır ulaşmaz tekrar penceresine baktım, çılgınca koşarak eve döndüm. Kapıyı arkamdan kapadığımda neredeyse yaptığım şeyden pişmandım. *Neredeyse.*

Gitmeden önce, Lake'in o öğleden sonra evden çıkmasını bekledim. Arabasını çalıştırmasını izledim ama tabii ki araç çalışmadı. Hayal kırıklığıyla direksiyonu yumrukladı ve arabasının kapısını açtı. Bu benim fırsatımdı. Eşyalarımı kapıp ön kapıdan arabama çıktım, onu fark etmemiş gibi davranarak yola koyulduğumda Lake'in arabasının kaportası açıktı. Garajının önünde durup camımı indirdim.

“Ne oldu? Araban çalışmıyor mu?”

Kapının önüne geçip kafasını iki yana salladı. Arabamı kenara çekip bir göz atmak için indim. Hiç konuşmadan kenara çekilip bana izin verdi. Birkaç kabloyu eğip büküm ve birkaç kez marşa basar gibi yaptım. Tüm bu süre içerisinde sessizce arkada bekledi.

“Anlaşılan akün bitmiş,” dedim. “İstersen, Detroit'ten sana yeni bir tane alıp getiririm. Veya benimle gelebilirsin, seni kitapçıya götürürüm,” diye gülümsedim ona pes etmesini umarak.

Bir evine, bir de bana baktı. “Hayır, Eddie'ye sorarım, bugün bir planı yoktu.”

Söylemesini istediğim şey bu değildi. Planladığım gibi gitmemişti. *Sakin ol Will.*

“Seni sadece arabayla götürmeyi teklif ediyorum. İkimizin de Detroit’e gitmesi gerekiyor zaten. Şu anda benimle konuşmak istemiyorsun diye Eddie’yi bu işe karıştırman komik.” Otoriter ses tonumu kullanmıştım, bu genelde işe yarardı.

Tereddüt etti.

“Lake, tüm yol boyunca balkabağı oyabilirsin. Neye ihtiyacın varsa. Lütfen arabaya bin,” dedim.

Somurtarak bana baktı, sonra dönüp arabadan cüzdanını aldı.

“Peki. Ama sakın bunun bir anlamı olduğunu düşünme,” deyip arabama yürüdü.

Önümde olduğu için mutluydum. Çünkü heyecanımı gizleyemiyordum. Havaya yumruk attım. Beraber geçireceğimiz bir gün, tam ihtiyacımız olan şeydi.

Yola koyulur koyulmaz Lake arabanın müzik setinde The Avett Brothers açtı. Kendi yöntemiyle balkabağı oynamaya başladığının işaretiydi bu. Detroit’e olan ilk birkaç kilometre garipti. Konuları açmaya çalışıyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dönerken Kel ile Caulder bizimle olacağından, konuşmak istiyorsam zamanımın azaldığını biliyordum.

Uzanıp müziğin sesini kısıtım. Ayaklarını arabanın önüne dayamış, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Her zaman yaptığı gibi yüzleşmeden kaçıyordu. Müziğin sesini kısıtığımı fark edip bana baktığında gözlerimi ona diktiğimi gördü ve dikkatini yine pencerenin dışına verdi.

“Yapma, Will. Sana söylemiştim... Zamana ihtiyacımız var. Bunu konuşmak istemiyorum.”

Sinir bozucuydu. İç çekip başımı salladım. Bir başka tür yenilgi daha geliyordu. “Bana, yaklaşık daha ne kadar balkabağı oyacağını söyler misin en azından? Daha ne kadar sürünmem gerektiğini bilmem iyi olur,” dedim. Bıkkınlığımı örtmeye çalışmıyordum. Bu zaman verme işi gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı. Fiziksel tepkisine bakılırsa yine tamamen yanlış şeyi söylemiştim.

“Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı.

Direksiyonu daha sert kavradım. Bir yıl içinde onu ikna etme veya bir şekilde yönlendirme yolu bulmuşumdur diye düşünebilirsiniz. Ama Lake neredeyse yıkılmaz bir duvardı. Zaman zaman kendime, onun boyun eğmez iradesinin, benim ona âşık olma sebeplerimden biri olduğunu hatırlatıyordum.

Geri kalan yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Radyoyu tekrar açmamamız da yardımcı olmadı. Tüm yolculuk inanılmaz garipti. Devamlı doğru şeyi söylemek için arayış içindeydim. Lake ise ben yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Detroit’teki kitapçıya varıp arabayı park yerine çektiğimde kapıyı açıp içeriye koştu. Soğuktan kaçtığını düşünmek istedim ama benden kaçtığını biliyordum. Yüzleşmekten kaçıyordu.

Lake içerideyken büyükbabam, büyükanneimin bize akşam yemeği pişirdiğini söylediği bir mesaj gönderdi. Mesajı #rosto yazarak bitirmişti.

“Harika,” diye mırıldandım kendi kendime. Lake’in akşamı bizimkilerle geçirmeye hiç niyeti olmadığını biliyordum. Büyükbabama neredeyse gelmek üzere olduğumuzu yazar yazmaz Lake arabaya döndü.

“Bize yemek hazırlıyorlarmış. Fazla uzun kalmayız,” dedim.

İç çekti. “Ne güzel. O zaman beni önce yeni akü almaya götür de aradan çıkaralım.”

Arabayı hareket ettirip büyükbabamlara doğru giderken hiç cevap vermedim. Evlerine daha önce de gitmişti. O yüzden yaklaştığımızda, bir dükkânda durma niyetim olmadığını anlamıştı.

“Akü satan yaklaşık üç tane dükkân geçtik,” dedi. “Dönüşümüzde çok geç olmadan bir tane almamız gerek.”

“Bir aküye ihtiyacın yok. Akünün durumu iyi,” dedim.

Ona bakmaktan kaçındım. Ama beni izlediğini ve bir açıklama beklediğini görebiliyordum.

Hemen cevap vermedim. Sinyalimi verdim ve büyükbabamların sokağına döndüm. Garaja arabayı çektiğimde arabayı durdurdum ve ona doğruyu söyledim. Bu noktada ne zararı olabilirdi ki?

“Akünün kablolarını ben çıkardım. Bugün sen gitmeyi denemeden önce.” Ne tepki göstereceğini beklemeden arabadan inip kapıyı çarptım. Kapıyı niye çarptığımdan emin değildim. Ona kızgın değildim. Sadece hayal kırıklığına uğramıştım. Bunca zaman sonra benden şüphe ediyordu.

“Ne haltlar karıştırdın? “ diye bağırdı. Arabadan çıkarırken bilerek kapıyı çarptı.

Rüzgâr ve kara karşı ceketimi kalkan yaparak yürümeye devam ettim ve ön kapıya ulaştım. Lake arkamdan acele ederek geldi. Neredeyse kapıyı çalmadan içeri girecektim ki, bunun nasıl hissettirdiğini hatırlayıp çaldım kapıyı.

“Arabanın akü kablolarını söktüm. Yoksa seni buraya benimle gelmeye nasıl ikna edecektim?”

“Bu gerçekten çok olgun bir davranış Will.” Rüzgârdan kaçarak kapıya yaklaştı. Tam bana bakmak için döndüğünde içeriden kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum. Ağzını açıp bir şey söyleyecekken vazgeçti ve gözlerini devirip arkasını döndü. Kapı sonuna kadar açıldı ve büyükannem bizi içeri almak üzere dışarı çıktı.

“Tam zamanında geldiniz. Kel ile Coulder masayı kuruyorlar,” dedi. “Will, montlarınızı da alıp kurutma makinesine koy da karları erisin. Böylece siz gitmeden önce o kadar ıslak olmazlar.”

Büyükannem mutfağa yürüdüğünde Lake’in montunu almayı teklif etmeden kendiminkini çıkarıp çamaşır odasına gittim. Arkamdan kızgın kızgın ayaklarını vurarak gelişini duyunca gülümsedim. İyi adam olmak bariz bir şekilde işime yaramamıştı, o yüzden pislik olmaya başlayacaktım. Montumu kurutucuya attım ve Lake de aynısını yapabilsin diye geri çekildim. Montunu içine tıktıktan sonra kurutucunun kapısını çarptı ve makineyi çalıştırdı. Çamaşır odasını terk etmek için etrafında döndü ama yolunu kapatıyordum. Pis bir bakış atıp yanımdan geçmeye çalıştı ama yerimden kıpırdamadım. Geri çekildi ve kollarını göğsünde birleştirip başka tarafa doğru baktı. Beni sessizlikle cezalandırıyordu. Olduğum yerden çekilene kadar orada ayakta duracaktı. Bense o konuşana kadar burada bekleyecektim. Sanırım bütün gece burada olacaktık.

Atkuyruğunu sıkılaştırıp kurutucuya yaslandı ve ayaklarını bileklerinde çapraz birleştirdi. Ben de çamaşır odasının kapısına dayandım ve aynı şekilde gözlerimi ona diktim ve bir şey bekledim. Ondan bu durumda nasıl bir tepki almaya çalıştığımdan ve ne istediğimden emin değildim sadece benimle konuşmasını istiyordum.

Tişörtünün omzundan karları temizledi. Ona bir ay önce The Avett Brothers konserinde aldığım tişörtü gi-yiyordu. O gece çok eğlenmiştik. O zaman bu durumda olacağımızı asla tahmin edemezdim.

Sonunda teslim oldum ve ilk ben konuştum. “Beş ya-şında biri gibi beni sessizlikle cezalandıran birinin beni olgun olmamakla suçlaması çok komik, biliyorsun değil mi?”

Buna kaşlarını kaldırarak güldü. “Ciddi misin? Beni çamaşır odasında hapsettin, Will. Çocukça davranan kim acaba?”

Tekrar yanımdan geçmeye çalıştı ama yolunu tıkamaya devam ettim. Acınacak bir halde beni geçmek için göğsü-mü iterken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Beni itmeyi bırakıp nihayet vazgeçtiğinde neredeyse yüz yüzedik. şimdi bana yakındı, yere gözlerini dikmiş bir şekilde, yolundan çekil-memi bekliyordu. Ona olan duygularımla ilgili şüpheleri olabilir-di ama aramızdaki cinsel gerilimi kesinlikle inkâr edemezdi. Çenesini avucumun içine alarak yüzünü nazik-çe kendime çektim.

“Lake,” diye fısıldadım. “Arabana yaptığım şey konu-sunda üzgün değilim. Çaresizim. şu noktada sadece se-ninle olabilmek için her şeyi yaparım. Seni özledim.”

Başka tarafa bakıyordu. Diğer elimle yüzünü kendime çevirip gözlerimin içine bakmaya zorladım. Ellerimi çek-meye çalıştı fakat buna izin vermedim. Birbirimize baktık-ça aramızdaki gerilim artıyordu. Benden nefret etmeyi çok istediğini anlayabiliyordum ama beni çok fazla seviyordu. Gözlerinde bir duygu savaşı vardı. Bana tokat atmak mı yoksa öpmek mi istediğine karar veremiyordu.

O anki zayıflığından faydalanarak eğildim ve dudaklarımı yavaşça onunkine değdirdim. Ellerini göğsüme bastırıp gönülsüzce beni itmeye çalıştı ama ağzını hiç benimkinden çekmedi. Elleri göğsüme olan baskıyı zayıflatmıştı. İnatçılığı nihayet kırılmıştı ve onu öpmeme izin verdi.

Ellerimi başının arkasına koyup yavaşça dudaklarımı onunkiyle ritmik bir şekilde hareket ettirdim. Bu sefer ki öpüşmemiz farklıydı. Her zaman yaptığımız gibi geri çekilme noktasına götürmekten ziyade yavaşça öpüşmeye devam edip her saniyede birbirimize bakmak için ara verdik. Neredeyse ikimiz de bunun olduğuna inanmıyorduk. Bu öpüşmenin onun kafasındaki şüpheleri gidermek için son şansım olduğunu hissedip içimdeki bütün duyguları ona akıtıyordum. Lake'i tekrar kollarıma almışken gitmesinden korkuyordum. Ben ileri bir adım attım, o da geri bir adım attı. Ta ki kurutucuya dayanana kadar. Bu durum bana bir yıl önce çamaşır odasında baş başa kaldığımız zamanı hatırlattı.

Bu onun Kulüp N9NE'de Javi'yi öptüğünden sonraki gündü. Arabasını geçip adamın dudaklarını Lake'in dudakları üzerinde gördüğüm anda kıskançlığın çok yoğun bir acıyla birleştiğini görmüş ve daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi tecrübe etmiştim. Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım. Adamı Lake'in üzerinden çeker çekmez benim onun öğretmeni, onunsa benim öğrencim olduğu gerçeği nasılsa aklımdan uçuvermişti. Gavin çıkıp gelmeseydi neler olabilirdi bilmiyorum.

Kavganın ertesi günde, Lake'in olaylarla ilgili kendi yorumunu dinledikten sonra Lake'in de onu öptüğüne inandığım için kendimi aptal gibi hissetmiştim. Onu daha iyi

tanıyordum ve en kötüsünü varsaydığım için kendime kızmıştım. O zaman için doğru olanı yaptığımı biliyordum. Lake'i onun yerine kariyerimi tercih ettiğimi düşünmesine izin vermiştim. O gece çamaşır odasında, duygularımın bilincimi kontrol etmesine izin verip başıma gelen en iyi şeyi neredeyse mahvediyordum.

Lake'i öpmeye devam ederken içimdeki onu kaybetme korkusunu kafamdan attım. Ellerini boynuma götürdüğünde tüm vücudum ürperdi. Yavaş yavaş ihtiraslı halimizin yerini doğal bir hızlanma almıştı. Ellerini saçımda gezdirdiğinde çoktan kontrolden çıkmıştım. Onu belinden kavrayıp kurutucunun üstüne oturttum. Şimdiye kadar ki öpüşmelerimiz arasında bu açık ara en iyisiydi. Baldırlarını kavradım ve onu kurutucunun ucuna çektim. Lake de ayaklarını bana doladı. Tam kulağının altındaki noktayla buluşmak üzereyken nefesini tutup beni itti.

"Öh öh," dedi büyükannem, hayatımın en güzel anlarından birini sertçe mahvederek.

Lake aniden kurutucudan atladı ve ben de geri çekildim. Büyükannem kapı önünde kollarını kavuşturmuş bize bakıyordu. Lake tişörtünü düzeltti ve utanmışçasına ayaklarına baktı,

"Barıştığınızı görmek çok hoş," dedi büyükannem bana onaylamaz bir bakış atarak. "Yemek hazır masada bize katılacak zaman bulabilirsiniz tabii," diyerek dönüp uzaklaştı. O gider gitmez Lake'e dönüp kollarımla onu sardım.

"Bebeğim, seni çok fena özledim."

"Dur," dedi, kendini benden çekerek. "Sadece dur."

Ani düşmanlığı hem beklenmedik, hem de kafa karıştırıcıydı. "Dur ne demek? Biraz önce beni öpüyordun Lake?"

Tedirginlikle bana baktı. Kendini hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. “Sanırım zayıf bir anıma geldi,” dedi alaycı bir tavırla. Bu tabiri hatırladım. Bu tepkiyi hak etmiştim.

“Lake, bunu kendine yapmayı bırak. Beni sevdiğini biliyorum.”

Bir çocuğa laf anlatmaya uğraşıyormuş gibi içini çekti. “Will, seni sevip sevmediğimle ilgili bir çatışma içinde değilim. Konu, daha çok senin beni sevip sevmemenle ilgili.” Yemek odasına doğru ilerleyip beni başka bir çamaşır odasında daha geride bıraktı.

Az önce olanlara öfkelenerek duvarı yumrukladım. Bir anlığına onunla anlaştığımı düşünmüştüm. Bunu daha ne kadar çekebileceğimi bilmiyordum. Lake beni sinirlendirmeye başlamıştı.

“Rosto çok lezzetli, Sara,” dedi Lake büyükanneme. “Tarifini bana vermelisin.”

Patates tabağını masadan alıp önüme koydum. Lake’in büyükannemle hoşbeş etmesine sessizce kuduruyordum. Hiç iştahım yoktu, ama yemekleri tabağıma yığmıştım. Büyükannemi tanıyordum, yemek yemezsem küserdi. Patatesleri kaşıklayıp tabağıma koydum ve abartılmış bir kaşık dolusunu da Lake’in tabağına, tam rostosunun üzerine bıraktım. Bu sahte neşeyi büyükannemler için mi yoksa Kel ile Coulder’in hatırına mı takınmıştım bilmiyordum. Belki de hepsinin hatırlıydı.

“Layken, Büyükpaul’ün eskiden bir müzik grubunda çaldığını biliyor muydun?” dedi Kel.

“Hayır, bilmiyordum. Az önce sen Büyükpaul mü dedin?” dedi Lake.

“Evet. Bu ona verdiğim yeni isim.”

“Ben sevdim,” dedi büyükbabam.

“Ben de sana Büyükkel diyebilir miyim?”

Kel gülümseyerek başını salladı.

“Beni de Büyükcaulder diye çağırır mısın?” dedi.

“Grubun adı neydi Büyükpaul?” dedi Lake.

Lake’in hiçbir şey belli etmemekte bu kadar başarılı oluşu korkutucuydu. Gelecekte onunla ilgili hatırlamak üzere bu küçük detayı aklıma yazdım.

“Birden fazla grupta yer aldım aslında,” diye cevap verdi büyükbabam. “Gençken sadece bir hobiydi, gitar çalıyordum.”

“Bu harika,” dedi Lake. Yemeğinden bir lokma alıp ağzı dolu konuşurken. “Biliyor musun, Kel hep gitar öğrenmek istemiştir. Ben de ona ders aldirmayı düşünüyordum.” Ağzını silerek bir yudum su içti.

“Neden? Will’den ona öğretmesini istesene,” dedi Büyükpaul.

Lake bana döndü. “Will’in gitar çalmayı bildiğini bilmiyordum,” dedi, beni suçlar bir tonda.

Sanırım bunu onunla hiç paylaşmamıştım. Saklamak istediğimden değil ama son birkaç yılda hiç çalmamıştım. Tabii ki Lake bunu, ondan sakladığım başka bir sır olarak görüyordu.

“Ona hiç çalmadın mı?” dedi büyükbabam.

“Gitarım yok ki,” dedim omuz silkerek.

Lake hâlâ bana bakıyordu. “Gerçekten çok ilginç, Will,” dedi alaycı bir şekilde. “Seninle ilgili bilmediğim daha neler var acaba?”

Ona ifadesiz bir şekilde baktım. “Aslında pek bir şey yok bebeğim. Benimle ilgili neredeyse her şeyi biliyorsun.”

Kafasını salladı, dirseklerini masaya koydu, gözlerini kısarak bana baktı. Yüzünde nefret etmeye başladığım sahte bir gülümseme vardı. “Hayır, *tatlım*. Hakkında her şeyi bildiğimi düşünmüyorum.” Bunu söylerken takındığı tavrın sahte olduğunu sadece ben anlayabilirdim.

“Gitar çaldığını bilmiyordum. Aynı zamanda bir oda arkadaşın olduğunu da bilmiyordum. Aslında şu Reece, hayatının çok önemli bir parçasıymış, nasıl olduysa ondan da hiç bahsetmedin. Tabii son zamanlarda diğer eski arkadaşların da ortaya çıkıverdi.”

Çatalımı kenara koyup ağzımı peçetemle sildim. Masadaki herkes gözlerini bana dikmiş, konuşmamızı bekliyordu. Lake’le aramda olanlardan habersiz olan büyükanneme gülümsedim. Bana geri gülümsedi, cevabımı merak ediyordu. Bahisleri artırmak istedim, o yüzden kollarımı Lake’e doladım ve onu daha yakınımaya çekip alından öptüm.

“Haklısın, *Layken*.” Tam ismini, onun sahte ilgisiyle söylemişim. Bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini biliyordum. “Geçmişimdeki birkaç eski arkadaştan bahsetmedim. Sanırım bu birbirimizin hayatıyla ilgili her ufak noktayı öğrenmek için daha fazla vakit geçirmemiz anlamına geliyor.” Hafifçe çenesinden bir makas aldım ve Lake bana gözlerini kısarken ben de ona gülümsedim.

“Reece mi döndü? Bizimle mi yaşıyor?” diye sordu Caulder.

Başımı salladım. “Bir iki aylığına kalacak yere ihtiyacı vardı.”

“Neden annesiyle kalmıyor?” diye sordu büyükannem.

“O yurtdışındayken annesi yeniden evlendi. Reece de

yeni üvey babasıyla anlaşıyor ve kendine yeni bir yer bakıyor.”

Lake omzuna attığım kolumu kimseye çaktırmadan geriye yaslanarak çekmeye çalıştı. Bense onu daha sıkı sarak sandalyemi onunkine daha yakınlaştırdım.

“Lake, Reece’le tanıştığında çok iyi bir ilk izlenim bıraktı,” dedim. Onun oturma odasındaki geçirdiği sinir krizini ima ederek. “Değil mi tatlım?”

Lake botunun topuğunu ayağıma bastırıp bana gü-lümsedi. “Haklısın,” dedi. Sandalyesini geriye çekip aya-ğa kalktı. “Affedersiniz lavaboya gitmeliyim.” Peçetesini masaya çarparak attı ve bana bir bakış atıp gitti. Masadaki kimse Lake’in kızgınlığının farkında değildi.

“Geçen haftaki huzursuzluğu atlatmış gibisiniz,” dedi büyükbabam, Lake koridordan kaybolunca.

“Evet. Harika geçiniyoruz,” dedim. Bir kaşık dolusu patatesi ağzıma tıktım.

Lake lavaboda uzun bir süre kaldı. Geri döndüğünde pek konuşmuyordu. Kel, Caulder ile büyükbabam video oyunları hakkında konuşurken, Lake ile ben de sessizce yemeğimizi bitirdik.

“Will, mutfakta bana yardım eder misin?” dedi büyü-kannem.

Büyükkannem benden mutfakta yardım isteyecek en son kişiydi. Ya bir ampul değiştirecektim ya da nasihat din-leyecektim. Masadan kalktım, Lake ile tabaklarımızı alıp, büyükkannemi mutfak kapısına doğru takip ettim.

“Bu olanlar neydi böyle?” dedi, ben tabakları sıyrıp çöpe atarken.

“Ne neydi?” diye sordum.

Elini mutfak havlusuna silip tezgâha doğru eğildi. “Lake sana kızgın, Will. Yaşlı olabilirim ama bir kadının aşışılmasını da görünce anlarım. Bu konuda konuşmak ister misin?”

Hakkını vermek gerekirse tahmin ettiğimden daha iyi bir gözlemciydi.

“Sanırım bu noktada pek zararı olmaz,” dedim. Mutfak tezgâhında onun yanına eğildim. “Bana çok kızgın. Geçen hafta Vaughn’la ilgili olaydan dolayı benden şüpheleniyor. Sadece Kel ile ona acıdığım için onunla beraber olduğumu düşünüyor.”

“Peki, neden onunla birliktesin?” diye sordu, büyükannem.

“Çünkü ona âşığım,” dedim.

“O zaman, bunu ona göstermeni tavsiye ederim,” dedi ve bezi alıp tezgâhı silmeye başladı.

“Yaptım. Sana kaç kez onu sevdiğimi söylediğimi anlatamam. Kafasına bir türlü sokamıyorum. Düşünebilmesi için onu rahat bırakıp zaman vermeme istiyor. Bense çok sabırsızım, başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

Büyükannem umursamazlığım karşısında gözlerini devirdi.

“Bir erkek yüzü mora dönene kadar bir kadına ona âşık olduğunu söyleyebilir. Sözler bir kadına hiçbir şey ifade etmez, özellikle de o kadının kafası şüphelerle doluysa. Onu sevdiğini göstermelisin.”

“Nasıl? Daha ne yapabilirim ki? Onunla buraya birlikte yolculuk edebilmek için arabasını bozdum. Onu gözetlemekten sıkıldım, ona göstermek için daha ne yapabilirim?”

Benim zavallı itirafım karşısında o bana onaylamaz bir bakış attı.

“Bu daha çok kendini hapse attırmak için iyi bir yolmuş gibi geldi bana. Sevdığın kızın kalbini tekrar kazanmak için değil.”

“Bilmiyorum tam bir aptaldım. Çaresizdim ve tüm umutlarım tükendi.”

Buzdolabına doğru yürüyüp, bir tart çıkardı. Onu tezgâha koyup dilimlemeye başladı.

“Bence ilk adım olarak neden ona âşık olduğunla ilgili kendini sorgulaman için biraz zaman ayırmalısın. Sonra da bir yolunu bulup bunu ona aktarmalısın. Bu sırada da ihtiyacı olan süreyi ona vermelisin. Yemekte gösterdiğin küçük şovun sonunda suratına yumruk yememiş olmana çok şaşırdım.”

“Saat daha erken.”

Büyükannem gülerek, tartın bir dilimini tabağa koydu ve dönüp bana uzattı.

“Lake’i seviyorum, Will. Bu işi batırmazsan iyi olur. Kız Caulder için çok iyi.”

Büyükannemin yorumu beni şaşırtmıştı. “Gerçekten mi? Ondan çok hoşlanmadığını düşünüyordum.”

Tartı dilimlemeye devam etti. “Bunu düşündüğünü biliyorum ama onu seviyorum. Sadece kızın yanındayken devamlı ellerinin onun üzerinde olmasından hoşlanmıyorum. Bazı şeylerin özel olması daha iyidir. Ve bunu derken yatak odasını kastediyorum. Çamaşır odasını değil,” dedi başını kaldırıp kaşlarını çatarak.

Lake’e karşı olan düşkünlüğümü herkesin içinde gösterdiğimin farkında değildim. Şimdi hem büyükannem, hem de Lake bunu söylediğine göre biraz utanmıştım. Sanırım çamaşır odasındaki olay da Lake’in büyükannemin

onun hakkında düşündüğünü tahmin ettiği şeyi pek haksız çıkmamıştı.

“Büyükanne?” dedim tatlımı didiklerken. Bana çatal vermemişti bu yüzden hamurundan bir parça koparıp ağızıma aldım.

“Efendim?” Ellerimle yediğimi fark edip çekmeceye uzandı ve bir çatal alıp tabağıma bıraktı.

“O hâlâ bakire.”

Büyükannemin gözleri faltaşı gibi açıldı ve arkasını dönerek bir dilim daha kesti. “Will. Bu beni hiç ilgilendirmez.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sadece onunla ilgili bunu bilmeni istedim. Bunun aksini düşünmeni istemem.”

Bana dönerek iki tabak tatlı daha uzattı. Kendisi de iki tabak kaparak başıyla mutfak kapısını işaret etti. “İyi bir kalbin var. Will. O da yola gelecektir. Sadece biraz zaman tanımalısın.”

Eve dönüş yolunda Lake, Kel ile birlikte arka koltuğa otururken, Caulder benimle öne oturdu. Üçü yol boyunca konuştular. Kel ile Caulder tekrar tekrar Büyükpaul ile yaptıklarını anlattılar. Tek kelime etmedim. Onları devre dışı bırakıp sessizce arabayı sürdüm.

Garajıma gelip park ettikten sonra hepimiz arabadan indik. Kel ile Lake’i yolun karşısına kadar takip ettim. Hiçbir şey demeden içeri girdi. Ben de Lake’in arabasının kaputunu kaldırarak aküyü tekrar bağladım. Sonra eve döndüm.

Daha gece on bile olmamıştı. Hiç yorgun değildim. Ca-

ulder yatağındaydı. Reece ise hâlâ Vaughn ile dışarıdaydı. Kanepeye oturup televizyonu açtığım sırada birisi kapıyı çaldı.

Bu geç saatte kim olabilirdi? Ve kim kapıyı çalardı? Kapıyı açtığımda Lake'i titrerken görünce yüreğim ağzıma geldi. Kızgın görünmüyordu, bu iyiye işaretti. Elleriyle montunun boynunu sıkıca çektiyordu. Pijamasının altına kar botlarını geçirmişti. Çok komik ama güzel görünüyordu.

"Selam," dedim biraz fazla hevesli. "Bir yıldız mı almaya mı geldin?" diyerek geri çekildim ve içeri girdi. "Neden kapıyı çaldın?" diye sordum arkasından kapıyı kapatırken.

Kapımı çalmasından hoşlanmamıştım. Hiç çalmazdı. Bu hareket hayatımızdaki benim anlam vermediğim bir değişikliği ortaya koyuyordu ama bunu sevmemiştim.

Omuzlarını silkti. "Seninle konuşabilir miyim?" dedi.

"Benimle konuşmanı dilerim," dedim. İkimiz de kanepeye ilerledik. Normalde, yanıma kıvrılıp ayaklarının üstüne otururdu. Bu sefer aramızda bayağı bir mesafe olmasını sağlayarak kanepenin öbür ucuna oturdu. Bu hafta bir şey öğrendiysem o da mesafeden nefret ettiğimdi.

Bana bakarak gülümsemeye çalıştı ama durum iyi görünmüyordu. Daha çok bana acımamaya çalışıyor gibiydi. Mesafe berbatı.

"Lütfen, bana söz ver, kavga etmeden, karşı çıkmadan önce beni dinleyeceksin." dedi. "Seninle uygun bir konuşma yapmak istiyorum."

"Lake oraya oturup seni dinlemediğimi söyleme. Devamlı balkabağı oyarken seni dinlemem imkânsız."

"Bak, gördün mü? İşte bunu yapma," dedi. Yanımdaki

minderi alıp sabırsız inlemem duyulmasın diye yüzüme kapattım. Çok inatçıydı. Minderi aşağı indirip dirseğimi ona dayadım ve kendimi nasihat dinlemek üzere rahat bir pozisyon aldım.

“Dinliyorum,” dedim.

“Nereye varmaya çalıştığımı anlamıyorsun. Neden şüphelerim olduğuyla ilgili bir fikrin yok değil mi?”

Haklıydı, yoktu. “Aydınlat beni,” dedim.

Montunu çıkardı, kanepenin arkasına fırlatıp rahatladı. Yanılmıştım, buraya nasihat vermeye değil, ciddi bir konuşma yapmaya gelmişti. Bunu konuşma şeklinden anlamıştım. Bu yüzden saygılı bir şekilde onu dinlemeye karar verdim.

“Beni sevdiğini biliyorum, Will. Önceden bunun aksini söyleyerek hata ettim. Sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

Bu itirafın Lake’in söyleyeceği başka bir şeyin önsözü olduğu çok açıktı. Duymak istemeyeceğim bir şeyin.

“Ama Vaughn’un söylediklerini duyduktan sonra ilişkimize farklı bir açıdan bakmaya başladım.” Yüzü bana dönük şekilde kanepeye bağdaş kurdu. “Düşünsene. Geçen yılki şiir atışmasını düşünmeye başladım, hani sonunda sana karşı hislerimi söylediğim geceyi. O gece oraya gelmeseydim? Peki, sana gelip seni ne kadar sevdiğimi söylemeseydim? Sen şiirini bana asla okumayacaktın. Lisedeki işi kabul edecektin ve hiçbir zaman birlikte olamayacaktık. Bu yüzden şüphelerimin nerede devreye girdiğini anlıyorsun, değil mi? Sadece oturup her şeyin kendi kendine hallolmasını istemişsin gibi görünüyor. Benim için mücadele etmedin. Öylesine gitmeme izin verecektin. Hatta gitmeme izin verdin zaten.”

Gitmesine izin vermiştim ama söylediği sebeplerden değildi. Bunu biliyordu. Niye şimdi sorguluyordu ki? Cevap verirken olabildiğince sabırlı olmaya çalıştım. Ama duygularım karmakarışıkı. Sabırsızdım, kızgındım ama o burada olduğu için mutluydum. Bu çok yorucuydu. Kavgaya etmekten nefret ediyordum.

“Gitmene neden izin verdiğimi biliyorsun, Lake. Geçen yıl, ikimizin otesinde daha mühim şeyler oluyordu. Annenin sana ihtiyaı vardı. Ne kadar zamanı olduğu nu biliyorduk. Birbirimize karşı olan hislerimiz, senin onunla kalan zamanına zarar veriyordu. Bunu yapmasaydın daha sonra kendinden nefret edecektin. Bu senden vazgememdeki tek sebepti ve sen bunu biliyorsun.”

Kafasını iki yana salladı. “Sadece o kadarla kalmıyor Will. İnsanların tüm hayatları boyunca tecrübe ettiklerinden daha fazla acıyla karşılaştık son birkaç yılda. Bunun üzerimizdeki etkisini bir düşün. Birbirimizi bulduğumuzda, acımız bizi birleştirmişti. Sonra birlikte olmayacağımızı keşfettik. Bu da durumu daha da kötüleştirdi. Kel ile Caulder çoktan en yakın arkadaş olmuşlardı. Devamlı temas halindeydik ve bu duygularımızı bitirmemizi zorlaştırdı. Hepsinin üstüne üstlük annemin kanser olduğu ortaya çıktı ve ben de senin gibi kardeşime bakacaktım. İşte aramızdaki bağlantı bu. Tüm bu dış etkenler devre-deydi. Neredeyse hayat bizi birlikte olmaya zorluyordu.”

Onun istediği gibi sözünü kesmeden devam etmesine izin vermiştim ama sabırsızlıkla çığlık atmak istiyordum. Bununla nereye varacağından emin değildim ama her şeyi fazlasıyla düşünmüş gibi görünüyordu.

“Tüm dış etkenleri bir saniyeliğine bir kenara bırak,”

dedi. “Olayların şöyle olduğunu hayal et. Senin ailen hayatta. Benim annem hayatta. Kel ile Caulder yakın değiller. İkimiz de onca sorumlulukla çocukların velisi değiliz. Birbirimize yardım etmek için mecburiyetimiz yok. Benim öğretmenim olmadığını ve onca ay duygusal işkence çekmediğimizi düşün. Hiçbir sorumluluğu olmayan ve hiçbir hayat tecrübesinin birbirine bağlamadığı, genç bir çift olduğumuzu hayal et. Şimdi bana söyle, şu an durum böyle olsaydı benimle ilgili neye âşık olurdun? Neden benimle birlikte olmak isterdin?”

“Bu çok saçma,” diye mırıldandım. “Bu bizim gerçeğimiz değil, Lake. Belki söylediğin bazı şeyler yüzünden âşığızdır. Bunun neresi kötü? Ne fark eder? Aşk aşktır.”

Kanepede daha yakınımaya yaklaşıp ellerimi avuçlarının içine aldı ve gözlerimin içine baktı. “Çok şey fark eder Will. Fark eder çünkü bundan beş veya on yıl sonra, bu dış etkenler ilişkimizde artık yer almayacak. Sadece seninle ben kalacağız. En büyük korkum bir gün uyanıp bana âşık olduğun tüm sebeplerin gittiğini fark etmen. Kel ile Caulder bize daha fazla bağımlı olmayacak. Ebeveynlerimiz uçup giden birer anı olacak. Geçinebileceğimiz kariyerlerimiz olacak. Bunlar beni sevmenin sebepleriye, geriye sen ve beni bağlayan vicdanın dışında bir şey kalmayacak. Ve seni tanıyan biri olarak bunu içinden yaşayacağını biliyorum. Çünkü kalbimi kırmayacak kadar iyisin. Pişmanlıklarla dolu bir sonun nedeni olmak istemiyorum.”

Ayağa kalkıp montunu giydi. Söylediği her şeye tam karşı çıkmaya başlamak için ağzımı açar açmaz sözümü kesti.

“Sakin,” dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. “İtiraz etme-

den önce biraz düşünmeni istiyorum. Günler, haftalar veya aylar sürse de umurumda değil. Benimle gerçek düşüncelerini paylaşana kadar senden haber almak istemiyorum. Duygularımın senin düşüncelerini etkilemesini de istemiyorum, Will. Bunu bana borçlusun. Bir gün pişman olacağın bir hayatı birlikte yaşamaya başlamadan önce emin olmak zorundasın. Bunu bana borçlusun.”

Dışarı çıktı ve arkasından kapıyı sakince kapadı.

“Aylar? Aylar geçse de umurunda olamayacağını mı söylemişti?”

Evet öyle demişti. Aylar demişti.

Tanrım, söylediği her şey mantıklıydı. Tamamen hatalıydı ama bir mantığı vardı. Anlamıştım. Neden her şeyi sorguladığını anlayabiliyordum. Neden benden şüphe ettiğini görebiliyordum.

Yarım saat geçmesine rağmen bir kasımı bile kıpırdatmamıştım. Tamamen düşüncelere boğulmuştum. Sonunda bulunduğum transtan çıkınca tek bir sonuca vardım. Büyükanнем haklıydı. Lake’in onu neden sevdiğimi görmeye ihtiyacı vardı.

Bir plan oluşturmadan önce kavanozdan bir ilham almak istedim. Yıldızı açıp okudum.

“Hayat zor. Aptalsan daha da zor.”

John Wayne.

İç çektim. Julia’nın mizah anlayışını özlemiştim.

Onuncu Bölüm

24 Ocak 2012, Salı

Bir adamın kalbi

Bir kalp değildir

Eğer kalbi bir kadın tarafından sevilmiyorsa

Bir kadının kalbi

Bir kalp değildir

Eğer kalbi bir erkeği sevmiyorsa.

Ama âşık olan bir adamla kadının kalbi

Kalpsizlikten daha kötü olabilir.

Çünkü en azından kalbin yoksa

Paramparça olup ölmez.

★

Salıydı ve günün büyük kısmını çalışarak geçirmiştim. Sadece bir bölümünü paranoyaklığa ayırmıştım. Lake'in evine sinsice girerken birisi beni gördü mü diye paranoyak

oldum. İçeriye girince ihtiyacım olan her şey için evi araştırdım. Kimse okuldan dönmeden hızlıca kapıdan kafamı sokarak sırtıma çantamı aldım ve saksının altına Lake'in anahtarını koymak için eğildim.

“Ne yapıyorsun?”

Birden zıpladım. Neredeyse beton kaldırıma takılıyordum. Dengemi kırıslara tutunarak kontrol edip yukarı baktım.

Sherry elleri belinde, Lake'in garajının önünde ayakta duruyordu. Neden Lake'in evinden gizlice çıktığıma dair hızlıca bir bahane bulmaya çalıştım.

“Ben... Ben sadece...”

“Şaka yapıyorum,” dedi gülerek ve bana doğru yürüdü.

Bana neredeyse kalp krizi geçirtmek üzere olduğu için ona pis bir bakış attım ve arkama dönüp saksıyı eski yerine ittim.

“Evinden bazı şeyler almam gerekiyordu,” dedim, detaya girmeden. “Nasılsın?”

“Eh işte,” dedi. Elinde bir kürek vardı ve arkasına baktığımda Lake'in kaldırımının bir kısmını temizlediğini gördüm.

“Vakit öldürüyorum. Eşimin eve gelmesini bekliyorum. Yapılacak işler var.”

Başımı ona doğru kaldırdım. “Senin kocan mı var?” diye sordum, biraz hararetle. Şaşırmış gibi görünmek istemiyordum ama şaşırmışım. Adamı daha önce hiç görmemişim.

Cevabıma güldü. “Hayır, Will. Meryem Ana gibi hamile kaldım.”

Güldüm. Mizah anlayışı harikaydı. Bana annemi hatır-

latıyordu. Ve Julia'ninkini. Ve Lake'inkini. Bu kadar çok harika kadınla çevrili olmam büyük şanstı.

"Özür dilerim," dedim. "Onu daha önce hiç görmedim sadece."

"Çok çalışıyor. Çoğunlukla yurt dışında... İş gezilerine gider. İki haftalığına evde. Tanışmanızı çok isterim."

Lake'in evinin önünde dikilmemiz hoşuma gitmiyordu. Yakında eve gelebilirdi. Cevap verirken evden uzaklaşmaya başladım.

"Tabii, Kel ile Kiersten bir gün evlenirse, teknik olarak dünür olacağız. O yüzden onunla tanışmalıyım."

"O zamana kadar Kel ile şimdikinden farklı bir bağınız olursa tabii," dedi. "Malum soruyu sormayı planlıyor musun?" Beraber benim eve doğru yürümeye başladık. Bence Lake'in evinden uzaklaşmak istediğimi hissetmişti.

"Planlıyorum," dedim. "Sadece şu an Lake'in cevabının ne olacağından emin değilim."

Sherry arkasını dönerek başını eğdi ve içini çekti. Bana yine acıyarak bakıyordu. "Bir saniyeliğine içeri gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu eve doğru takip etmeye başladım. "Kanepeye otur," dedi. "Birkaç dakikan var mı?"

"Daha fazlası var."

Koridora yürüdü ve elinde bir DVD ile döndü. Onu DVD oynatıcısına koyduktan sonra yanıma oturdu ve kumandayla televizyonu açtı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Kiersten'in doğumundan bir yakın çekim."

İtiraz ederek ayağa sıçradım. Sherry ise gözlerini devirerek güldü. "Will, şaka yapıyorum."

İsteksizce geri oturdum. “Hiç komik değil,” dedim.

Filmi başlattı ve bir duraklamanın ardından çok daha genç bir Sherry’nin görüntüleri belirdi. On dokuz veya yirmi yaşında görünüyordu çekimlerde. Bir veranda salıncağında oturmuş, gülüyor ve yüzünü elleriyle kameradan saklıyordu. Kamerayı tutan kişi de gülüyordu. Şu an ki eşiydi sanırım. Adam, veranda merdivenlerini tırmandı, kamerayı ayarladı, Sherry’nin yanına oturdu ve kamera ikisine de odaklandı. Sherry yüzünü açtı ve gülerek başını adama yasladı.

“Jim, bizi neden kameraya çekiyorsun?” dedi Sherry kameraya doğru.

“Çünkü bu anı sonsuza dek hatırlamanı istiyorum,” dedi adam.

Kamera tekrar kıpırdadı ve muhtemelen bir masanın üstüne koyuldu. Kadraj ikisine dönüktü, adam, dizlerinin üstüne çöktü, ellerini Sherry’nin yanına uzattı. Teklif etmek üzere olduğu çok açıktı ama Sherry’nin adamın niyeti bu değilse diye heyecanını bastırmaya çalıştığını görebiliyordunuz. Adam, cebinden küçük bir kutu çıkardığında Sherry yutkunup ağlamaya başladı. Adam elleriyle Sherry’nin gözyaşlarını sildi, eğilerek onu öptü.

Adam tekrar dizlerinin üstüne çöktüğünde, kendi gözünde de bir damlayı sildi. “Sherry, seninle tanışana kadar hayatın ne olduğunu bilmiyordum. Hayatta olduğuma dair bir ipucu yoktu. Geldiğinde ruhumu uyandırdın sanki.” Adam konuşurken doğrudan Sherry’ye bakıyordu. Kesinlikle gergin görünmüyordu. Sanki ne kadar ciddi olduğunu ona kanıtlamak istiyordu. Derin bir nefes alıp devam etti. “Sana hak ettiğin her şeyi veremeyebilirim.

Ama kesinlikle ömrümün kalan kısmını bunu deneyerek geçireceğim.”

Adam yüzüğü kutudan çıkarıp Sherry'nin parmağına geçirdi. “Sana benimle evlennir misin diye sormuyorum. Sana benimle evlenmeni söylüyorum. Çünkü sensiz yaşamamam.”

Sherry onun boynuna atladı ve birbirlerine sarılarak ağladılar. “Tamam,” dedi Sherry sonunda. Öpüşmeye başladıklarında adam elini uzatarak kamerayı kapattı.

Televizyon tekrar siyah oldu. Sherry açma kapama düğmesine basıp bir süre sessiz kaldı. Videonun onun duygularının birçoğunu tekrar canlandırıldığını görebiliyordum. “O videoda gördüğün şey var ya?” dedi Sherry. “Jim ile aramızdaki bağ? Gerçek aşk budur Will. Seni Layken’le birlikte gördüm. Will, o da seni bu şekilde seviyor. Gerçekten seviyor.”

Sherry'nin kapısı sonuna kadar açıldı ve saçındaki kari silkeleyerek içeri bir adam girdi.

Sherry gergin görünüyordu. Zıplayarak DVD oynatıcısından DVD’yi çıkardı ve geri kabına koydu.

“Selam, tatlım,” dedi adama. Benim ayağa kalkmamı işaret etti. Ben de yaptım. “Bu Will. Sokağın karşısında oturan, Caulder’ın ağabeyi.”

Adam oturma odasına doğru yürüdü ve ben ona elimi uzattım. Onunla göz göze gelir gelmez, Sherry'nin ani gerginliğinin nedeni anlaşıldı. Bu Jim değildi. Bu DVD de evlenme teklifi eden kişiden tamamen farklı bir adamdı.

“Ben David. Tanıştığımıza memnun oldum. Hakkında çok şey duydum.”

“Ben de,” dedim. Yalan söylüyordum.

“Will’e ilişkilerle ilgili tavsiye veriyordum,” dedi, Sherry.

“Öyle mi?” dedi bana gülümseyerek. “Bu tavsiyeleri biraz temkinle almışındır umarım, Will. Sherry gerçek bir guru olduğunu düşünüyor.” David eğilip Sherry’yi yanından öptü.

“Evet, oldukça akıllı birisi,” dedim.

“Öyledir, öyle,” dedi David koltuğa otururken. “Fakat beni dinle ve asla tıbbi karışımlarından kabul etme. Pişman olursun.”

Bunun için çok geç.

“Artık gideyim,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum. David.”

“Seni geçireyim,” dedi Sherry.

Dışarıya çıktığımızda, kapıyı kapatır kapatmaz yüzündeki gülümseme yok oldu.

“Eşimi sevdiğimi bilmelisin, Will. Ama bugün, bu dünyada çok az insan benim geçmişte yaşadığım düzeyde aşkı tecrübe edebilecek kadar şanslı. Senle Layken’in yaşadığı düzeyde bir aşk nadir. Benimkinin neden yürümediğiyle ilgili detaylara girmeyeceğim ama daha önce bunu yaşayan biri olarak şunu söyleyebilirim. Ellerinden kayıp gitmesini istemezsin. Onun için savaş.”

Sherry eve geri girdi ve kapıyı kapattı.

“Ben de bunu yapmaya çalışıyorum zaten,” diye fısıldadım.

“Bu gece pizza yiyebilir miyiz?” dedi Caulder ön kapıdan girer girmez. “Bugün salı ve Gavin şu tatlı pizzayla gelen salı spesiyalinden alabilir.”

“Ne istersen. Pek yemek yapacak gibi hissetmiyorum zaten.” Gavin’e mesaj attım ve işten çıkınca buraya getirir-se onlara da pizza ısmarlamayı teklif etim.

Saat sekiz olduğunda, evin içi doluydu. Bir ara Kel ile Kiersten beraber ortaya çıktı. Gavin ile Eddie da pizzayla gelince hepimiz masaya geçtik. Tek eksik Lake’di.

“Lake’i davet mi etmelisin acaba?” diye sordum Ed-die’ye kâğıt tabakları uzatırken.

Eddie bana bakıp kafasını iki yana salladı. “Daha şimdi mesaj attım. Aç olmadığını söyledi.”

Masaya oturup, kâğıt bir tabak aldım ve içine bir dilim koydum. Bir ısırık aldıktan sonra pizzayı geri tabağa bıraktım. Birden aç olmadığımı fark etmiştim.

“Bana peynirli pizza getirdiğin için teşekkür ederim Gavin,” dedi. Kiersten. “En azından buralarda birisi et ye-mediğim gerçeğine saygı duyuyor.”

Ona doğru fırlatacak bir şeyim yoktu, onun yerine pis bir bakış attım.

“Perşembe günü saldırı planımız nedir?” diye sordu Kiersten bana.

Eddie’ye bir göz attım, o da tam bana bakıyordu. “Per-şembe ne var?” dedi Eddie.

“Hiçbir şey,” diye cevapladım. Eddie’nin bunu mahvet-mesini istemiyordum. Onun gidip Lake’i uyarmasından korkuyordum.

“Will, planladığın şeyi gidip ona söyleyeceğimi düşü-nüyorsan yanılıyorsun. İnan bana aranızdaki sorunlarınızı çözmenizi kimse benden daha fazla istemiyordur.” Piz-zasından bir ısırık aldı. Nedenini bilmesem de samimi gö-rünüyordu.

“Onun için şiir okuyacak,” dedi Kiersten birden.

Eddie bana tekrar baktı. “Ciddi misin? Nasıl? Onu gitmeye ikna edemezsin.”

“Bunu yapmasına gerek kalmadı,” dedi Kiersten. “O işi ben hallettim.”

Eddie, Kiersten’a sırtıtarak baktı. “Seni küçük sinsi. Peki orada kalmasını nasıl sağlamayı düşünüyorsun?” dedi, Eddie bana bakarak. “Seni sahnede görür görmez sinirlenip orayı terk edecektir.”

“Cüzdanını ve anahtarlarını çalarsam yapamaz,” dedi Kel.

“İyi fikir, Kel!” dedim. Bunu söyler söylemez anın acı gerçekleri yüzüne çarptı. Burada oturmuş on bir yaşındaki çocuklara kız arkadaşına yalan söyledikleri ve ondan çaldıkları için övgüler yağdırıyordum. Nasıl bir örnektim ben?

“Ve en son oturduğumuz yerde otururuz,” dedi Caulder. “Lake’in önce oturmasını sağlarsak onu orada kapana kısıtırız. Sen şiirini okumaya başladığında ayağa bile kalkamaz. Böylece seni izlemek zorunda kalır.”

“Harika fikir,” dedim. Belki iyi bir örnek olmayabilirdim ama zeki çocuklar yetiştirdiğim kesindi.

“Ben de gitmek istiyorum,” dedi Eddie, Gavin’e dönerek. “Gidebilir miyiz? Perşembe akşamı çalışıyor musun? Will ile Lake’in barıştığını görmek istiyorum.”

“Tabii, gidebiliriz. Ama Will, senin gittiğini bilmiyorsa biz hepimiz oraya nasıl gidiyoruz? Hepimiz Layken’in arabasına sığmayız. Tüm yaptığım teslimlerden sonra tekrar Detroit’e benim arabamı kullanarak gitmek istemiyorum.”

“Benimle gidebilirsin,” dedim. “Eddie, Lake’e senin

çalıştığını filan söyleyebilir. Diğer herkes de Lake ile gelebilir.”

Herkes plan üzerinde mutabıktı. Hepsinin bana yardım etmeye kararlı oluşları gerçeği bana umut vermişti. Bu odadaki herkes ne kadar birlikte olmamız gerektiğini görebiliyorsa Lake de eminim bunu görecekti.

Bir tabak daha aldım ve içine üç dilim pizza koyup mutfaka götürdüm. Kimse görüyor mu diye, şöyle omzunun üstünden içeriye bir bakış attım, sonra dolabın içinden bir yıldız çektim ve tabağı paketlemeden önce dilimlerden birinin altına yerleştirdim.

“Eddie, bunu Lake’e götürür müsün? Bir şeyler yediğinden emin olalım.”

Eddie tabağı alarak bana gülümsedi, sonra ön kapıdan çıktı.

“Çocuklar, masayı temizleyin. Pizzayı buzdolabına koyun,” dedim. Gavin ile salona geçip kanepeye oturduk.

Gavin uzandı ve başını kanepenin koluna koydu. Alnını avuçlayıp gözlerini kapattı.

“Baş ağrısı mı?” dedim.

Kafasını salladı. “Stres.”

“Henüz bir karar vermediniz mi?”

Bir süre sessiz kaldı. Yavaş, derin bir nefes aldı ve daha da yavaşça dışarı verdi. “Geçen gece bu konuda gergin olduğumu söyledim. Elimizdeki seçenekleri gözden geçirmeliyiz, dedim. Gerçekten çok üzüldü,” dedi Gavin. Kanepede doğruldu ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Beni onun kötü anne olacağını ima etmekle suçladı. Düşündüğün şey kesinlikle bu değil, Will. Eddie harika bir anne olur. Hatta hazır olana kadar beklersek daha iyi bir anne

olabilir. Şimdi bana çok kızgın. O zamandan beri bu konuyla ilgili konuşmadık. İkimiz de sanki böyle bir şey yokmuş gibi davranıyoruz. Bu tuhaf.”

“Bu tuhaf, yani ikiniz de balkabağı oyuyorsunuz değil mi?” dedim.

Gavin bana baktı. “O deyimi hâlâ anlamıyorum,” dedi.

Anlamayacağını tahmin etmiştim. Keşke ona verecek daha iyi bir tavsiyem olsaydı.

Kiersten salona girdi ve Gavin’in yanına oturdu. “Ne düşündüğümü biliyor musun?” dedi.

Gavin acıklı bir ifadeyle ona baktı. “Kiersten, ne hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyorsun. Git oyuncaklarınla oyna.”

Kız ona kızgın bir bakış attı. “Bu hakaretini duymamazlıktan geleceğim. Çünkü kötü bir durumdasın. Fakat ilerisi için söyleyeyim, ben oyuncakla falan oynamam.” Gavin’in cevap vermemesi için ona dik dik baktı ve konuşmaya devam etti. “Neyse, bence kendi kendine acımayı bırakmalısın. Küçük bir kaltak gibi davranıyorsun. Hatta hamile olan sen bile değilsin, Gavin. Eddie’nin neler hissettiğini düşünsene. Üzgünüm, ama bir erkek o konuda her ne kadar eşit payı olduğunu düşünse de yanıliyordur. Zaten ilk etapta onu hamile bıraktığında işleri berbat etmişsin. Şimdi çeneni kapatıp yanında olmalısın. Ne karar verirse versin.” Ayağa kalkıp, ön kapıya yürüdü. “Ve Gavin? Bazen hayatta planlamadığın şeyler olur. Yapabileceğin tek şey bunu hazmedip yeni bir plan yapmaya başlamaktır.”

Kapıyı ardından kapatarak, Gavin ile beni afallamış bir halde bıraktı.

Sonunda ona sordum. “Eddie’nin hamile olduğunu ona söyledin mi?”

Kafasını iki yana salladı, hâlâ kapıya bakıyordu. “Hayır,” dedi. Hâlâ gözlerini kapıya dikmiş derin düşünceler içinde bakıyordu.

“Kahretsin!” diye bağırdı. “Tam bir aptalım! Bencil bir salağım!” Kanepeden zıplayarak montunu giydi. “Seni perşembe ararım, Will. Gidip bu işi nasıl düzeltebilirim diye düşünmeliyim.”

“İyi şanslar,” dedim. Gavin gitmek için kapıyı açar açmaz, Reece içeri girdi.

“Selam Reece, hoşçakal Reece,” dedi Gavin onun yanından geçerken. Reece arkasına dönüp, Gavin’in sokağın karşısına geçişini izledi.

“Garip arkadaşların var,” dedi.

Bu lafına karşı çıkmadım. “Dolapta pizza var, istersen.”

“Yok, buraya biraz kıyafet almaya geldim, çoktan yedim,” dedi, koridorda yürürken.

Salıydı. Vaughn ile dün ilk defa çıktıklarına eminim. Beni zerre kadar ilgilendirmiyordu ama ikisi arasındaki şeyler biraz hızlı ilerliyor gibiydi. Reece salona dönüp kapıya doğru yürüdü. “Layken’le aranızı düzeltebildiniz mi?” Çantasına ekstra bir çift pantolon tıktı.

“Neredeyse,” dedim çantasına göz gezdirirken. “Vaughn ile güzel anlaşıyor gibi görünüyorsunuz.”

Sırıtarak dışarı çıktı. “Söylediğim gibi, tekniklerim var.”

Orada öylece kanepede oturup durumumu gözden geçirdim. Eski en yeni arkadaşım hayatımın iki yılını geçirdiğim kızla flört ediyordu. Yeni en iyi arkadaşım baba olacağı için kafayı yiyordu. Kız arkadaşım benimle konuşmuyordu. Sabah, kız arkadaşımın benimle konuşmama sebebi olan kişiyle erkenden dersim vardı. On bir yaşın-

daki kapı komşum benden daha iyi tavsiye veriyordu. Şu an biraz alt edilmiş gibi hissediyordum. Kanepeye uzanmış hayatımda doğru giden bir şeyleri bulmaya çalıştım. Herhangi bir şey... Kel ile Caulder odaya girdiler ve öbür kanepeye oturdular.

“Senin var neyin?” dedi, Kel tersinden.

“Değil ki ne kötü?” diyerek iç çektim.

“Ters konuşamayacak kadar yorgunum,” dedi Caulder. “O yüzden düz konuşacağım. Will, gelecek perşembe benimle okula gelip öğle yemeği yer misin? O gün baba günü, ama babam ölü olduğu için bu iş sana kalıyor.”

Gözlerimi kapattım. Onun bir babası olmamasını böyle kolayca kabullenmesinden nefret ediyordum. Belki de bu kadar rahat olduğu için memnundum. Her iki şekilde de onun için üzüliyordum. “Tabii ki. Sadece saat kaçta orada olmam gerektiğini söyle.”

“On bir,” dedi ayağa kalkarken. “Şimdi yatacağım. Sonra görüşürüz Kel.”

Caulder odasına geçince Kel ayağa kalktı. Salonu geçerken onu seyrettim. Kapıya yürürken en az benim kadar yenik görünüyordu. Kapı arkasından kapanınca alnıma bir tokat attım. *Will, sen tam bir aptalsın.*

Koltuktan zıplayıp Kel'i dışarıya kadar takip ettim. Ön kapıyı açıp “Kel!” diye bağırdım. Sokakta arkasına dönüp bana doğru yürümeye başladı. Benim evin bahçesinde buluştuk.

“Peki ya sen?” dedim. “Seninle de öğle yemeği yiyebilir miyim?”

Kel gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Tıpkı kız kardeşi gibi. “İstersen,” dedi omuz silkerek.

Saçlarını dağıttım. “Onur duyarım,” dedim.

“Teşekkürler, Will.” dedi ve dönüp, evine girdi. Arkasından kapıyı kapamasını izlerken, Lake ile aram düzelmezse kaybetmekten tek korkacağım kişinin Lake olmayacağını düşündüm.

Bugünün nasıl geçeceğini bilmiyordum. Sınıfa ilk gitiğimde tek yapabileceğim şey beklemektir. Yanıma oturmamasını umuyordum. Herhalde bu kadarını biliyordu. Öğrencilerin çoğu gelmişti ve profesör de sonunda içeri girip testleri dağıttı. On dakika geçmiş ve Vaughn daha gelmemişti. Sonunda bir iç çekip rahatladım ve derse odaklandım. O sırada Vaughn kapıdan içeri dalıverdi. Hareketlerinde hiçbir zaman incelikli olmamıştır. Tabii ki testini kapar kapmaz merdivenlerden çıkıp tam yanıma oturdu. Tabii ki öyle yapacaktı.

“Selam,” diye fısıldadı. Gülümsüyor, mutlu görünüyordu. Bunun benimle değil de Reece ile ilgisi olduğunu umut ettim.

“Merak etme. Bu senin yanına son oturuşum,” dedi gözlerini devirerek.

Sanırım, bana doğru yürürken yüzümde açıkça belli olan hayal kırıklığını görebimiydi.

“Sadece geçen hafta için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ayrıca Reece ile tekrar çıkmamıza itiraz etmediğin için teşekkür etmek istedim.”

Çantasını karıştırarak içinden bir kalem çıkardı.

“Tekrar mı?” diye fısıldadım.

“Evet. Yani, senle ayrıldıktan hemen sonra flört etme-

ye başlamamıza kızdın sandım. Askere gitmeden önce... Aslında, kızgın olmaman beni biraz üzmüştü,” dedi gözlerinde garip bir bakışla. “Her neyse, bize bir şans daha vermeye karar verdik. Bunları söylemek istedim sadece.”

Dikkatini önündeki teste verdi.

Tekrar mı? Vaughn’dan söylediği her şeyi tekrar etmesini istiyordum ama bu konuşmaya davet olacağından sustum. *Ama tekrar mı?* Neredeyse askere gitmeden önce çıkmaya başladık dediğine yemin edebilirdim. Reece annemle babam öldükten iki ay sonra askere gitmişti. Vaughn ile Reece bundan önce flörte başladıysa... Bu sadece bir şey anlamına geliyordu. Reece, Vaughn ile o benim kalbimi kırdıktan hemen sonra çıkmaya başlamıştı. Onunla *birlikteydi*. Benim ona Vaughn ile ilgili öfkeyle konuştuğum süre boyunca onlar *birlikteydi*. Tam bir hıyar. Birbirlerini tekrar tanımak için bir araya geldikleri üç gün boyunca iyice tanışmış olduklarını umut ediyordum. Çünkü Reece’in kalmak için yeni bir yere ihtiyacı olacaktı.

Eve gittiğimde Reece’le yüzleşmeyi bekliyordum. Ama orada yoktu. Tüm gece nispeten sessiz geçti. Kel ile Caulder akşamın çoğunu Lake’in evinde geçirdi. Kiersten de sanırım. Bense düşüncelerimle başbaşıydım. Gecenin kalanını yarın akşam söyleyebileceklerimi mükemmelleştirmekle geçirdim.

Perşembe sabahıydı. Lake beni bugün affedecekti.

Umutluydum. Caulder ile Kel çoktan Lake’le birlikte çıkmıştı. Reece’nin mutfakta kahve yaptığını duydum ve bunun konuşmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Bunca yıl boyunca bana ne kadar iyi bir arkadaş olduğu için ona teşekkür edecektim. *Hıyar.*

Tam onunla yüzleşmeye hazır mutfığa gittiğimde, kahve yapanın Reece olmadığını gördüm. Lake de değildi. Vaughn ayakta, arkası dönük halde, sutyeniyle mutfığımdaydı. Benim mutfığımda kahve yapıyordu. Benim kahve makinemi kullanıyordu. Benim evimde sutyenle duruyordu.

Bu neden benim hayatımdı?

“Burada ne halt ediyorsun Vaughn?”

Sıçrayarak döndü. “Ben... Burada olduğunu bilmiyordum,” diye kekeleydi. “Reece dün gece burada olmadığını söyledi.”

“Off!” diye bağırdım. Ona arkamı dönüp ellerimle yüzümü ovuşturdum. Tüm bu “ev arkadaşı” durumunu nasıl çözeceğimi bulmaya çalışıyordum. Tam Vaughn’u korumak üzereyken Reece mutfığa geldi.

“Bu ne böyle Reece? Onu buraya getirmemeni söylemiştim.”

“Sakin ol, Will. Sorun ne? Uyuyordun. Onun burada olduğunu bile anlamadın.”

Rahat bir şekilde dolaba yürüyüp bir kahve kupası aldı. Altında boxer vardı. giyiyordu. Vaughn ise sutyenliydi. Şu an Lake buraya gelse ve Vaughn’u benim mutfığımda sutyeniyle görse ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum. Lake’in beni affetmesine çok az kalmıştı. Bu tüm planımı mahvedebilirdi.

“Defolun! İkiniz de defolun!” diye bağırdım.

İkisi de kıpırdamadı. Vaughn, Reece’e bir şey söylemesini veya yapmasını ister gibi baktı. Reece bana bakıp gözlerini devirdi.

“Will, sana bir tavsiye vereyim. Seni bu haftaki kadar sefil eden herhangi bir kız, buna değmez. Kaba davranıyorsun. Bu fıstığı bırakmalısın. Hayatına devam et. Bana sorarsan, buna değmez.”

Kendinden başka hiç kimseyi zerre kadar umursamayan bu adamdan gelen tavsiye beni çileden çıkarmıştı. Üzerime neyin geldiğini anlamadım. Lake’in değersiz olduğuyla ilgili yorumdan mı, ya da onun bana aylarca yalan söylemesinden habersiz oluşum yüzünden miydi bilmiyordum. Sebep her neyse Reece’e yumruğu bastım. Yumruğum yüzüne değer değmez, acıyı hissettim. Ondan uzaklaştığımda Vaughn bana bağıırıyordu. Yumruğumu diğer elimle tutmuştum.

Tanrım! Filmlerde her zaman vurulan kişinin çok acı çektiği gösterilir. Hiçbir zaman vuran kişinin eline verdiği zararı göstermezler.

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı Reece çenesini tutarak. Bana yumruk atmasını bekledim ama yapmadı. Belki derinlerde bir yerde bunu hak ettiğini biliyordu.

“Bana Lake’in değersiz olduğunu söyleme,” dedim. Buzdolabına dönüp içine elimi uzattım ve iki buz paketi çıkardım. Birini Reece’e fırlattım. Diğerini de yumruğuma koydum.

“Ve teşekkürler Reece... Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için. Ailem öldükten ve bu kız beni terk ettikten sonra...” Bu kız derken Vaughn’u işaret ettim. “Yanımda olup

zor zamanları atlatmama yardım eden tek kişiydin. Ne yazık ki Vaughn’a da yardım ettiğini bilmiyordum.”

“Ona söyledin mi?” dedi Reece, Vaughn’a bakarak.

Vaughn kafası karışmış görünüyordu. “Bildiyini sanıyordum,” dedi kendini savunarak.

Reece hayatımın en zor zamanında Vaughn’la çıktığını bildiğimi fark edince paçaları tutuştu. “Will, üzgünüm. Bunun olmasını istememiştik. Öyle oluverdi.”

Başımı iki yana salladım. “Reece böyle şeyler öylece oluvermez. On yaşından beri en yakın arkadaşımдын, tüm dünyam başıma çökmüştü. Neredeyse bir ay boyunca onu geri kazanmam için bana yardım ediyor gibi görünürken onunla yatıyormuşsun!”

İkisi de gözlerimin içine bakamıyordu. “Burada kalabileceğini söylemiştim ama durumlar değişti.” Buz paketini tezgâha atıp koridora yürüdüm. “İkinizin de gitmesini istiyorum. Şimdi.”

Yatak odamın kapısını kapatıp kendimi yatağa attım. Geriye kalan arkadaşlarımı bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Aslında, onları bir parmakta sayabilirdim. Bir süre daha orada uzanarak, Reece’in bencilliğini kör gibi nasıl göremediğimi düşündüm. Reece’in diğer odaya gidişini, daha sonra da banyoya girdiğini duydum. Eşyalarını topluyordu. İkinin de gittiğinden emin olana kadar odamdan çıkmadım.

Arabasının gittiğini duyduğumda mutfığa inip kendime bir kahve koydum. Sanırım bundan sonra kendi kahvemi kendim yapacaktım. Güne iyi bir başlangıç yapmamıştım. Vazoya elimi daldırıp bir yıldız çıkardım ve açtım.

“Güvenebileceğim arkadaşlarım olsun istiyordum. Geçmişte-

ki beni değil, şu an olduğum kişi olduğum için beni seven.” The Avett Brothers

Bunu okur okumaz, omuzlarımdan geriye baktım... Julia'yı orada gülümserken bulmayı bekliyordum sanki. Bazen bu sözlerin duruma böyle uygun olması tüyler ürpericiydi. Julia bu notları, olaylar yaşandıkça yazıyordu sanki.

On Birinci Bölüm

26 Ocak 2012, Perşembe

Bu akşamki performansımdan sonra bu günlüğe yazacağım bir sonraki yazımın şöyle olmasını umut ediyorum:

Seni artık geri kazandığıma göre, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim.

Gavin saat yedi civarı kapıdan içeri girdi. İlk defa kapıyı çalmadan içeri giriyordu. Bu durum bulaşıcı olmaya başlamıştı.

Beni görür görmez sinirlerimin bozuk olduğunu anladı. “Az önce gittiler. Arayı biraz açmalarına izin vermeliyiz,” dedi.

“İyi fikir,” dedim. Evi son kez kolaçan ettim. Çantaya ekleyecek başka bir şey bulmaya çalıştım. Nihayet dışarı çıktığımızda Gavin’i yol boyunca pek konuşamayacağım

için uyardım. Neyse ki beni anladı. Her zaman anlardı zaten. En iyi arkadaşlar böyle oluyordu sanırım.

Yol boyunca kafamda okuyacağım şiiri tekrar ettim. Şiirim yanımdaydı. Kulüp N9NE'dekilerle çoktan konuşmuştum. Her şey ayarlanmıştı. Maalesef sadece bir şansım vardı, o yüzden buna değmeliydi.

Oraya vardığımızda içeri ilk Gavin girdi. Bir dakika sonra mesaj attı ve her şeyin plana uygun olduğunu onayladı. Çantam omzuma çapraz asılı halde içeri girdim ve sırada bekledim. Lake'in beni görmesini istemiyordum. Beni zamanından önce görürse sinirlenip giderdi.

Saniyeler dakikalara, dakikalar sonsuzluğa dönüştü. Bundan nefret ediyordum. Daha önce sahneye çıkmadan önce hiç böyle gergin olmamıştım. Sanırım normalde sahneye çıktığımda, sonunda beklediğim bir şey oluyordu. Bu geceki sahnem ise hayattaki yolumu belirleyebilirdi. Sunucu mikrofonu aldığı anda derin nefes alıp sinirlerime hâkim olmaya çalıştım.

"Bu gece açık mikrofon için özel planlanmış gösterimiz var. Daha fazla vaktinizi almadan..." Adam sahneden ayrıldı.

Evet, zamanı gelmişti. Ya şimdi ya hiç.

Seyircilerin hepsi gözlerini sahneye dikmişti. O yüzden fark edilmeden salonun sağındaki duvar boyunca yürüyüp öne geldim. Sahneye çıkmadan hemen önce hepsinin oturduğu bölüme bir bakış attım. Lake tam ortada hiçbir yere gidemeyecek şekilde oturuyor, telefonuna bakıyordu. Başına geleceklerden haberi yoktu. Kendimi çoktan onun tepkisine karşı hazırlamıştım. Kesinlikle kızacaktı. Sadece beni anlayacak kadar beni dinlemesine ihtiyacım vardı. İnatçıydı ama aynı zamanda mantıklıydı da.

Sahne ışığı kısıldı ve sahnedeki tabureye odaklandı. Tam da onlara söylediğim gibiydi. Parlak ışıkların seyirciyi görmemi engellemesini istemiyordum. O yüzden ışıkları kapattırıştım. Lake'in yüzünü tüm performansım boyunca görmeliydim. Gözlerine bakabilmeyi istiyordum. Ne kadar ciddi olduğumu görmeliydi.

Merdivenlerden çıkmadan önce boynumla kollarımı esnettım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra sahneye çıktım.

Tabureye yürüdüm ve oturdum. Çantamı yere yerleştirdim. Mikrofonu alıp doğrudan Lake'e baktım. Beni görür görmez kaşlarını çatı ve kafasını iki yana salladı. Çok kızgındı. Caulder'a dönüp bir şeyler söyledi ve bölmenin en kenarında oturan kapıyı işaret etti. Caulder kafasını sallayıp kıpırdamadı. Lake'in onun yanında elleriyle oynadığını, çantasını aradığını gördüm. Tabii ki bulamadı. Önce Gavin, sonra Eddie'ye, daha sonra tekrar Kiersten'a baktı ve herkesin bu işin içinde olduğunu fark etti. Onun çıkmasına izin vermeyecekleri gerçeğini kabul edip kollarını göğsünde birleştirdi ve dikkatini tekrar sahneye verdi. Tekrar bana bakıyordu

"Kaçmaya çalışman bitti mi?" dedim mikrofona. "Çünkü sana söylemek istediğim birkaç şey var."

Seyirciler arkalarını dönerek konuştuğum kişiyi aradı. Lake herkesin ona baktığını görünce yüzünü elleriyle kapadı.

"Bu akşam kuralları çiğniyorum." dedim seyircinin dikkatini tekrar kendime toplamak için. "Şiir atışmalarında eşya kullanılmadığını biliyorum ama birkaç şey kullanmam gerekiyor. Bu acil bir durum."

Eğilip çantamı aldım, sonra ayağa kalkıp taburenin üstüne yerleştirdim. Mikrofonu tekrar ayaklığa yerleştirdim ve yüksekliğini ayarladım.

“Lake? Geçen gece her şeyi düşünmemi istediğini söylediğini biliyorum. Sadece iki gün geçtiğinin de farkındayım ama dürüst olmak gerekirse iki saniyeye bile ihtiyacım yoktu. O yüzden son iki günümü zaten cevabını bildiğim bir şeyi düşünerek geçirmek yerine bunu yapmaya karar verdim. Bu geleneksel bir şiir atışması değil ama içimden bir ses, o kadar seçici olmadığını söylüyor. Bu geceki eserin adı “Senin yüzünden,” koydum.

Başlamadan önce nefes alıp verdim ve ona gülümse dim.

“Her ilişkide iki insanın birbirine âşık olmaya başladığını gösteren anlar vardır.

İlk bakış

İlk gülüş

İlk öpücük

İlk *düşüş*.”

(Çantamdan Darth Vader ev ayakkabılarını çıkarıp onlara baktım.)

“Bu anlardan birinde bu ayakkabıları giyyordun.

Sana ilk âşık olduğum anlardan birinde.

O sabah karnımda keleklerin uçuşmasının

Başka biriyle hiçbir ilgisi yoktu,

Her şey seninle ilgiliydi.

O sabah âşık oluyordum

Senin yüzünden.”

(Çantamdan bir diğer eşyayı aldım. Onu çekip çıkardığımda kafamı kaldırdım, Lake şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü.)

“Bu çirkin kendini beğenmiş sırtkan küçük cüce...

Seni eve davet etmenin nedeniydi.

Daha doğrusu *hayatıma*.

Bunu takip eden birkaç ayda ondan bayağı hıncımı aldım.

Her seferinde yanından geçerken tekmelediğin bu cüceyi sen her tekmelediğinde ben seni pencereden seyrederdim.

Zavallı ufak şey.

Sen çok *azimliydin*.

Senin şu *cesur, saldırgan, inatçı* yanın,

Bu zavallı cücenin canına okuyan yanın var ya?

Hani *saçmalıklarımı* çekmeyi reddeden yanın?

İşte o yanına âşık oldum,

Senin yüzünden.”

(Cüceyi sahnede yere koyup CD’yi aldım.)

“Bu senin en sevdiğin cd.

‘Layken’in saçmalıkları.’

Gerçi şimdi bu saçmalık lafını *tanımlayıcıdan* ziyade *sahiplenici* olmasını kastettiğini biliyorum

Banço arabanın hoparlöründen çalmaya başlamıştı ve ben o an en sevdiğim grubu tanımıştım.

Sonra onun *senin* de en sevdiğin grup olduğunu fark edince,

Bu sözlerin ikimize de ilham verdiği gerçeğini görüğ-
nce

Senin bu özelliğine de âşık oldum.

Bunun kesinlikle **başkasıyla** ilgisi yoktu.

Senin bu yanına âşık oldum,

Senin yüzünden.”

(Çantamdan bir kâğıt çıkarıp havaya kaldırdım. Lake’e baktığımda, Eddie’nin ona peçete uzattığını gördüm. Buradan göremiyordum ama bu sadece onun ağladığı anlamına gelebilirdi.)

“Bu fişi saklamıştım.

Çünkü o gece aldığım ürün *gülünç* olmanın sınırındaydı.

Buzlu çikolatalı süt? Kim bunu ister ki?

Sen farklıydın ve bu umrunda değildi.

Sadece kendindin

Bir parçam hemen o dakikada sana âşık olmuştu.

Senin yüzünden.”

“Bu mu?” (Başka bir kâğıt vardı elimde.)

“**Bunu** gerçekten pek sevmiyordum.

Bana yazdığın şiir.

Adını “Bencil,” koymuştun hani

Sana hiç söylediğimi sanmıyorum...

ama sıfır aldın.

Ve sonra onu sakladım,

Olmanı istemediğim şeyleri kendime hatırlatması için.”

(Çantamdan bluzunu çıkardım. Onu ışığa tuttuğumda, mikrofona doğru iç çektim.”

“Bu giydiğin çirkin bluz.

Bunun sana âşık olmamla hiç ilgisi yok.

Sadece evinde gördüm ve çalayım dedim.”

(Çantadan sondan ikinci eşyayı da çıkardım. Mor saç tokası. Bir keresinde onun için çok önemli olduğunu ve hep taktığını söylemişti.)

“Bu mor saç tokası?

Bu gerçekten sihirli... Tıpkı babanın sana söylediği gibi.

Bu sihirli, çünkü seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattırsa uğrattırsın...

Hâlâ umudun var.

Ona güvenmeye devam ediyorsun.

Kaç kere seni yüzüstü bıraksa da **onu** hiç bırakmadın.

Tıpkı **beni** bırakmadığın gibi.

Senin bu yanına âşığım,

Senin yüzünden.”

(Bunu da yerine koyduktan sonra bir kâğıt parçası çıkarıp açtım.)

“Annen...”

(İç çektim.)

“Annen inanılmaz bir kadındı Lake.

Onu tanıdığım için çok şanslıyım.

Benim ailem ve hayatımın da bir parçasıydı
Onu kendi annem gibi sevdim.
O da Caulder ile beni kendi çocuğuymuş gibi sevdi.
Onu senin yüzünden sevmedim, Lake.
Annemi kendisi olduğu için sevdim.
Onu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Hayat, aşk, mutluluk ve **kalp kırıklığıyla** ilgili **herkes-**
ten çok nasihatı vardı.

Ama bana verdiği **en iyi** nasihat neydi?

Bize verdiği **en iyi** nasihat?

(Elimdeki cümleyi okudum.)

“Bazen iki insanın birbirine ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlaması için yollarının ayrılması gerekir.”

(Şimdi kesinlikle ağlıyordu. Kâğıdı çantanın içine tekrar yerleştirip sahnenin ucuna gelip ona baktım.)

“Son eşya ise çantama sığmadı çünkü sen üzerinde oturuyorsun.

O bölmedeki koltuk.

Şu an ilk sahneni izlediğin noktada oturuyorsun.

Gözlerinde tutkuyla bu sahneyi izlemiştin. O anı asla unutmayacağım.

O an çok geç olduğunu anlamıştım.

Çoktan kaybetmiştim kendimi.

Sana âşıktım.

Sana, senin yüzünden âşıktım.”

(Gözlerimi ondan ayırmadan gerileyip arkamdaki tabureye oturdum.)

“Lake bütün gece buna devam edebilirim.

Tüm gece daha ve daha fazla sebeple sana aşkımı anlatabilirim.

Ve biliyor musun? Bunlardan bazıları hayatın bizim önümüze çıkardığı şeyler.

Seni seviyorum çünkü benim durumumu anlayan tek insansın.

Seni seviyorum, çünkü ikimiz de senin anne ve babamızı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.

Seni seviyorum. Çünkü sende tıpkı benim gibi küçük kardeşini yetiştiriyorsun.

Annemle birlikte yaşadıkların yüzünden seni seviyorum.

Annenle birlikte yaşadıklarımız yüzünden seni seviyorum.

Senin **Kel'i** sevmeni seviyorum.

Senin **Caulder'i** sevmeni seviyorum.

Ve **benim** Kel'i sevme şeklimi seviyorum.

O yüzden arkalarındaki sebepler her ne olursa olsun seninle ilgili bu şeyleri sevdiğim için özür dilemeyeceğim.

Ve hayır, seni neden sevdiğimi düşünmek için günler, haftalar veya aylara ihtiyacım yok.

Bu benim kolay cevaplayabileceğim bir soru

Seni **senin** yüzünden seviyorum.

Çünkü **seninle** ilgili

her şeyi

seviyorum.”

Bitirdiğimde mikrofondan bir adım geri gittim. Göz-

lerimi Lake'e kilitledim, uzakta olduğu için emin olamıyordum ama sanırım "Seni seviyorum," diyordu. Sahne ışıkları geri geldiğinde gözlerim kamaştı. Onu göremiyordum.

Tüm eşyaları topladım, çantamın içine yerleştirdim ve sahneden atladım. Hızla odanın arka tarafına koyuldum. Oraya vardığımda, Lake yoktu. Kel ile Caulder ayaktaıdı. Çıkmasına izin vermişlerdi. Gitmesine izin vermişlerdi! Eddie yüzümdeki endişeyi görüp Lake'in cüzdanını gösterip salladı.

"Endişelenme, Will. Anahtarları hâlâ bende, sadece dışarı çıktı, hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Çıkışa gittim, kapıyı iterek açtım. Lake, arabamın yanında arkası bana dönük, gökyüzüne bakıyordu. Öylece dururken karların yüzüne düşmesine izin veriyordu. Ne düşündüğünü merak ederek bir süre izledim. En büyük korkum sahneden bakarken tepkilerini yanlış anlamış olmam ve söylediklerimin ona hiçbir şey ifade etmemesiydi. Ellerimi cebime koyup ona doğru yürümeye başladım. Ayaklarımın altında ezilen karların çıtırdamasını duyunca arkasına döndü. Gözlerindeki bakış bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bir adım daha atamadan, bana koştu ve kollarını boynuma doladı. Neredeyse arkaya doğru düşüyorduk.

"Çok üzgünüm Will. Hem de çok." Yanaklarımdan, boynumdan, dudaklarımdan, burnumdan ve çenemden öptü. Her öpücük arasında tekrar tekrar özür diliyordu. Kollarımla onu sarıp yukarı kaldırdım. Daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılmışıttım. Ayakları tekrar yere değdiğinde yüzümü avucunun içine alıp gözlerimin içine baktı.

Gözlerinde artık kalp kırıklığı görmüyordum. Artık geçmişti. Dünyanın tüm yükü omuzlarımdan kalkmıştı ve sonunda tekrar nefes alabiliyordum sanki.

“O lanet cüceyi sakladığına inanamıyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de attığına inanamıyorum,” dedim.

Birbirimize bakmaya devam ettik. İkimiz de bu anın gerçek olduğuna inanamıyorduk. Veya devam edeceğine...

“Lake?” dedim, saçıyla yanağını okşarken. “Anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Şüphelerin olması benim suçumdur. Sana söz veriyorum, bundan sonra benim için ne kadar önemli olduğunu görmediğin bir gün geçmeyecek.”

Yanağından bir damla süzüldü. “Ben de söz veriyorum,” dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ama gergin olduğum için değildi. Hatta onu daha önce istemediğim kadar fazla istediğim için bile değildi. Atıyordu çünkü hayatımın geri kalanı için daha önce hiç bu an kadar emni olmamıştım. *Bu kız benim hayatımın geri kalanıydı.* Yaklaşıp öptüm onu. İkimiz de gözlerimizi kapatmadık. Bu dakikanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorduk bence.

Arabamdan iki adım ötedeydik, o yüzden oraya dayanacak şekilde geri geri yürüttüm onu. “*Seni seviyorum,*” diye mırıldanabildim, dudaklarım hâlâ onunkıyla iç içeyken. “*Seni çok seviyorum,*” dedim tekrar. “Tanrım, seni seviyorum.”

Geri çekilip gülümsedi. Başparmağını yanağıma getirip yüzümden aktığını bile fark etmediğim gözyaşlarımı sildi. “*Seni seviyorum,*” dedi. “Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre sesini kesip oper misin beni?”

Ben de dediğini yaptım.

Geçen hafta kaçırdığımız tüm öpüşmeleri telafi ettikten birkaç dakika sonra soğuk hava bizi etkilemeye başladı. Lake'in alt dudağı titriyordu. "Üşüdün," dedim. "Arabama binip öpüşmeyi mi istersin yoksa içeri mi girelim?" Arabayı seçmesini umuyordum

"Araba," dedi gülümseyerek.

Arabanın kapısına doğru bir adım attım. O an çantamı herkesin oturduğu bölmede unuttuğumu fark ettim. "Hay aksi," dedim. Lake'e doğru adım atıp kollarımla onu sardım. "Anahtarlarım içeride." Üşüdükçe tüm vücudunu benimkine yasladığında titriyordu.

"Kelebek olası pencereyi kır ve kapıyı aç o zaman," dedi alayla.

"Kırık pencere seni sıcak tutma amacımı mahveder," dedim.

Yüzümü boynuna bastırarak onu sıcak tutmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Sanırım beni diğer yollarla sıcak tutmaya çalışacaksın."

Bu önerisi kahrolası camı kırmak konusunda kışkırtıcıydı. Ama bunun yerine elini tutup onu binanın girişine doğru çektim. Binaya girer girmez, gösteri alanına geçmeden önce arkama döndüm ve onu bir daha öptüm. Ben kısa bir öpücük verecekken Lake beni kendine çekti ve öpüşmemiz uzadı.

"Teşekkürler," dedi geri çekilirken. "Bu akşam orada yaptığın için. Ve aynı zamanda beni bölmede sıkıştırıp kaçmamı engellediğin için. Beni çok iyi tanıyorsun."

"Dinlediğin için teşekkür ederim," dedim. Oturduğumuz yere el ele döndük. Kiersten bizi birlikte yürürken görünce alkışlamaya başladı.

“İşe yaradı,” diye haykırdı. Lake ile bana yer açılın diye hepsi ortaya doğru yanaştı. “Will, bu bana daha fazla şiir borçlu olduğun anlamına gelir,” dedi Kiersten.

Lake önce bana, sonra Kiersten’a baktı. “Bir dakika. Yani bunca zamandır komplo mu kuruyordunuz? Kiersten, bana yalvarıp buraya getirmeni Will mi istedi?”

Kiersten bana bir bakış attı ve ikimiz de kahkaha attık.

“Ve geçen hafta sonu!” dedi Lake. “Kapımı sırf o girebilsin diye mi çaldın?”

Kiersten ona cevap vermeden bana baktı. “Bana bir erken geri dönüş ücreti borçlusun. Bence yirmi dolar işi görür,” diyerek avucunu açtı.

“Doğru hatırlıyorsam maddi bir tazminat üzerinde anlaşmamıştık,” dedim, cüzdanımdan yirmi dolar çıkartırken. “Ama bunun üç katını da verirdim.”

Parayı elimden alıp yüzünde çok tatminkâr bir bakışla cebine attı. “Bunu bedavaya da yapardım.”

“Kendimi kullanılmış hissediyorum,” dedi Lake. Kollarıyla onu sardım ve kafasının üstünü öptüm.

“Evet, bunun için özür dilerim. Seni yönlendirmek gerçekten çok güç. O yüzden bazı güçleri bir araya getirmek zorunda kaldım.”

Bana baktı ve ben de bu fırsatı ağzına hızlı bir öpücük kondurarak değerlendirdim. Elimde değildi. Dudakları benimkilerin belirli bir mesafe yakınına geldiğinde, onu öpmemek imkânsızdı.

“Küsken daha iyi iyiydiniz,” dedi Caulder.

“Bence de öyle,” dedi Kel. “Ne kadar iğrenç olduğunu unutmuşum.”

“Sanırım kusacağım,” dedi Eddie.

Eddie'nin ortalıkta birbirimize gösterdiğimiz duygusal yakınlıkla ilgili şaka yaptığını düşündüğüm için güldüm. Ama değilmiş. Ağzını elleriyle kapattı ve gözleri büyüdü. Lake beni itti ve hemen ayağa kalkıp önlerinden çekildim. Lake ile Kiersten da hemen ayaklandı. Eddie elleri hâlâ ağzındayken koşarak tuvalete gitti. Lake de onun arkasından koştu.

“Onun nesi var?” diye sordu Kiersten. “Bulantı mı?”

“Evet,” dedi Gavin ifadesizce. “Sürekli.”

“Pek onun için endişelenmiş görünmüyorsun,” dedi Kiersten.

Gavin gözlerini devirdi ve bir şey demedi. Başka bir performansı sessizce izlerken Gavin'in endişeli bir şekilde koridoru seyrettiğini fark ettim. “Will, kalk bakalım, gidip onu kontrol etmem lazım.” Kiersten ile çekildik, Gavin çıktı. Lake'in cüzdanıyla kendi çantamı kaptım ve hepimiz onu takip ettik.

“Kiersten içeri gir ve bana ihtiyacı var mı bir bak,” dedi Gavin. Kiersten kadınlar tuvaletinin kapısını açtı ve bir dakika sonra geri döndü.

“İyi olacağını söyledi. Layken, sizlerin eve gitmesini, biz üçümüzün sizi birkaç dakika sonra takip edeceğimizi söyledi. Ama Lake'in cüzdanına ihtiyacı var.”

Kiersten'a cüzdanı uzattım. Lake benimle dönmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Ama sanırım kendi arabasını getirmişti. Ypsilanti'ye döndüğüm için kaygılıydım. Eve dönüyorduk. Bu gece kesinlikle Lake'in odasına sıvışacaktım.

Dışarı, benim arabama doğru yol aldık. Hemen harekete geçip camlardaki karı temizledikten sonra Lake'in

arabasına yürüyüp onun camlarındaki karı da temizledim. Kendi arabama geri döndüğümde üçü dışarı çıkıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum Eddie’ye, sadece başını salladı.

Lake’e doğru yürüdüm ve kapısını açarken yanağına bir öpücük kondurdum. “Her ihtimale karşı Eddie tekrar kötü olabilir diye sizi takip edeceğim, kızlar. Kenara çekmek zorunda kalabilirsiniz.”

“Teşekkürler bebeğim,” dedi herkes için kapıyı açarken. Arkasına dönüp arabasına binmeden önce bana sıkıca sarıldı.

“Çocuklar bu gece bende kalıyor,” diye fısıldadım kulağına. “Onlar uyuduktan sonra, sana geliyorum. O çirkin bluzunu giy tamam mı?”

“Yapamam. Sen onu çaldın. Hatırladın mı?” dedi gülümseyerek.

“Aaa, evet,” diye fısıldadım. “Bu durumda sanırım hiçbir şey giyemeyeceksin.” Ona göz kırptım ve arabama yürüdüm.

“Eddie iyi mi?” diye sordu Gavin Arabaya geri döndüğümde.

“Sanırım,” dedim. “Gidip onlarla dönmek ister misin?”

Gavin başını iki yana sallayıp iç çekti. “Beni istemiyor. Hâlâ kızgın.”

Kendimi kötü hissettim. Lake’le onların önünde az önce öpüşmemiz hoş olmamıştı. “Yola gelecektir,” dedim arabayı parktan çıkartırken.

“Siz ikiniz neden kızlarla canınızı sıkıyorsunuz ki?” diye sordu Kel. “İkiniz de günlerdir sefil oldunuz. Bu çok zavallıca.”

“Bir gün sen de anlayacaksın Kel,” dedi Gavin. “Görürsün.”

Haklıydı. Gecenin sonunda Lake ile öpüşmek bir haftalık cehennemin her saniyesine değecekti. Derinlerde bir yerde bu gece bir şeyler olacağını biliyordum. İkimiz de geri çekilme noktasının ötesindeydik. Birden bunun düşüncesiyle gerildim.

“Kel, bu akşam bizim evde kalmak ister misin?” Çok sıradan bir şey sorar gibi çocukları benim evde toplama planımı devam ettirmeye çalıştım.

Kel içimi görebiliyor gibi hissettim, yapamadığını bil-meme rağmen.

“Tabii,” dedi. “Ama bu gece okul gecesi ve bizi cuma günleri Lake okula bırakır. Neden Caulder gelip benimle kalmıyor?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım Lake, onlar uyuduktan sonra benim eve sızışabilirdi.

“Nasıl isterseniz,” dedim. “Nerede kaldığımız çok mühim değil.”

“Neyin peşindesin anladım,” dedi Gavin fısıldayıp gü-lerek.

Sadece gülümsedim.

Neredeyse yolun yarısına geldiğimizde kar yoğun bir şekilde yağmaya başlamıştı. Neyse ki Lake dikkatli bir şofördü. Normalde bir saatte on altı kilometre hızla kullanmama rağmen onu hâlâ takip ediyordum. Eddie’nin arabayı kullanmaması iyi olmuştu yoksa başımız dertte olurdu.

“Gavin uyanık mısın?” Detroit’ten ayrıldığımızdan beri pencereden dışarı bakıp pek konuşmamıştı. Düşüncelere mi boğulmuştu yoksa uyumuş muydu bilmiyordum.

Hâlâ uyanık olduğunu belirten bir şekilde homurdanarak cevap verdi.

“Geçen gece benim evden çıktıktan sonra hiç Eddie’yle konuştunuz mu?”

Koltuğunda esnedi, sonra ellerini kafasının arkasına koyup geri yaslandı. “Daha değil, dün gece çift vardiya çalıştım. İkimiz de gün boyunca okuldaydık. Bu geceye kadar birbirimizi görmedik. Zaten Lake’le birlikteydik. Daha önceden onu kenara çekip daha sonra onunla konuşmak istediğimi söyledim. İçimden bir his bunun kötü olduğunu düşündüğünü söylüyor. O zamandan beri pek bir şey demedi.”

“Tabii, o...”

“Will!” diye bağırdı Gavin. İlk tepkim frene asılmak oldu, ama neden asıldığımdan emin değildim. Gavin’e bir göz attım, gözleri solumuzdaki yoldan gelen trafiğe takılmıştı. Kafamı çevirdim ve bir kamyonun refüjü geçerek önümüzdeki arabaya çarptığını gördüm.

Lake’in arabasına.

İKİNCİ KISIM

On İkinci Bölüm

26 Ocak 2012, Perşembe

Gözlerimi açtım ama hemen bir şey duyamadım. Soğuktı ama rüzgârı hissediyordum. Ve camı. Camlar tişörtümün üzerindeydi. Sonra Caulder'ı duydum.

“Will!” diye bağıyordu.

Arkama döndüm. Caulder ile Kel iyi görünüyordlardı ama panik içinde emniyet kemerinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Kel dehşete kapılmıştı. Ağlıyor ve araba kapısını yumrukluyordu.

“Kel, arabadan çıkma. Arka koltukta kal.” Elimi gözüme götürdüm ve parmaklarımı çektim. Üstlerinde kan vardı.

Ne olduğundan emin değildim. Bize çarpmış olmalılardı. Ya da yoldan çıkmıştık. Arabanın ön camı kırılmıştı ve her yerde cam kırıkları vardı. Çocukların hiçbir yerinde yara yoktu. Gavin'e baktım, kapısını açıyordu. Arabadan atlamaya çalışıyordu ama emniyet kemerine takılı kalmıştı. Çılgına dönmüştü ve kendini kurtarmaya çalışıyordu. Uzanıp düğmeye basarak onu emniyet kemerinden kur-

tardım. Arabadan iner inmez ayağı takıldı ama elleriyle dengesini bulup kendini geriye doğru iterek ayağa kalktı ve koştu. *Neden kaçıyordu?* Onu yan arabaya koşarken gözlerimle takip ettim. Gitmişti. Göremiyordum. Başımı geriye koltuğumun başlığına yaslayıp gözlerimi kapattım. Ne olmuştu böyle?

“Lake?” diye bağırdım, aklıma gelir gelmez. Arabanın kapısını açıp aynı Gavin gibi emniyet kemerine bağlı kaldım. Kendimi kurtardığımda koştum. Nereye koştuğumu bilmiyordum. Karanlıktı ve kar yağıyordu. Her yerde araba vardı, farlar her yerdeydi.

“Bayım iyi misiniz? Oturmanız gerekiyor, yaralısınız,” dedi bir adam kolumdan yakalayarak. Fakat kolumu ondan kurtararak koşmaya devam ettim. Otobanın her yerinde cam ve metal parçaları vardı. Gözlerim yolun bir kenarından öbürüne kayıyordu. Ama hiçbir şey anlamıyordum. Arkaya, arabama ve ön tarafında Lake’in arabasının olması gereken boşluğa baktım. Gözlerim otobanın sağ taraftaki refüjdeki kırık camları takip ediyordu. Tam o sırada onu gördüm. Arabasını.

Arabaya ulaşana kadar koştum. Gavin yolcu tarafındaydı. Eddie’yi çekerek çıkarıyordu. Yardım için o tarafa koştum. Eddie’nin gözleri kapalıydı. Ama kolunu tuttuğumda yüzünü buruşturdu. İyiydi. Arabanın içine göz attım. Lake orada değildi. Sürücü kapısı sonuna kadar açıktı. Birden yürüyebilecek kadar iyi olduğunu düşününce içim rahatladı. Gözlerim arabanın içini tararken arka koltukta Kiersten’ı gördüm. Eddie’yi yere yatırdıktan sonra arka koltuğa koştum ve Kiersten’ı sarstım.

“Kiersten,” dedim. Cevap vermedi. Üzerinde kan var-

dı ama kanın nereden geldiğinden emin olamıyordum. “Kiersten,” diye tekrar bağırdım. Hâlâ cevap vermiyordu. Bileğini alıp parmaklarımın arasında tuttum. Gavin arka koltuğa yanıma tırmandı ve nabzını kontrol ettiğimi gördü. Gözlerinde korkuyla bana baktı.

“Nabızı var,” dedim. “Onu çıkarmama yardım et.” Onu kollarından kavrayıp koltuktan çekmeden önce Gavin emniyet kemerini açtı. Önce Gavin dışarı çıktı ve Kiersten’ın bacaklarını kavrayıp onu arabadan çıkarmama yardım etti. Eddie’nin yanına yatırdık. Gittikçe çoğalan endişeli seyircilerin hepsine tek tek baktım ama hiçbiri Lake değildi.

“Hangi cehenneme kayboldu bu kız?” Ayağa kalkıp etrafa baktım. Gavin’e “Onlarla kal,” dedim. “Lake’i bulmalıyım. Muhtemelen Kel’i arıyordur.”

Gavin başıyla onayladı.

Bir sürü aracı ve onlara çarpan kamyonu geçtim. Kamyondan geri ne kaldıysa tabii. Kamyonun etrafını çeviren ve şoföre yardım gelmeden çıkmamasını söyleyen bir sürü insan vardı. Otobanın ortasında Lake’e sesleniyordum. Nereye gitmişti? Arabama geri koştum. Kel ile Caulder hâlâ içerideydi.

“O iyi mi?” diye sordu Kel ağlayarak. “Layken iyi mi?”

“Evet, sanırım. Sadece yürüyüp gitmiş onu bulamıyorum. Siz burada kalın. Ben geri döneceğim.”

Lake’in arabasına yürürken nihayet siren seslerini duydum. Ambulanslar yaklaştığında yanıp sönen ışıklar tüm kaosu gözler önüne serdi, hatta daha fazla vurguladı. Kiersten’ın nabzını tekrar kontrol ediyordu. Sirenlerin sesi azaldıkça herkesi yavaş çekimde gibi seyrediyordum.

Tek duyduğum kendi nefesimin sesiydi.

Bir ambulans yanımda durdu, ışıklar yavaş yavaş daire yapıyorlardı. Sanki ışıkların görevi meydana gelen hasarın görüş alanını gözler önüne sermekti. Kırmızı ışıklardan birini gözlerimle takip ettim. Önce benim arabam, sonra benden sonraki, sonra Lake'in arabasının tepesi, sonra onlara çarpan kamyonun tepesi aydınlandı ve hepsinin karşısında karda yatan Lake'i gördüm. *Lake!* Kırmızı ışık daha uzağı aydınlatır aydınlatmaz karanlık geri çöktü ve Lake yine kayboldu. Hemen koştum.

Adını bağırarak istiyordum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Yolumda insanlar vardı. Hepsini iterek geçtim. Koşmaya ve koşmaya devam ettim. Aramızdaki mesafe gittikçe uzaklaşıyor gibiydi.

Gavin'in "Will!" diye haykırışını duydum. Yerden kalkmış arkamdan koşuyordu.

Nihayet Lake'e ulaştığımda, gözleri kapalı halde karların üstünde yatıyordu. Kafasında kan vardı. Çok fazla kan. Montumu bir kenara attım ve tişörtümü çıkarıp yüzündeki kanı temizlemeye başladım, çaresizce yaralarını bulmaya çalışıyordum.

"Lake! Hayır, hayır, hayır. Lake, hayır." Yüzüne elimle dokundum. Ondan bir çeşit tepki bekledim. Hava çok soğuktu. Lake çok soğuktu. Onu kucağıma almak için ellerimi omzuna koyar koymaz biri beni geri çekti. Ben, ondan uzaklaştırılırken sağlık ekipleri Lake'in üzerine üşüştü. Onu artık göremiyordum. Onu göremiyordum.

"Will!" diye bağırdı Gavin. Yüzümdeydi. Beni sarsıyordu. "Will! Hastaneye gitmemiz gerekiyor. Lake'i oraya götürüyorlar. Gitmemiz lazım."

Beni ondan çekerek uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ko-

nuşamıyordum. O yüzden başımı salladım ve Gavin'i önümden ittim. Onlara geri koşmaya başladım. Lake'e. Gavin beni tekrar yanına çekti. "Will, yapma! Ona yardım etmelerine izin ver."

Arkama döndüm ve Gavin'i ittim. Tekrar Lake'e koştum. Karda kayarak yanına vardığımda onu bir sedyeye taşıyorlardı. "Lake!"

Sağlık görevlilerinden biri beni iterken diğerleri onu kaldırıp ambulansa taşıdı. "Oraya gitmem lazım!" diye bağırdım. "Girmeme izin verin." Kapıları kapatırken sağlık görevlisi girmeme izin vermedi. Cama vurdum. Ambulans harekete geçti. Işıkları uzaklarda kaybolur kaybolmaz dizlerimin üzerine düştüm.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Hâlâ nefes alamıyordum.

On Üçüncü Bölüm

26 Ocak, 2012, Perşembe

Gözlerimi açar açmaz derhal tekrar kapamak zorunda kaldım. Çok parlaktı. Titriyordum. Tüm vücudum titriyordu. Aslında titreyen benim vücudum değildi. Üzerinde yattığım şey her neyse o titriyordu.

“Will iyi misin?”

Caulder’ın sesini duydum. Gözlerimi açtığımda onun yanımda oturduğunu gördüm. Bir ambulanstaydık. Ağlıyordu. Doğrularak ona sarılmak istedim. Fakat birisi beni sedyeye doğru itip yatırdı.

“Kıpırdamayın bayım. Kötü bir kesiğiniz var. Onun üzerinde çalışıyorum.”

Benimle konuşan kişiye baktım. Beni tutan sağlık görevlisiydi. “O iyi mi?” Kendimi tekrar paniğe yenik düşmüş gibi hissettim. “Nerede? Lake iyi mi?”

Elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalıştı, gözlerime bir gazlı bez yerleştirdi. “Keşke bir şeyler bilseydim ama bilmiyorum. Üzgünüm. Tek bildiğim yarayı kapaman gerektiği. Oraya vardığımızda daha fazla bilgi alırız.”

Ambulansın içine bir göz attım, ama Kel'i göremedim. "Kel Nerede?"

"Onunla Gavin'i kontrol için başka bir ambulansa koydular. Onları hastanede görebileceğimizi söylediler," dedi Caulder. Başımı geriye yasladım, gözlerimi kapadım ve dua ettim.

Ambulansın kapıları açılıp beni dışarı çıktıkları gibi sedyeden atladım.

"Bayım, buraya geri gelin. Dikişlere ihtiyacınız var!"

Koşmaya devam ettim. Arkama dönüp Caulder'ın takip ettiğinden emin olmak istedim. Arkamdan geliyordu, koşmaya devam ettim. İçeri girdiğimde Gavin ile Kel hemşire masasının orada ayakta duruyorlardı. "Kel!" diye bağırdım. Bana doğru koşup sarıldı. Onu kucağıma aldım ve kollarını boynuma sardı. "Neredeler?" dedim Gavin'e. "Onları nereye götürdüler?"

"Hiç kimseyi bulamıyorum," dedi Gavin. En azından benim kadar paniklemiş görünüyordu. Köşede bir hemşire görüp ona doğru koştu. "Buraya biraz önce getirilen üç kızı arıyoruz."

Hemşire dördümüze bakıp masadaki bilgisayarına yürüdü. "Aileden misiniz?"

Gavin önce bana sonra ona baktı. "Evet," diye yalan söyledi.

Kadın Gavin'e şöyle bir göz bakıp telefonu aldı. "Aile burada," dedi ve dinledi. "Evet efendim." Telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Beni takip edin," dedi. Bizi köşede bir odaya yönlendirdi. "Doktor en kısa zamanda sizinle olacak," diyerek dönüp gitti.

Kel'i bir sandalyeye oturttum. Caulder da yanına oturdu. Gavin montunu çıkarıp bana verdi. Üstüme baktığımda bir tişört bile giymediğimi fark ettim. Montu alıp giydim. Gavin ile ben odayı adımlıyorduk. Dakikalar geçtikçe buna daha fazla dayanamıyordum.

“Onu bulmam lazım,” dedim. Odadan çıkmak için yürümeye başladım ve Gavin beni geri çekti. “Sadece bir dakika daha ver, Will. Eğer seni bulmaya çalışırlarsa burada olamazsın. Bir dakika daha kal.”

Tekrar volta atmaya başladım. Ara sıra eğilip hâlâ ağlayan Kel'e sarılıyordum. Hiçbir şey söylememişti, tek bir kelime bile.

Lake iyi olmalıydı. Buna mecburdu.

Koridora baktım ve bir tuvalet gördüm. İçeri girip kapıyı kapar kapamaz, anında midem bulandı. Klozete yaslanarak kustum. Bittiğini düşündüğümde ellerimi lavaboda yıkayıp ağzımı çalkaladım. Lavabonun kenarlarını kavrayıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kel için sakin kalmalıydım. Beni böyle görmemeliydi.

Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Yüzümün kenarı kurumuş kanla kaplıydı. Sağlık görevlisinin gözüme yerleştirdiği bandaj çoktan tekrar koyulaşmıştı. Bir peçete alarak kanı silmeye çalıştım. Sildikçe kendimi Shery'nin ilaçlarından bazılarının yanımda olmasını dilerken buldum.

Sherry. “Sherry!” diye bağırdım. Banyo kapısını iterek hızla açtım. “Gavin! Sherry'yi aramalıyız. Telefonun nerede?”

Gavin ceplerine hafifçe vurdu. “Sanırım montunun cebinde,” dedi. “Joel'i aramam lazım.”

Onun montundan, telefonunu çıkardım. “Kahretsin numarasını bilmiyorum. Benim telefonumdaydı.”

“Ben biliyorum, bana ver arayayım,” dedi Kel. Gözlerini silip telefona uzandı. Ben de ona verdim. Numaraları girince telefonu bana geri verdi. Aniden yine midem bulanmıştı.

Sherry ikinci çalışta açtı. “Alo?”

Konuşamadım. Ne söyleyecektim?

“Alo?” dedi tekrar.

“Sherry,” dedim çatlak bir sesle.

“Will?” dedi. “Will? Sorun ne?”

“Sherry,” dedim tekrar. “Hastanedeyiz. Onlar...”

“Will, o iyi mi? Kiersten iyi mi?”

Cevap veremedim. Tekrar midem bulandı. Gavin elimden telefonu aldı ve tuvalete geri koştum.

Birkaç dakika sonra biri banyo kapısını çaldı. Sırtımı duvara yaslamış gözlerim kapalı yerde oturuyordum. Kapıya cevap vermedim. Kapı açıldığında yukarı baktım. Bu sağlık görevlisiydi.

“Dikiş atmalıyız,” dedi. “Bayağı kötü bir kesiğiniz var.” Eğilip elini uzattı. Tuttum ve beni geri yukarı çekti. Onu koridorun sonundaki bana masada uzanmamı söylediği, muayene odasına kadar takip ettim. “Arkadaşın bulantın olduğunu söyledi. Sarsıntı geçiriyorsun. Burada kal, hemşire bir dakika sonra yanına gelir.”

Dikiş atıldıktan sonra mevcut sarsıntıyla kendime

nasıl bakacağım konusunda talimatlar verildi ve hemşire bankosuna gidip evrakları doldurmam gerektiği söylendi. Oraya vardığımızda hemşire not panosunu kapıp bana uzattı. “Eşiniz hangi hastaydı?” diye sordu. Ona sadece bakkaldım.

“Eşim mi?” Sonra Gavin’in aile olduğunu söylediği kafama dank etti. Galiba en iyisi böyle düşünmeleri idi. Bu yolla daha çok bilgi alabilirdim. “Layken Cooper. Layken Cooper.”

“Bu belgeleri doldurun ve bana geri getirin. Ve sakıncası yoksa bu formları da alıp diğer beyefendiye de götürür müsünüz? Peki ya küçük kız? O da sizinle mi?”

Başımı salladım. “Komşum. Annesi yolda.”

Kâğıtları alıp bekleme odasına döndüm.

“Haber var mı?” diye sordum Gavin’e formları verirken. Kafasını iki yana salladı.

“Neredeyse bir saattir buradayız. Herkes nerede?” Not panosunu bir yere atıp oturdum. Tam sandalyeye oturmuşken, beyaz laboratuvar önlüklü bir adam köşeyi dönüp bize doğru yürüdü. Arkasındaysa öfkeli Sherry vardı. Hemen ayağa kalktım.

“Will!” diye bağırdı. Ağlıyordu. “O nerede? Kiersten nerede? Yaralı mı?”

Sherry’ye doğru yürüyüp sarıldım. Hiçbir yanıtım olmadığı için cevaplar için doktora baktım. O ise Sherry’ye baktı. “Aradığınız küçük kız mı?” diye sordu. Sherry başıyla onayladı. “İyi olacak. Kolu kırık, ama onun dışında başından oldukça sert bir darbe almış. Hâlâ birkaç testin sonucunu bekliyoruz ama gidip onu görmekte serbestsiniz. 212 nolu odada. Hemşire bankosuna giderseniz sizi yönlendirirler.”

“Tanrıya şükür,” dedim. Sherry beni bırakıp kızına gitti.

“Hanginiz diğer genç hanımlasınız?” diye sordu doktor.

Gavin ile birbirimize baktık. Doktorun tekil ifadesi kalbimi durduracaktı.

“Onlardan iki tane var,” diye bağırdım öfkeyle. “İki tane var!”

Adam ona neden bağırdığıma şaşırılmış gibi bakıyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Bana sadece küçük kız ve genç bir kadının getirildi. Bazen bana getirmeden, doğrudan ameliyata alırlar. Sadece sarı saçlı kadınla ilgili haberim var.”

“Eddie. O iyi mi?” diye sordu Gavin.

“Durumu stabil. Hâlâ bazı testler yapıyorlar. O yüzden yanına gidemezsiniz.”

“Peki ya bebek? Bebek iyi mi?”

“Bu yüzden test yapıyorlar efendim. Daha fazla öğrenir öğrenmez geleceğim.”

Uzaklaşmaya başladığında arkasından koşup koridorda önünü kestim. “Bekle,” dedim. “Peki Lake? Onunla ilgili hiçbir haber yok. İyi mi? Ameliyatta mı? Neden ameliyatta?”

Adam gözlerinde acımayla bana bakınca suratına yumruğu geçirmek istedim.

“Üzgünüm bayım. Sadece diğer ikisini tedavi ettim. Size cevaplarla geri dönmek için elimden geleni yapacağım.” Aceleyle uzaklaştı.

Hiçbir şey söylemiyorlardı! Hiçbir halt söylemiyorlardı! Koridordaki duvara yaslanıp yere çöktüm. Dizlerimi kendime çekip dirseklerimi dayadım ve yüzümü ellerime gömdüm.

“Will?”

Yukarı baktığımda Kel bana bakıyordu.

“Neden sadece onun iyi olup olmadığını söylemiyorlar?”

Elini kavrayıp yanıma çektim. Kollarımı ona doladım, o da bana sarıldı. Lake’in de böyle yapacağını bildiğim için saçını okşayıp alnından öptüm. “Bilmiyorum Kel, bilmiyorum.” Ağlarken ona sarıldım. Bağırıp ağlamak istesem de tüm dünyam başıma yıkılıyor olsa da kendimi bu küçük çocuk için tutmam gerekiyordu. Neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Ne kadar korktuğunu... Lake onun dünyadaki tek varlığıydı. Ona sarıldım ve başımı öptüm. Ağlarken uyuyakaldı.

“Will?”

Yukarı ayakta duran Sherry’ye baktım. Ayağa kalkmaya başladım ama kafasını sallayıp kucağımda uyuyan Kel’i işaret etti ve yanıma oturdu.

“Kiersten nasıl?” diye sordum.

“İyi olacak, uyuyor. Bu gece onu burada tutmayacaklar bile.” Uzanıp Kel’in saçın okşadı. “Gavin sizlerin daha Layken hakkında bir şey öğrenmediğinizi söyledi.”

Kafamı iki yana salladım. “Bir saati geçti Sherry.” Başımı çevirdim ve ona baktım. “Neden bir şey söylemiyorlar? Bana yaşayıp yaşam....” Cümleyi tamamlayamadım. Derin bir nefes alıp Kel’in hatırına kendime hâkim olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

“Will... Durum öyle olsaydı şu ana kadar çoktan söylerlerdi. Bu ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar anlamına gelir.”

Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama söylediği şey beni çok sarsmıştı. Kel'i kaldırıp bekleme odasına taşıdım ve Gavin'in yanındaki sandalyeye oturttum.

“Geri geleceğim,” dedim. Koridorun sonundaki hemşire bankosuna koştum ama doğal olarak kimse yoktu. Acil odalarına açılan kapılar kilitliydi, açmaya çalıştım kırıdamadılar. Birilerine bakındım. Genel bekleme alanında gözlerini bana dikmiş birkaç insan vardı ama kimse yardım etmeyi teklif etmedi. Hemşire bankosunun arkasındaki bölüme yürüdüm ve kapıları açan düğmeleri bulana kadar baktım. Düğmeye bastım ve bankonun üzerinden zıpladım. Kapılar açılınca da içeri koştum.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu yanımdan geçerken bir hemşire. Koşmaya devam edip köşeyi döndüm. Sağ işaret eden tabela hasta odalarını, solu gösterense ameliyathaneyi işaret ediyordu. Sola döndüm.

Ameliyat odalarına açılan kapıları görür görmez kapıları açmak için duvardaki düğmeye bastım. Daha tam açılmamışken aralarından sızarken bir adam beni geri itti.

“Buraya giremezsiniz.”

“Hayır! İçeri girmek zorundayım!” Adamı iterek geçmeye çalıştım.

Benden çok daha güçlüydü. Beni duvara doğru itti ve bacağıyla kaldırıp ayağıyla düğmeye bastı. Kapılar adamın arkasından kapandı. “Buraya giremezsiniz,” dedi sakince. “Kimi arıyorsunuz?” Beni serbest bırakıp, geri çekildi.

“Kız arkadaşımı,” dedim. Nefessiz kalmıştım. Öne eğilip ellerimi dizlerime koydum. “İyi olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

“Bir hastam var... Buraya bir saat önce getirilen genç kadın. Ondan mı bahsediyorsunuz?”

Başımı salladım. “İyi mi?”

Yanımdan geçip duvara yaslandı. Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine atıp dizlerinden birini kendine doğru çekti ve ayağını arkasındaki duvara yasladı. “Yaralı. Acil ameliyat gerektiren epidural hemotom’u var.”

“O da ne? Ne demek yani? İyi olacak mı?”

“Beyninde kanamaya yol açacak kadar ciddi bir kafa travması geçirmiş. Daha fazla bilgi vermek için çok erken. Ameliyata almadan yarasının ne kadar ciddi olduğunu bilemeyiz. Ben de ailesiyle konuşmaya gidiyordum. Gidip bu bilgileri ailesine vermemi ister misiniz?”

Kafamı iki yana salladım. “Ailesi yok ki. Kimsesi yok. Tek ailesi benim.”

Adam doğrulup kapıya gitti ve düğmeye bastı. Kapı açılınca arkasına dönüp “Adın ne?” diye sordu.

“Will.”

Adam gözlerimin içine baktı. “Ben de Dr. Bradshaw,” dedi. “Onun için yapabileceğim her şeyi yapacağım Will. Bu sırada sen bekleme odasına geri dön. Bir şey öğrenir öğrenmez seni bulurum.” Döndü ve kapılar ardından kapandı.

Yere çöktüm. Lake yaşıyordu.

Bekleme odasına geri döndüğümde orada sadece Kel ile Caulder vardı.

“Gavin nerede?” diye sordum.

“Joel aradı. Gavin onu bulmak için dışarı çıktı,” dedi Caulder.

“Haber alabildin mi?” diye sordu Kel.

Başımı salladım. “Ameliyatta.”

“O zaman yaşıyor? Lake yaşıyor!” Kel Zıplayarak bana sarıldı, ben de ona.

“O yaşıyor,” diye fısıldadım. Oturdum ve Kel’i nazıkçe sandalyesine oturttum. “Epey kötü yaralanmış. Bu noktada bir şeyler söylemek için çok erken... Ama bizi bilgilendirecekler tamam mı?”

Odada serpiştirilmiş kâğıt peçete kutularından birine uzanıp ona verdim. Burnunu sildi. Orada sessizce oturduk. Gözlerimi kapatıp doktorla az önce yaptığım konuşmayı tekrar düşündüm. İfadesinde bir ipucu var mıydı? Sesinde? Bana söylediklerinden daha fazla şey bilmediğinden emindim. Bu da beni deli gibi korkutuyordu. Peki Lake’e bir şey olursa? Bunu düşünemiyordum. Lake iyi olacaktı, olmak *zorundaydı*.

“Haber var mı?” diye sordu Gavin, Joel ile birlikte bekleme odasından içeri girerken. “Joel’a senin için bir tişört getirttim,” dedi bana uzatırken.

“Teşekkürler.” Gavin’e montunu geri verip, tişörtü üzerime geçirdim. “Lake ameliyatta. Başından yaralanmış. Henüz bir şey bilmiyorlar. Bütün bildiğim bu.”

Gavin başını salladı.

“Peki ya Eddie?” diye sordum. “Başka haber var mı? Bebek iyi mi?”

Gavin gözlerini açarak bana baktı. Joel yerinden sığırdı.

“Bebek mi?” diye bağırdı. “Gavin, Will ne diyor?”

Gavin ayağa kalktı. “Size söyleyecektik. Joel. Hâlâ çok erken... Söylemeye fırsatımız olmadı.”

Joel öfkeyle dışarı çıktı, Gavin de onu takip etti.

Tam bir aptalım.

“Gidip Kiersten’ı görebilir miyiz?” diye sordu Kel.

Başımla onayladım. “Çok uzun kalmayın. Dinlenmeye ihtiyacı var.”

İkisi de gitti.

Yalnızdım. Gözlerimi kapayıp başımı duvara yasladım. Arka arkaya bir sürü derin nefes aldım ama göğsümdeki baskı gittikçe büyüyordu. Kendimi toparlamaya çalıştım. Lake gibi güçlü olmaya çalıştım ama yapamadım. Ellerimi yüzüme getirdim ve bir anda dağıldım. Sadece ağlamıyordum, hıçkırıyordum da. İnledim. Çığlık attım.

On Dördüncü Bölüm

26 Ocak veya 27 Ocak 2012, Perşembe veya Cuma

Seni artık geri kazandığuma göre, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim.

Banyoda yüzüme su çarparken dışarıda birinin konuştuğunu duydum. Doktor olup olmadığını görmek için kapıyı açtım ama karşımda sadece Gavin ile Joel duruyordu. Kapıyı kapatmaya yeltenince Gavin eliyle uzanıp beni durdurdu.

“Will, büyükannenle büyükbaban burada. Seni soruyorlar.”

“Büyükanemler mi? Kim aradı onları?”

“Ben aradım,” dedi. “Belki senin yerine Kel ile Caulder’a bakabilirler diye düşündüm.”

Banyodan dışarı çıktım. “Neredeler?”

“Kösedeler,” dedi.

Köşeye yürüdüm, büyükannemleri koridorda ayakta dikilirken gördüm. Büyükbabam montumu katlayıp eline almıştı. Bir anlık bakışımı yakaladığında büyükannemle konuşuyordu.

“Will!” İkisi de bana doğru koştu.

“İyi misin?” dedi büyükannem parmaklarını alnımdaki bandajların üzerinde gezdirirken. Kafamı geri çektim.

“Ben iyiyim,” dedim.

Sıkıca sarıldı bana. “Bir haber var mı?”

Kafamı iki yana salladım. Artık bu sorudan sıkılmaya başlamıştım.

“Çocuklar nerede?”

“Yukarıda, Kiersten’in odasındalar.” dedim.

“Kiersten? O da mı vardı yanınızda?”

Başımı salladım.

“Will, hemşire kâğıt işleriyle ilgili sorular soruyor. Bilgilere ihtiyaçları varmış. Onları doldurdun mu?” dedi büyükbabam.

Başımı iki yana salladım.” Daha doldurmadım. Şu an belgelerle uğraşacak halim yok.” Tekrar bekleme odasına doğru yürümeye başladım. Oturmam gerekiyordu.

Gavin ile Joel bekleme odasında oturuyorlardı. Sanırım Joel geçici bir süreliğine Eddie’nin hamileliğiyle ilgili bal-kabakları oyuyordu. Gavin ise berbat görünüyordu. Daha önce fark etmemiştim ama kolu askıya alınmıştı.

“İyi misin?” diye sordum başımla askı yönünü işaret ederek.

“Evet.”

Oturdum ve bacaklarımı önümdeki masaya uzattım. Başımı sandalyede geriye doğru yasladım. Büyükbabam ve

büyükannem de karşı duvardaydı. Sandalyeye oturdular. Herkes gözlerini bana dikmişti. Hepsi beni bekliyor gibi hissediyordum. Belki de ağlamamı bekliyorlardı. Bağır-mamı... Bir şeylere vurmamı...

“Ne var?” diye bağırdım. Büyükannem irkildi. O an kendimi hemen suçlu hissettim ama özür dilemedim. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes alıp olayların sırasını gözlemeye çalıştım. Gavin’le Eddie hakkında konuştuğumuz hatırlıyordum. Gavin’in bağırdığını, hatta frenlere asıldığını... Ama nedenini hatırlayamıyordum. Ondan sonra bir şey hatırlamıyordum. Ta ki gözlerimi arabanın içinde açana kadar. Bacaklarımı masadan indirip Gavin’e döndüm.

“Neler oldu Gavin? Ben hatırlamıyorum.”

Yüzüne, her şeyi açıklamaktan sıkıldığını belirten bir ifade yerleşti. Yine de durumu anlattı. “Bir kamyon refüjü geçip onların arabaya çarptı. Sen frene asıldın, o yüzden öbür kazaya dahil olmadık. Ama sen frene basınca arkadaki araba bize çarptı ve bizi hendeğe itti. Arabadan iner inmez Layken’in arabasına koştum. Dışarı çıktığını görünce iyi olduğunu düşündüm. O esnada gidip Eddie’yi kontrol ettim.”

“Yani onu gördün mü? Lake kendi kendine mi çıktı arabadan? Yani arabadan fırlamadı?”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, kafası karışıp bayıldı sanırım. Ama onu yürürken gördüm.”

Lake’in arabadan kendi kendine çıktığı gerçeği bir fark yaratacak mıydı bilmiyordum ama bir şekilde benim kafamı biraz rahatlatmıştı. Büyükbabam öne eğilip bana baktı.

“Will. Şu an bununla uğraşmak istemediğini biliyorum

ama verebileceğin her türlü bilgiye ihtiyaçları var. Kızın adını bile bilmiyorlar. Herhangi bir şeye alerjisi olup olmadığını öğrenmek istiyorlar. Sigortası var mı? Onlara sosyal güvenlik numarasını verirsen bunların çoğuna ulaşabilirler.”

İç çektim. “Bilmiyorum. Sigortası var mı yok mu, sosyal güvenlik numarası neydi bilmiyorum. Bir şeye alerjisi olup olmadığını da. Hayattaki tek kimsesi benim ve ben de bir bok bilmiyorum.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Lake ile bunların hiçbirini konuşmadığımız için utanıyordum. Hiçbir şey öğrenmemiş miydik? Ebeveynlerimizin ölümünden bir şeyler öğrenmemiş miydik? Julia’nın ölümünden? Aynı noktaya dönmüştüm, geçmişimle tekrar yüzleşiyordum, *hazırlıksız ve şaşkına dönmüştüm*.

Büyükbabam yanıma gelip kollarını bana doladı. “Üzgünüm, Will. Bir yolunu buluruz.”

Hiç konuşmadan bir saat daha geçti. Eddie hakkında bile tek kelime etmedik. Joel büyükannemlerle birlikte, Kel ile Caulder’ı yemek için kafeteryaya götürdü. Gavin benimle kaldı. Sanırım sandalyelerde oturmaktan sıkılmıştı. Çünkü ayağa kalkıp yere uzandı. İyi bir fikir gibi görünüyordu, ben de aynı şeyi yaptım. Ellerimi başımın altına koyup ayaklarımı bir sandalyeye kaldırdım.

“Bunu düşünmemeye çalışıyorum, Will. Ama bebeğe bir şey olduysa... Eddie...”

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Cümlesini bile bitirememişti.

“Gavin... Yapma. Bunu düşünmeyi bırak. Bir anlığına başka bir şey düşünelim. Yoksa delireceğiz.”

“Evet,” dedi.

İkimiz de sessizdik, ikimizin de hâlâ aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Başka bir şey düşünmeye çalıştım.

“Bu sabah Reece’i kovdum,” dedim aklımı gerçeklerden ayırmaya çalışırken.

“Neden? Birbirinizin en iyi arkadaşı olduğunu sanıyordum,” dedi. Gavin de başka bir konuyla ilgili konuştuğumuz için rahatlamış gibiydi.

“Öyleydik. Her şey değişti. İnsanlar değişir, insanlar başka iyi arkadaşlar edinir,” dedim.

“Evet, öyle oluyor.”

Bir süreliğine ikimiz yine sustuk. Aklım yine Lake’e kaymaya başlayınca tekrar muhabbete döndüm. “Ona yumruk attım,” dedim. “Tam çenesinin ortasına. Çok güzeldi. Görmeni isterdim...”

Gavin kahkaha attı. “İyi. O çocuğu hiç sevmemiştim zaten.”

“Ben de sevdiğimden emin değilim,” dedim. “Hani kendini arkadaş olmaya mecbur hissedersen ya, aramızdaki muhabbet öyle bir şeydi sanırım.”

“En kötü arkadaşlık türü,” dedi.

Tekrar sustuk. Birinin yanımızdan geçtiğini her duyduğumuzda başımızı kaldırıyorduk. Zamanla onu yapmaktan bile çok yorulduk. Uykuya dalmak üzereyken tekrar gerçek dünya beni kendine çekti.

“Bayım?” dedi birisi kapı aralığından. Gavin’le aynı anda yerimizden zıpladık.

“Odaya alındı,” dedi hemşire, Gavin’e. “Ziyaret edebilirsiniz. 207 no’lu odada.”

“İyi mi? Bebek de iyi mi?”

Hemşire başını salladı ve gülümsedi.

Ve Gavin bir anda gitti.

Hemşire bana döndü. “Dr. Bradshaw hâlâ ameliyatta olduklarını söylememi istedi. Yeni bir bilgi yok ama bir şey öğrenir öğrenmez size bildireceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

Büyükannemler sonunda Kel ve Caulder’la geri gelmişti. Kel ile büyükbabam Lake’le ilgili formları doldurmak için ellerinden geleni yapıyordu. Kel’in cevabını bilip de benim bilmediğim hiçbir soru yoktu. Soruların çoğunu boş bıraktılar. Büyükbabam formları hemşire bankosuna götürdü. Elinde bir kutuyla geri döndü.

“Araçlarda bulunan bazı kişisel eşyalar var,” dedi bana. “Lake’in ve seninkileri al, gerisini kutuda bırak. Kutuyu geri götüreceğim.”

Eğilip kutunun içine baktım. Çantam en üstteydi, aldım. Lake’in cüzdanı da oradaydı. Ceketimle cep telefonum da. Lake’in telefonunu görmemiştim ama. Bunun bir anlamı yoktu. Muhtemelen yine kaybetmişti. Çantasını açıp cüzdanını çıkardım ve büyükbabama uzattım.

“Bunun içine bakın. Sigorta kartı veya bir şey olabilir.”

Cüzdanı elimden alıp açtı. Eddie’nin eşyalarını çoktan Gavin’e vermiş olmalıydı, çünkü kutuda bir şey kalmamıştı.

“Geç oldu,” dedi büyükannem. “Çocukları eve götürelim de biraz dinlensinler. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Gitmek istemiyorum,” dedi Kel.

“Kel, tatlım biraz dinlenmeyi ihtiyacın var. Burada uyuyacak hiçbir yer yok,” dedi büyükannem.

Kel bana baktı ve sessizce yalvardı.

“Benimle kalabilir,” dedim.

Büyükannem çantasıyla paltosunu aldı. Arkalarından gittim ve koridorda beraber yürüdük. Koridorun sonuna geldiğimde durdum ve Caulder’a sarıldım. “Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım,” dedim ona. Büyükannemler sarılıp veda etti ve gittiler. Tüm ailem gitmişti.

Birisi omzumu sarstığında neredeyse uyuyakalmıştım. Doğrulup etrafa baktım. Birinin güzel haberle dönmüş olmasını umuyordum. Ama gelen sadece Kel’di.

“Susadım,” dedi.

Saatime baktım. Gece yarısını geçmişti. Neden hâlâ bir şey demiyorlardı? Cüzdanımı çıkardım. “Al,” dedim, Kel’e biraz nakit vererek. “Bana da kahve getir.”

Kel parayı alıp gitti. O sırada Gavin içeri girdi. Hâlâ haber olup olmadığını sorarcasına baktı. Ben de hâlâ bir şey bilmediğimi söylercesine kafamı iki yana salladım. Yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Eddie iyi mi?” diye sordum.

“Evet. Biraz incinmiş ama iyi,” dedi.

Bir süre sessiz kaldık. Havadan sudan konuşamayacak kadar yorgundum. Sessizliği Gavin doldurdu.

“Hamileliği zannettiğimizden daha ileriymiş,” dedi. “Neredeyse on altı haftalık. Bebeği monitörde gösterdiler. Bir kız olduğundan neredeyse eminler.”

“Öyle mi?” dedim. Bütün bu konuyla ilgili Gavin’in neler hissettiğini bilmediğim için onu tebrik etmeye çekinmiştim. Zaten kutlamak için iyi bir zaman değilmiş gibi hissediyordum.

“Kalp atışlarını gördüm,” dedi Gavin.

“Kimin? Eddie’nin mi?”

Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Hayır. Kızımın.” Gözleri doldu ve kafasını çevirdi.

Gülümsedim. “Tebrikler.”

Kel iki kahveyle odaya girdi. Birini bana verdi ve kendini sandalyeye atıp diğer kahveden bir yudum aldı.

“Sen de mi kahve içiyorsun?” diye sordum.

Başını salladı. “Elimden almaya çalışma. Yoksa kaçırım.”

Güldüm. “Tamam, o zaman,” dedim. Tam kahveyi bir yudum almak için ağzıma götürmüşken Dr. Bradshaw içeri girdi. Ayağa fırladım, kahve tişörtüme sıçradı. Daha doğrusu Joel’in tişörtüne. Ya da Gavin’in. Üstümdeki tişört her kiminse tamamen kahve olmuştu.

“Will? Benimle yürür müsün?” Dr. Bradshaw başıyla koridoru işaret etti.

“Burada bekle Kel, hemen döneceğim.” Kahveyi masaya koydum.

Bir şey söylemeden önce koridoru sonuna kadar birlikte yürüdük. Durup kendimi duvara yaslamam gerekti. Bayılacak gibiydim.

“Ameliyatı atlattı ama daha ne olduğunu netleştirmeye yakın bile değiliz. Çok kanaması vardı. Biraz da şişliği. Kafatası kemiğinin bir kısmını almadan yapabileceğim her şeyi yaptım... Şu an elimizden tek gelen beklemek ve görmek...”

Kalbim ağzımdan çıkacaktı. Dilimin ucunda milyonlarca soru varken ona dikkatimi verebilmek çok zordu. Ne için bekliyorduk? Bu noktaya kadar gelebildiyse, tehlikeler neydi? Yanıma duvara yaslandı. İkimiz de ayaklarımıza bakıyorduk. Doktor neredeyse gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyordu. İşinin bu kısmından nefret ediyor olduğunu tahmin ediyordum. İşin bu kısmından ben de nefret etmiştim. Bu nedenle adamın gözlerinin içine bakmadım. Bir nebze de olsa üzerinden baskıyı alabilir diye düşünüyordum.

“Yaralarının ne boyutta olduğunu tam bilemiyoruz. Bazı testler yapmadan da bunları bilemeyiz. Fakat şu an için onu anestezi altında tutuyoruz. Sabaha kadar neyle mücadele ettiğimiz hakkında bir bilgiye ulaşacağımızı umuyorum.”

“Onu görebilir miyim?”

İç çekti. “Daha değil. Bütün gece iyileşme sürecinde olacak. Yoğun bakım ünitesine alır almaz sana haber vereceğim.” Ayağa kalkıp ellerini beyaz önlüğünün cebine koydu. “Daha fazla sorun var mı Will?”

Gözlerinin içine baktım. “Milyon tane,” dedim.

Sözümü abartı olarak kabullenip yanımda uzaklaşıp gitti.

Odaya döndüğümde Gavin hâlâ Kel ile oturuyordu. Kel hemen kalkıp telaşla yanına geldi.

“İyi mi?”

“Ameliyattan çıkmış,” dedim. “Ama yarına kadar hâlâ bir şey bilmiyorlar.”

“Neyle ilgili bir şey bilmiyorlar?” diye sordu Kel.

Oturdum ve Kel’i de yanıma oturttum. Doğru kelimeleri bulabilmek için bir dakika durakladım. Onun anlayacağı bir dille anlatmak istedim. “Başını çarptığında beynine zarar vermiş. Bazı taramalar yapana kadar bir hasar bırakıp bırakmadığını veya ne kadar kötü olduğunu bilemeyecekler.”

Gavin ayağa kalktı. “Gidip Eddie’ye söyleyeyim. Çok endişelendi,” dedi Gavin.

Odadan çıkınca, kendimi anın içinde kaybolmuş halde buldum. Cevaplar alınca omzundan bir yük kalkmış gibi hissetmeliydim ama öyle olmamıştı. Kendimi daha kötü hissediyordum. Çok daha kötüydüm. Sadece onu görmek istiyordum.

“Will?” dedi Kel.

“Evet?” dedim. Ona bile bakamayacak kadar yorgundum. Gözlerimi bile açık tutamıyordum.

“Bana ne olacak? Eğer... Bana bakamayacak olursa? Nereye gideceğim?”

Gözlerini açmayı başarıp ona baktım. Göz teması kurar kurmaz, Kel ağlamaya başladı. Ona sarılıp başını göğsüme koydum.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Kel. Bu işte birlikteyiz. Senle ben.” Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. “Ciddiyim. Ne olursa olsun...”

On Beşinci Bölüm

26 Ocak 2011, Cuma

Kel,

Hayatımızda neler olmak üzere bilmiyorum. Keşke bilebilseydim. Tanrım, bilmeyi çok isterdim.

Ailemi kaybettiğimde, on dokuz yaşında olmam büyük bir şanstı, sen sadece dokuzundasın. Yetişkin olana kadar babasız kalacağın çok zaman var önünde.

Ama ne olursa olsun... Bu hastaneden hangi yolu seçersek seçelim... Birbirimizden ayrılmayacağız.

Yetişkinliğe giden yolda sana elimden geldiğince yardım edip baba gibi olmaya çalışacağım. Kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Hayatımızda yakın zamanda neler olabilir bilmiyorum. Keşke bilseydim. Tanrım, keşke bilseydim.

Ama ne olursa olsun seni seveceğim. Bu konuda sana söz verebilirim.

“Will.”

Gözlerimi açmaya çalıştım ama sadece bir tanesi açıldı. Yine yerdeydim. Kafam patlamadan önce gözümü kapadım.

“Will, uyan.”

Doğruldu ve yanımdaki sandalyeye tutunarak kendimi yukarı çektim. Diğer gözümü hâlâ açamıyordum. Floresan ışıklarını ellerimle engellemeye çalıştım ve kafamı sağa doğru çevirdim.

“Will, beni dinlemen gerekiyor.”

Sonunda sesin Sherry’ye ait olduğunu anladım. “Dinliyorum,” diye fısıldadım. Biraz daha yüksek sesle konuşsam çok acı çekecek gibi hissediyordum. Kafamın tamamı ağrıyordu. Elimi gözümdeki bandaja götürdüm, sonra da gözüme dokundum. Şişmişti. Neden açamadığıma şaşmamalıydım.

“Hemşireye sana ilaç getirmesini söyleyeceğim. Bir şeyler yemelisin. Kiersten’ı burada tutmayacaklar. Yakında eve gidiyoruz. Onu arabaya bindirdikten sonra Kel için geri geleceğim. Gün içinde onu buraya getiririm. Ama biraz dinlenmeye ihtiyacı var bence. Evden temiz kıyafet dışında başka bir şey getirmemi istiyor musun?”

Kafamı iki yana salladım. Konuşmaktan daha az acı veriyordu.

“Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Sherry,” dedim o tam çıkarken. Adını söylediğimde ağzımdan sesli hiçbir şey çıkmadığını fark ettim. “Sherry!” dedim daha yüksek sesle. Kafam niye bu kadar acıyordu?

Kapıya geri döndü.

“Dolabımda bir vazo var. Buzdolabının üzerinde. Ona ihtiyacım var.”

Başını salladı ve tekrar dışarı çıktı.

“Kel,” dedim, onu uyandırmak için sallarken. “İçecek bir şeyler almaya gidiyorum. Bir şey ister misin?”

Başını salladı. “Kahve,” dedi.

Sanırım tıpkı ablası gibi oda sabahları huysuz oluyordu. Hemşire bankosunu geçerken bir tanesi ismimi söyledi. Geri döndüm ve hemşire elini uzattı. “Bunlar başınıza iyi gelir,” dedi. “Anneniz bunlara ihtiyacınız olduğunu söyledi.”

Güldüm. *Annem*. İlaçları ağzıma atıp yuttum. Ardından kahve aramaya koyuldum. Lobideki otomatik kapılar ben geçtikçe her seferinde soğuk hava püskürterek açılıyordu. Durup dışarı baktım. Sonra temiz havanın bana iyi geleceğine karar verdim. Tentenin altındaki banka oturdum. Her şey öyle beyazdı ki. Kar hâlâ yağıyordu. Eve dönerken yolların ne kadar kötü olacağını düşündüm.

Nasıl olduğunu bilmiyordum, düşüncenin benim aklıma böyle nasıl sızdığını anlayamadım ama bir saniyeliğine Lake ölürse evindeki her şeye ne olacağını merak ettim. Her şeyi sonlandırıp ayarlayacak bir ailesi yoktu. Banka hesaplarını, faturalarını, sigortasını ve mal varlıklarını organize edecek kimsesi yoktu. Birbirimizle yasal olarak bağlı değildik ve Kel sadece on bir yaşındaydı. Bunu bile yapmama izin verirler miydi? Kel’in bende kalmasına yasal olarak izin verirler miydi? Bu düşünceler zihnime girer girmez, onları zorla aklımdan çıkardım. Böyle düşünmek anlamsızdı. Çünkü böyle bir şey olamayacaktı.

Zihnimin buralara gitmesine çok sinirlenmişim, kahve almak için içeri döndüm.

Bekleme odasına geri döndüğümde, Dr. Bradshaw Kel ile birlikte oturuyordu. Beni hemen fark etmediler. Doktor, Kel'e bir hikâye anlatıyordu. Kel gülüyordu, konuşmalarını bölmedim. Kel'in güldüğünü görmek güzeldi. Kapının dışında bekleyip dinlendim.

"Sonra annem kedi yavrusunu gömmek için benden kutuyu istediğinde ona gerek olmadığını söyledim. Hayvanı hayata döndürdüm," dedi Dr. Bradshaw. "İşte o anda, kediyi dirilttikten sonra büyüdüğümde doktor olmak istediğimi anladım."

"O zaman kedi yavrusunu kurtardınız mı?" diye sordu Kel ona.

Dr. Bradshaw güldü. "Hayır. Birkaç dakika sonra tekrar öldü. Ama ben çoktan doktor olmayı aklıma koymuştum."

Kel güldü. "Neyse, en azından veteriner olmak istemişsiniz."

"Hayır, hayvanları tedavi etmek için yaratılmamışım."

"Hiç haber var mı?" diyerek odaya girdim. Ve Kel'e kahveyi uzattım. Dr. Bradshaw ayağa kalktı.

"Hâlâ anestezi altında tutuyoruz. Bazı testler yapabildik. Sonuçlarını bekliyorum ama onu birkaç dakikalığına görebilirsin."

"Şimdi? Görebilir miyiz? Hemen şimdi mi?" derken eşyalarımı topluyordum.

"Will, bir kişiden fazlasını içeri alamayız," dedi Doktor. Önce Kel'e, sonra tekrar bana baktı. "Henüz ameliyat sonrası nekahat bölümünde. Seni bile içeriye almamalıyım. Ama viziteler yapıyorum ve senin de benimle yürümene izin verebilirim diye düşündüm."

Kel'e baktım. Dr. Bradshaw'a, Kel'i de yanımda götür-

mek için yalvarmak istiyordum ama zaten bana büyük bir kıyak yaptığını biliyordum. “Kel, sen Sherry ile gitmeden önce yetişemezsen, ararım.”

Başıyla onayladı. Benimle gelemediği için bu konuda tartışacağımızı sanmıştım. Ama sanırım durumu anlamıştı. Bu kadar mantıklı olduğu için onunla gurur duyuyordum. Eğilip ona sarıldım ve alnından öptüm. “Seni, bir şey duyar duymaz arayacağım.” Yine onayladı beni. Çantamdan bir şey aldım ve kapiya döndüm.

Dr. Bradshaw’u, hemşire bankosunu geçip ameliyathane bölgesine doğru gidilen otomatik kapılara kadar takip ettim. Daha fazla ileri gitmeden önce beni ikimizin de ellerini yıkadığı bir odaya götürdü. Kapiya geldiğimizde nefesimi tutamıyordum. Çok gergindim. Kalbim göğsümü delip çıkacak gibiydi.

“Will, önce birkaç şeyi bilmelisin. Nefes almasına yardım eden bir suni solunum cihazına bağlı, çünkü onu ilaçla suni bir komaya soktuk. Verdiğimiz ilaç miktarıyla şu an uyanması için hiçbir şans yok. Kafasının büyük bir kısmı sargılı. Hissettiğinden daha kötü görünüyor ama onu rahat ettiriyoruz. Seni onunla birkaç dakika yalnız bırakacağım. Ama şu an sana tüm verebileceğim bilgi bu. Anladın mı?”

Başımınla onayladım. Kapiyı itip beni içeri aldı. Lake’i gördüğüm gibi nefesim kesildi. Anın ciddiyeti kafama dank ettiğinde ciğerlerimdeki tüm hava alınmıştı sanki. Suni solunum cihazı havayı çekip tekrar geri veriyordu. Makinanın sesinin her tekrarıyla içimdeki umut dışarı çekiliyordu sanki.

Yatağına yürüyüp elini tuttum. Soğuktu. Alnını öptüm. Milyonlarca defa öptüm. Sadece yanına yatıp ona sarıl-

mak istiyordum. Etrafında çok fazla kablo, t p ve kordon vardı. Sandalyeyi yatağının yanına çektim ve parmaklarını benimkilere kenetledim. G zyaşlarımdan onu görmem g  leştii için gözlerimi ti  rt mle sildim. Çok huzurlu görünüyordu. Uyuyor gibiydi.

“Seni seviyorum, Lake,” diye fısıldadım ve elini öptüm.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım tekrar.

“Seni seviyorum.”

Örtüyü üstüne sıkıca sarmışlardı ve ona hastane geceliğı giydirmişlerdi. Kafası sargılarla sarılıydı ama saçının büyük bir kısmı boynuna d  m  t . Sa ının hepsini kesmedikleri için rahatlamıştım. Lake buna çok kızardı. Suni solunum cihazının tüpü ağzına bantlandığı için sadece yanaklarından  pebildim. Beni duymadığını biliyordum ama yine de onunla konu acaktım.

“Lake, bunu atlatmalısın. Buna mecbursun,” dedim elini okşayarak. “Sensiz ya ayamam.” Elini ters çevirip avucunun içini öptüm, yanağıma bastırdım. Tenine dokunmak inanılmazdı. Bir süre boyunca bunu tekrar hissedebileceğimden emin olamamıştım. Gözlerimi kapadım ve avuç içini tekrar tekrar öptüm. Oraya oturdum, a ladım,  pebileceğim yerlerini tekrar ve tekrar öptüm.

“Will,” dedi Dr. Bradshaw. “Artık gitmemiz gerek.”

Ayağı kalktım ve Lake’i alnından öptüm. Bir adım geriledim, sonra bir adım ilerledim, Lake’i tekrar öptüm. İki adım geriledim, sonra iki adım ilerleyip onu yanağından tekrar öptüm.

Dr. Bradshaw kolumu tuttu. “Will, gitmeliyiz.”

Arkamı dönüp, kapıya doğru birkaç adım attım. “Bekle,” dedim. Elimi cebime soktum. Mor sa  tokasını çıkar-

dım ve Lake'in yatağına döndüm. Elini açıp tokayı avucuna yerleştirdim, parmaklarını kapadım ve ayrılmadan önce yine alnından öptüm.

Sabah yavaşça ilerledi. Kel, Sherry'yle gitti. Eddie taburcu edildi. Yanımda kalmak istedi ama Gavin ile Joel ona izin vermedi. Artık tek yapabildiğim şey beklemektir. Bekleyip düşünecektim. Düşünecek ve bekleyecektim. Yapabildiğim tek şey buydu. Başka bir şey yapmıyordum.

Bir süre koridorlarda yürüdüm. Bekleme odasında oturmaya devam edemedim. Hayatımın çok fazla zamanını burada ve bu hastanede geçirmiştik. Ailemi kaybettikten sonra tam altı gün burada, Caulder'la kalmıştım. O altı günden çok fazla şey hatırlamıyorum. İkimiz de sersemlemiştik. Neler olduğuna inanamıyorduk. Caulder kazada kafasını çarpmış ve kolunu kırmıştı. Yaralarının hastanede altı gün kalmasını gerektirecek kadar ciddi olduğundan bile emin değildim. Ama çalışanlar bizim öylece gitmemize razı değillerdi. İki öksüz ve yetimi vahşi doğaya bırakmazlardı.

Caulder o zaman sadece yedi yaşında olduğu için en zor şey kafasındaki sorulara cevap vermektir. Onları neden bir daha göremeyeceğimizi anlamasını sağlayamamıştım. Hastanede geçirdiğim o altı gün, acıma duygusundan nefret etmeme neden oldu. Konuştuğum her insan benim için üzgündü ve bunu gözlerinde görebiliyordum. Seslerinde duyabiliyordum.

Julia hastayken, aralıklı olarak iki ay boyunca Lake ile de kalmıştım. Kel ile Caulder, büyükbabamla birlikte Lake ile

burada Julia'nın yanındaydık. Aslına bakarsanız çoğu gece Lake kalmıştı. Kel yanımda değilse, burada onlarla olurdu. Julia'nın hastanedeki ilk haftasının sonlarına doğru buraya Lake ile şişme yatak getirmeye başlamıştık. Hastane mobilyaları korkunçtu. Birkaç kez yatağı odadan almamızı söylemişlerdi. Bunun yerine yatağı her sabah söndürüp, akşam tekrar şişiriyorduk. Üzerinde uyurken bizden onu götürmemizi istemediklerini fark etmiştik.

Yine de bir şeyler burada geçirdiğimiz diğer gecelerden farklıydı. Hiçbir şey sonuca bağlanmamıştı, elimde bilgi yoktu. En azından bizimkiler öldükten ve Caulder yanıma geldikten sonra hiçbir şeyi sorgulamamıştım. Öldüklerini biliyordum. Caulder'ın iyi olacağını biliyordum. Julia'da bile ölümün onun için kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. Beklerken kafamızda sorular yoktu. Neler olduğunu biliyorduk. Ama bu sefer çok daha zordu. Bilmemek çok zordu.

Tam uyuklarken Dr. Bradshaw içeri girdi. Sandalyemde doğruldum ama yanıma bir sandalye çektiği için ayağa kalkamadım.

“Lake'i yoğun bakımda bir odaya aldık. Ziyaret saatleri içinde onu bir saat görebileceksin. Taramalar iyi görünüyor. Zamanla onu anesteziden yavaş yavaş çıkarmaya çalışacağız ve neler olduğunu göreceğiz. Hâlâ durumu belirsiz, Will. Bu noktada her şey olabilir. Şu anki tek önceliğimiz bize bir karşılık vermesi.”

Üzerimdeki rahatlamayı hissedebiliyordum ama çabucak yeni bir endişe duygusu da kendini gösteriyordu.

“Peki...” Konuşmaya çalıştığımda boğazım tıkanıyor gibiydi. Önümdeki masada duran su şişesini aldım, bir yudum içtim ve tekrar konuşmaya çalıştım. “Peki şansı var mı? İyileşebilir mi?”

İç çekti. “Buna cevap veremem. Beyin vücudumuzdaki en narin organdır. Şu an taramalar normal aktivite gösteriyor ama iş onu uyandırmaya geldiğinde bu hiçbir anlam gelmeyebilir. Ama tabii Lake’in mükemmel bir şekilde iyileşeceği anlamına da gelebilir. O ana kadar bilemeyiz.” Ayağa kalktı. “Yoğun bakımda beşinci odada. Oraya gitmeden önce saat bire kadar bekle.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

Dr. Bradshaw’un koridora döndüğünü duyar duymaz eşyalarımı kaptım ve yoğun bakımın üst tarafına koştum. İçeri girdiğimde hemşire hiçbir şey demedi. Tam olarak ne yaptığını bilmiyor gibi davranıp doğrudan beşinci odaya gittim.

Bu sefer eskisi kadar kablo yoktu. Hâlâ suni solunum cihazına bağlıydı ve sol bileğinde damar yolu vardı. Yatağının sağ tarafına yürüdüm. Parmaklığı indirdim. Yatağın yanına tırmandım ve ona kollarımı doladım. Bacağımı bacağın üstüne attım. Elini avucumun içine alıp gözlerimi kapattım.

★

“Will,” dedi Sherry. Hemen gözlerimi açtım ve Sherry’nin, Lake’in yatağının öbür tarafında olduğunu gördüm.

Kollarımı, başımın üzerine uzattım. “Selam,” diye fısıldadım.

“Sana kıyafet getirdim. Bir de vazoyu. Kel hâlâ uyuyordu, hiç dokunmadım. Umarım sorun yoktur. Sonra uyan-
dığında geri getiririm onu.”

“Hayır, sorun değil. Saat kaç?”

“Beşe geliyor,” dedi saatine bakıp. “Hemşire birkaç saatte uyuduğunu söyledi.”

Dirseğimi yatağa koyup doğruldum. Kolum uyuşmuştu. Yataktan yavaşça indim ve ayağa kalkıp gerindim.

“Ziyaretçilere sadece on beş dakika ziyaret izni verildiğinin farkındasın değil mi?” dedi Sherry. “Seni sevmiş olmalılar.”

Güldüm. “Beni dışarıya çıkarmayı bir denesinler de görelim,” dedim. Sandalyeye oturdum. Hastanelerdeki en kötü şey mobilyalardı. Yataklar iki kişi için çok küçüktü. Sandalyeler çok sertti. Ve koltukların hiçbirisi arkaya doğru yatmıyordu. Koltuklar arkaya yatsa hastaneden bu kadar nefret etmezdim belki de.

“Bir şeyler yedin mi?” diye sordu Sherry.

Kafamı iki yana salladım.

“Gel, aşağı inelim. Sana yiyecek bir şey ısmarlayayım.”

“Gelemem. Onu bırakmak istemiyorum,” dedim. “İlaçlarını azaltıyorlar. Uyanabilir.”

“Tamam ama yemek yemen de lazım. Ben sana bir şeyler getireyim bari.”

“Teşekkürler,” dedim.

“En azından duş al. Her yerinde kurumuş kan var. İğrenç görünüyor,” dedi Sherry gülümseyerek ve odadan çıktı.

“Sherry. Hamburger istemiyorum, tamam mı?”

Güldü.

O gittikten sonra ayağa kalkıp vazonun yanına yürüdüm. İçinden bir yıldız çıkardım ve tekrar yatağa kıvrıldım. “Bu senin için bebeğim.” Yıldızı açıp okudum.

“Ne olursa olsun, asla aynı gece uyku ilacıyla kabızlık ilacını birlikte içme.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrı aşkına, Julia! Şu an komik olmanın sırası değil!” Uzandım ve başka bir yıldız aldım, sonra yeniden uzandım.

“Bir de bunu deneyelim, bebeğim.”

“Kuvvet, fiziksel kapasiteden değil, yılmaz bir iradeden gelir.”

– Mahatma Gandhi.

Eğilip Lake’in kulağına fısıldadım. “Duydun mu Lake? Yılmaz irade. Senin en sevdiğim yönlerinden biri.”

Tekrar dalmış olmalıyım. Hemşire beni sarsarak uyanırdı. “Bayım, bir dakikalığına dışarı çıkabilir misiniz?”

Dr. Bradshaw içeri girdiğinde, “Her şey yolunda mı?” diyerek ayağa kalktım. “Lake iyi mi?” diye sordum.

“Solunum cihazını şu an çıkarıyoruz. Anestezi azaldı, yani damar yoluyla aldığı ağrı kesici dışında bir şey almayacak.” Yatağa doğru yürüdü ve parmaklığı tekrar yukarı kaldırdı. “Birkaç dakikalığına dışarı çıkar mısın? Söz veriyorum seni içeri tekrar alacağım,” dedi gülümseyerek.

Gülümsüyordu. Bu iyiydi. Lake’i solunum cihazından çıkarıyorlardı. Bu iyiydi. Doktor gözlerimin içine bakıyordu. Bu da iyiydi. Dışarı çıkıp sabırsızca bekledim.

Doktor odadan çıkmadan önce on beş dakika boyunca koridorda volta attım. “Hayati değerleri iyi görünüyor,” dedi. “Kendi kendine nefes alabiliyor. Şimdi bekliyoruz.” Sonra da omzumu sıvazladı ve dönüp gitti.

Odaya girip yatağa, Lake'in yanına kuruldum. Kulağımı dudağına koydum. Nefes alışını dinledim. Dünyadaki en güzel sestir bu. Onu öptüm. Tabii ki onu öptüm. Onu milyonlarca kez öptüm.

Sherry yemekle döndükten sonra beni zorla duşa soktu. Saat altı civarı Gavin ile Eddie çıkageldi ve bir saat kaldılar. Eddie geldiği andan itibaren ağlamaya başlayınca Gavin endişelendi ve onu yolladı. Sherry ziyaret saati bitmeden Kel ile geri geldi. Kel ağlamadı ama Lake'i böyle gördüğü için üzgündü bence, o yüzden fazla kalmadılar. Hiçbir şey değişmemesine rağmen büyükanneme saat başı haber veriyordum.

Gece yarısı olduğunda hâlâ orada oturuyordum. Bekliyor, düşünüyor, bekliyor ve düşünüyordum. Başparmağını oynattığını hayal etmeye devam ediyordum. Veya işaret parmağını. Delirecek gibi olduğum için onu izlemeyi bıraktım. Perşembe gecesi olan her şeyi düşünmeye başladım. Arabalarımızı... Arabalarımız neredeydi? Muhtemelen sigorta şirketini aramalıyım. Peki ya okul? Bugün okulu kaçırdım. Veya dün müydü? Daha cumartesi olup olmadığını bile bilmiyordum. Muhtemelen gelecek hafta da okula gitmeyecektim. Lake'in öğretmenlerinin kim olduğunu öğrenmeli ve orada olamayacağını bildirmeliydim. Kendi öğretmenlerime de söylemeliydim. Peki, çocukların okulu? Onlara ne diyecektim? Çocukların ne zaman okula dönecekleri belli değildi. Gelecek hafta Lake yine hastanede olursa Kel okula gitmek istemeyecekti. Ama zaten koca bir haftayı kaçırmıştı. Daha fazla gün kaybedemezdi. Peki

ya Caulder? Ben Lake ile burada kalırken, Kel ile Caulder nerede kalacaktı? Hastaneyi yanımda Lake olmadan terk etmeyecektim. Arabayla ilgili ne yapacağımı çözemezsem Lake’le birlikte bile gidemeyebilirdim. Arabam. Arabam neredeydi?

“Will.”

Kapıya doğru baktım. Kimse yoktu. Şimdi de gaipten sesler duymaya başlamıştım. Kafamın içinde bir dolu düşünce birbirine girmiş haldeydi. Acaba Sherry yaptığı ilaçtan hiç bırakmış mıydı? Bence bırakmıştı. Büyük ihtimalle çantamın içine falan atmıştı.

“Will.”

Sandalyeden fırlayıp Lake’e baktım. Gözleri kapalıydı. Kıpırdamıyordu. Bu sefer adımı duyduğumdan eminim. Evet duymuştum! Yanına koşup yüzüne dokundum. “Lake?”

İrkildi. İrkilebiliyordu! “Lake!”

Dudakları aralandı ve tekrar söyledi. “Will?”

Gözlerini sıkıyordu. Onları açmaya çalışıyordu. Işıkları söndürdüm, başındaki tepe lambasının ipini çekip onu da söndürdüm. Bu floresan lambalarının ne kadar can yaktığını biliyordum.

“Lake,” diye fısıldadım. Yatağa, yanına oturdum. Dudaklarını öptüm. Alnını öptüm. “Canın yanıyorsa konuşmaya çalışma. İyisin. Ben de tam buradayım. İyisin.” Parmaklarını kıpırdatınca elini avucumun içine aldım. “Elimi hissedebiliyor musun?”

Başını salladı. Tam olmasa da sözümü onaylamıştı.

“Bir şeyin yok, iyisin,” dedim. Ağlayana kadar bunu söylemeye devam ettim. “İyisin.”

Kapı açıldı ve hemşire içeri girdi.

“Adımı söyledi!”

Kadın bana baktı ve Dr. Bradshaw’u getirmek için aceleyle odadan çıktı.

“Hadi kalk, Will,” dedi Dr. Bradshaw odaya girdiğinde. “Bazı testler yapmamıza müsaade et. Seni yakında geri çağırırız.”

“Adımı söyledi,” dedim yataktan kalkarken. “Adımı söyledi.”

Bana gülümsedi. “Dışarı çık.”

Ben de öyle yaptım. Yaklaşık bir saat geçti. Odadan kimse çıkmıyordu. Kimse odaya girmiyordu. Yarım saat daha geçti. Kapıyı çaldım ve bir hemşire kapıyı araladı. İçeriye gözetlemeye çalıştım ama kapı yeterince aralanmamıştı. “Birkaç dakika daha,” dedi hemşire.

Herkesi aramayı düşündüm ama yapamadım. Seslerin hayalimde olmadığından emin olmalıydım ama Lake’in beni duyduğunu biliyordum. Benimle konuşmuş ve hareket etmişti.

Dr. Bradshaw kapıyı açıp dışarı çıktı. Hemşire de onu takip etti.

“Onu duymuşum değil mi? İyi yani? Adımı söyledi!”

“Sakinleş Will. Sakin olmalısın. Böyle çıldırıp durursan burada kalmana izin vermezler.”

Sakin olmak mı? Ne kadar sakın olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu!

“Karşılık vermeye başladı,” dedi Dr. Bradshaw. “Fiziksel geri dönüşleri iyiydi. Ne olduğunu hatırlamıyor. Birçok şeyi hemen hatırlamayabilir. Dinlenmeye ihtiyacı var, Will. Seni tekrar içeriye alacağım, ama dinlenmesine müsaade etmen gerek.”

“Tamam, edeceğim. Söz veriyorum. Yemin ediyorum.”

“Biliyorum, hadi git,” dedi.

Kapıyı açtığımda, bana bakıyordu. Yüzünde, gerçekten zavallı, acı çeken bir gülümseme vardı.

“Selam,” diye fısıldadım. Yatağın yanına gelip yanağını okşadım.

“Selam,” diye fısıldadı Lake.

“Selam.”

“Selam,” dedi o da.

“Selam.”

“Kes şunu,” dedi Lake. Gülmeye çalıştı ama canı yanıyordu. Gözlerini kapadı.

Parmaklığı aşağıya indirip yanına kıvrıldım. Ellerini avuçlarıma alıp yüzümü omzu ve boynu arasındaki boşluğa koydum ve ağladım.

Dr. Bradshaw’un olabileceğini söylediği gibi sonraki birkaç saatte bilinci birkaç kere gelip gitti. Her uyandığında adımı söyledi. Adımı her söylediğinde ona gözlerini kapatıp dinlenmesini söyledim. Gözlerini kapatıp dinlenmesini her söylediğimde, söylediklerimi yaptı.

Dr. Bradshaw birkaç kez kontrol için geldi. Anestezinin dozajını bir daha düşürdüler. Böylece daha uzun zaman uyanık kalacaktı. Henüz kimseyi aramaya karar vermemiştik. Hâlâ çok erkendi ve kimsenin ona şu an hücum etmesini istemiyordum. Sadece dinlenmesini istiyordum.

Neredeyse saat yedi olmuştu ve nihayet ismim dışında bir şeyler söylediğinde tuvaletten çıkıyordum.

“Ne oldu?” dedi.

Yatağının yanına bir sandalye çektim. Sağ tarafa doğru dönmüştü, ben de yatak parmaklıklarına çenemi dayayıp onunla yüz yüze geldim ve kolunu okşadım. “Bir kaza geçirdik.”

Kafası karışmış görünüyordu, sonra yüzünü dehşet kapladı. “Çocuklar...”

“Herkes iyi,” diye onu rahatlattım. “Herkes iyi.”

Rahat bir nefes aldı. “Ne zaman oldu? Hangi günde-yiz?”

“Bugün cumartesi. Olay perşembe akşamı oldu. En son neyi hatırlıyorsun?”

Gözlerini kapattı. Uzanıp yatağının üzerindeki lamba-nın ipini çektim ve kapattım. Neden ışığı devamlı açtıkla-rını bilmiyordum. Hangi hasta kafasının üç adım ötesinde floresan ışığı isterdi ki?

“Şiir atışmasına gittiğimizi hatırlıyorum,” dedi. “Şiiri-ni hatırlıyorum ama o kadar... Başka bir şey hatırlamıyo-rum.” Gözlerini açıp bana baktı. “Seni affettim mi?”

Güldüm. “Evet, beni affettin ve beni seviyorsun. Hem de çok.”

“Güzel,” dedi gülümseyerek.

“Yaralandın, bebeğim. Seni ameliyata almak zorunda kaldılar.”

“Biliyorum. Doktor bana o kadarını söyledi.”

Elimin arkasıyla yanağını okşadım. “Olan her şeyi sana daha sonra anlatırım, tamam mı? Şu an dinlenmelisin. Ben diğerlerini almaya çıkacağım. Kel meraktan ölüyor-dur. Eddie de tabii. Geri geleceğim, tamam mı?”

Başını salladı ve gözlerini tekrar kapadı. Eğilip onu al-nından öptüm. “Seni seviyorum, Lake.” Masadan telefo-numu alıp ayağa kalktım.

“Bir daha söyle,” diye fısıldadı.

“Seni seviyorum.”

Herkes gelmeye başlayınca ziyaret saatlerini sıkı tutmaya başladılar. Her seferinde sadece bir kişi girebiliyordu. İlk Eddie ile Gavin geldi, sonra Eddie onun yanına girdi. Büyükannem ve büyükbabamın Caulder’la geldiği sırada Kel de Sherry’yle birlikte hastaneye geldi.

“Gidip onu görebilir miyim?” diye sordu Kel.

“Kesinlikle. Seni sorup duruyordu. Şu an yanında Eddie var. Yoğun bakımda olduğu için ziyaretçileri sadece on beş dakika kalabiliyor ama sıradaki sensin.”

“Yani konuşabiliyor mu? Beni hatırlıyor mu?”

“Evet, evet. Mükemmel durumda,” dedim.

BüyükPaul, Kel’e doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. “Hadi BüyükKel, onu görmeden önce sana kahvaltı alalım.”

“Birkaç günlüğüne Eddie ile çocuklara bakmak için sizde kalmamızı ister misiniz?” diye sordu Gavin.

“Hayır. Şu an değil en azından. Birkaç gündür büyükbannemler onlara göz kulak oluyor. Çok fazla okulu kaçırmalarını istemiyorum.”

“Benimle kalabilirler,” dedi. Sherry. “Kiersten’ı çarşamba günü okula yolluyorum. Salı günü büyükannenler onlara bakarsa Layken taburcu olana kadar bende kalabilirler.”

“Teşekkürler, millet,” dedim ikisine de.

Eddie köşede görüldüğünde gözlerini silip burnunu çekiyordu. Sandalyemde doğruldum ve Gavin ayağa kal-

kıp Eddie'nin kolunu kavrayıp sandalyesine oturttu. Eddie ona bakıp gözlerini devirdi. "Gavin dört aylık hamileyim. Sakatmışım gibi davranmayı bırak."

O oturunca, Gavin yanındaki sandalyeye geçti. "Özür dilerim, bebeğim. Sadece senin endişeleniyorum." Eğilip, Eddie'nin göbeğini öptü. "İkiniz için de."

Eddie gülümseyerek onu yanaktan öptü.

Bir baba olarak görevini kabullenmiş olmasını görmek güzeldi. Daha önlerinde bir sürü engel olduğunu biliyordum ama atlatacaklarına dair inancım tamdı. Sanırım Lake ile açtığımız tüm yıldızları geri dönüşüme başlayabilirdik. Eddie ile Gavin'in onlara ihtiyacı olabilirdi.

"Lake nasıl?" diye sordum.

Eddie omuz silkti. "Bok gibi," dedi. "Ama daha yeni kafasını kesip açtılar, o yüzden bu mahsur görülebilir. Tüm kazayı anlattım. Arabayı kullananın kendisi olduğunu öğrenince biraz kötü hissetti. Onun hatası olmadığını söyledim ama o senin sürmüş olmanı tercih edeceğini söyledi. Bu şekilde yaralarından seni sorumlu tutabilirmiş."

Güldüm. "Eğer bu onu iyi hissettirecekse, yine de beni suçlayabilir."

"Bu öğleden sonra geri geleceğiz," dedi Eddie ayağa kalkıp, Gavin'in elini kavrayarak "Makyaj alanında biraz yumuşak sevgi bakımına ihtiyacı var. Saat iki uygun değil mi? Bu saat dilimini alan var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "İkide görüşürüz."

Gitmeden önce Eddie alışılmadık bir şekilde bana doğru yürüdü ve sarıldı. Uzun bir sarılmaydı.

Eddie, Gavin ile dışarı çıktıktan sonra saatime baktım. Sıra Kel'indi. Sonra Sherry. Büyükanнем de onu görmek

isteyebilirdi. Sanırım beni tekrar içeri almaları için öğlen yemeğinden sonrayı beklemem gerekecekti.

“Harika arkadaşların var,” dedi Sherry.

Ona doğru kaşımı kaldırdım. “Garip olduklarını düşünmüyor musun? Çoğu insan arkadaşlarımin tuhaf olduğunu düşünür.”

“Evet ben de öyle düşünüyorum. O yüzden harikalar zaten,” dedi.

Gülümsedim ve sandalyeme yayıldım, başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. “Sen de oldukça garip birisin Sherry.”

“Sen de,” dedi gülerek.

Sandalyede pek rahat edemedim. Onun için tekrar yerde uyumaya geçtim. Kollarımı kafamın üzerine uzatarak iç çektim. Zemin artık rahat gelmeye başlamıştı. Artık Lake’in iyi olduğunu bildiğim için hastaneyi daha fazla aşılamayacaktım.

“Will?” dedi Sherry.

Gözlerimi açıp ona baktım. Ama o bana bakmıyordu. Sandalyede bacak bacak üstüne atmış, kot pantolonunun dikişlerini çekiştiriyordu.

“Ne oldu? “ diye sordum.

Bana bakıp gülümsedi. “Harika bir iş çıkardın,” dedi sessizce. “Beni Kiersten için aramak zor bir işti biliyorum. Ve tüm bunlar olurken çocuklarla ilgilendin. Layken’le ilgili olanları ele alışın çok iyiydi. Bu kadar sorumluluk alabilmek için çok gençsin, ama harika bir iş çıkarıyorsun. Umarım bunu biliyorsundur. Annenle baban seninle gurur duyardı.”

Gözlerimi kapatıp nefes aldım. O ana kadar bunu duy-

maya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Bazen en büyük korkularının sadece basit bir iltifatla azalması rahatlatıcı bir duyguydu. “Teşekkür ederim.”

Sherry de sandalyeden kalkıp yere, yanıma uzandı. Ona baktım, gözleri kapalıydı ama ağlamamaya çalışıyor gibiydi. Ben de öbür tarafa bakıp ona dikkatimi vermedim. Bazen kadınların sadece ağlamaya ihtiyacı olurdu.

Bir süre sessiz kaldık. Sherry çok derin bir nefes alıp verdi. Ağlamamaya çalışıyor gibiydi. “O bir yıl sonra öldü. Bana teklif ettikten bir yıl sonra. Bir araba kazasında,” dedi.

Bana Jim’in hikâyesini anlattığını fark ettim. Hemen yana dönüp onunla yüzyüze geldim. Kafamı dirseğime koydum. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmediğim için hiçbir şey demedim.

“İyiym,” dedi. Bana bakıp gülümsedi. Bu sefer kendine acımamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Çok uzun zaman oldu. Ailemi seviyorum ve onları dünyalara değişmem. Ama bazen, hâlâ zor olabiliyor. Hele böyle zamanlarda...”

Kendini çekip yerde bağdaş kurdu. Tekrar kot pantolonunun dikişlerini çekiştirmeye başladı. “Senin için çok korkmuştum, Will. Lake’in bunu atlatamayacağından korktum. Bunları yaşadığını görmek benim için zordu ve birçok hatıramı tazeledi. Bu yüzden burada çok fazla bulunamadım.”

Gözlerindeki ifadeyi ve sesindeki kalp kırıklığını anlıyordum. Onu anlıyordum ve onun adına öfkelenmiştim. “Sorun değil,” dedim. “Kalmanı beklemedim zaten. Endişelenecek bir kızın, Kiersten vardı.”

“Kalmamı beklemediğini biliyorum, zaten bir yararım olmazdı. Ama senin için endişeleniyorum. Hepiniz için

endişeleniyorum. Kel, Caulder, sen, Layken. Şimdi tüm kahrolası garip arkadaşlarını seviyorum ve onlar için de endişeleneceğim,” dedi gülerek.

“Birinin senin için endişelenmesi güzel, Sherry,” dedim gülümseyerek. “Teşekkür ederim.”

On Altıncı Bölüm

29 Ocak 2012, Pazar

Kalbimle ilgili bir şey öğrendim.

Kırılabilirmiş.

Parçalanabilirmiş.

Katılışıp donabilirmiş.

Durabilirmiş. Tamamen.

Milyonlarca parçaya bölünebilirmiş.

Patlayabilirmiş

Ve ölebilirmiş.

Onu tekrar canlandıracak şey neymiş biliyor musun?

Gözlerini tekrar açtığın o an.

★

Bütün bu ziyaretler Lake'i yoruyordu. Öğleden sonranın büyük bir çoğunluğunda uyuyordu. Eddie'nin ikinci ziyareti boyunca uyudu ve bu Lake için iyi bir şeydi.

Akşam yemeğinde hemşire çorba getirdi ve Lake çoğunu yudumladı. Perşembeden beri yediği tek şeydi.

Kazanın olduğu geceyle ilgili daha fazla sorular sordu. Daha çok beni affedişi ve barışmamızla ilgili şeyleri öğrenmek istiyordu. Ona sahne performansından sonra olan her şeyi anlattım. Büyük bir kısmında dürüst davrandım, ama fazladan etkileyici olsun diye daha heyecanlı bir öpüşme sahnesi de uydurmuş olabilirdim.

Pazardı ve Lake'in hastanede oluşu, onu pazar rutinlerinden alıkoymamıştı. Hastane odasına yürüdüm. Çanta dolusu filmi ve abur cuburu sandalyeye koydum. Lake yatağın kenarında oturuyordu ve hemşire damar yoluyla uğraşıyordu.

"Çok iyi. Tam zamanında geldin," dedi hemşire. "Sün-ger banyosu değil, normal bir banyo yapmak istiyormuş. Onu banyoya götürecektik. Ama isterseniz siz yapabilirsiniz." Serumı çıkarıp sıkıştırdı ve ucunu Lake'in eline bantladı.

Lake ile birbirimize baktık. Onu daha önce çıplak görmemiş değildim. Sadece kısa bir süre boyunca görmüş-tüm. Ve ışıklar açıktı.

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeledim. "Sana yardım etmemi istiyor musun Lake?" diye sordum.

Lake omuzlarını silkti. "Bu beni duşa ilk sokuşun olmayacak. Yine de umarım bu sefer kıyafetlerimi çıkarmama yardım edersin." Kendi şakasına kendi güldü. Güler gülmez buna pişman oldu, gerçi. Elini kafasına götürdü ve yüzünü buruşturdu.

Hemşire aramızdaki hafif garipliği hissediyordu.

“Üzgünüm. Evli olduğunuzu zannediyordum. Dosyasında eşi olduğunuz yazıyor.”

“Evet... O konuya gelirse,” dedim. “Henüz değil.”

“Tamam, sorun değil.” dedi hemşire. “Bekleme odasına dönerseniz bitirince size haber veririm.”

“Hayır,” dedi Lake. “Will bana yardım eder.” Bana baktı. “Bana yardım edeceksin.”

Hemşire bana baktı ve başımı salladım. Lake’in yatağının yanındaki tepside birkaç eşya aldı ve odadan çıktı.

“Bugün yürüdün mü?” Kolundan tutup yataktan kaldırdım.

Başını salladı. “Evet. Ziyaretler arasında beni yine kordorda yürüttüler. Dünden daha iyi hissediyorum kendimi, sadece biraz sersem gibiyim.”

Hemşire odaya elinde havluyla geri geldi. “Sadece başını ıslatmayın. Banyoda elinizle tutabileceğiniz duş başlığı var. Ya da sadece küveti doldurup yıkanabilir. Küvet onun için daha iyi olur, böylece yatabilir.” Hemşire havluyu sandalyeye bıraktı ve dışarı çıktı.

Lake yavaşça ayağa kalktı ve onu banyoya götürdüm. İçeri girdikten sonra arkamızdan kapıyı kapattım.

“Bu çok utanç verici,” dedi.

“Lake, kalmamı sen istedin, gidip hemşireyi getireyim.”

“Hayır. Çiş yapmam gerek, onun için söyledim.”

“Öyle mi? Tamam.” Çevresinde dolanıp öbür kolundan tuttum. Duvara monte edilmiş metal çubuğa tutunup durakladı.

“Arkanı dön,” dedi.

Arkamı dönüp yüzümü ters yöne döndüm. “Bebeğim

arkamı döndürürsen duşta sana yardım etmem biraz zor olacak. Üstelik şu an çıplak bile değilsin.”

“Bu farklı. Sadece çişimi yaparken izlemeni istemiyorum.”

Gülüp bekledim. Ve biraz daha bekledim. Hiçbir şey olmamıştı.

“Belki de bir dakikalığına dışarı çıkmalısın,” dedi.

Kafamı salladım ve banyodan çıktım. “Bensiz ayağa kalkmaya çalışma.” Bana ihtiyacı olursa onu duyabilmem için kapıyı azıcık aralık bıraktım ki. İş bittiğinde banyoya geri döndüm ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

“Duş mu, banyo mu?” dedim.

“Banyo. Sanırım duş yapacak kadar uzun süre ayakta kalamam.”

Kolunu serbest bırakmadan önce metal çubuğa tutunduğundan emin olmak istedim. Küvetteki musluğu su ısınana kadar ayarladım. Lifi alıp ıslattım ve küvetin yanına koydum. İki merdivenli küvet oldukça büyüktü, içine girmek kolaydı. Ayağa kalktığımda Lake’in kolunu tutup onu küvete yönlendirdim. Arkasında durup omzuna kadar olan saçlarını fırçaladım. Ve geceliğin üst bağını çözdüm. Gecelik açılınca nefesimi tutmak zorunda kaldım. Bütün sırtı morlukla doluydu. Gecelikte son bir bağ kalmıştı onu da çekince iki yana ayrıldı.

Geceliği öne, kollarına doğru kaydırdım. Suyun sıcaklığını kontrol etmek için parmaklarımı akan suyun altına soktum. Sonra Lake’in koluna uzanıp adım atmasına ve küvete girmesine yardımcı oldum. Oturduktan sonra dizlerini göğsüne çekti, ellerini etrafına sardı. Sonra kafasını dizlerine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Bir hamle yapmaya çalışmadın.”

Gülümsedim. “Şimdiden teşekkür etme. Daha yeni başladık.” Lifi suya batırdım ve küvetin yanına dizlerimin üzerine eğildim. Merdivenler biraz uzakta olduğundan ona ulaşmak için sürtünmem gerekiyordu. Lifi elimden alıp kolunu yıkamaya başladı.

“Her şeyin bu kadar enerji gerektirmesi ne kadar garip. Kollarım yüz kiloymuş gibi hissediyorum.”

Bir kalıp sabun açıp ona uzattım. Fakat elinden kaçırdı. Suyun içinde onu bulana kadar suyla oynadı ve lifi sabunladı.

“Beni eve yollamaları ne kadar sürer biliyor musun?” diye sordu.

“Çarşambaya taburcu olursun diye umuyorum. Doktor iyileşmenin birkaç günle iki hafta arası sürebileceğini söyledi. Yaranın nasıl iyileştiğine bağlıymış. Sen gayet iyi gidiyorsun.”

Kaşlarını çattı. “Ama pek iyiye gidiyor gibi hissetmiyorum.”

“Harika gidiyorsun,” dedim.

Gülümsedi, lifi tekrar küvetin yanına koydu ve kollarını dizlerinin etrafına sardı. “Dinlenmem gerekiyor,” dedi. “Diğer koluma biraz sonra geçerim.”

Gözlerini kapadı. Çok yorgun görünüyordu. Uzandım ve suyu kapadım. Sonra ayağa kalktım. Ayakkabılarımla tişörtümü çıkardım ama pantolonumu bıraktım. “Yana kay,” dedim.

O yana kaydı ve küvete adım attım. Suyun içinde Lake’in arkasına doğru kaydım. Bacaklarımı onun iki tarafına

koydum ve nazik bir şekilde onu göğsüme yatırdım. Lifi kapıp üşendiği kolunu yıkamaya başladım.

“Delisin,” dedi sessizce.

Kafasının üstünden öptüm. “Sen de.”

Onu yıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. Sırtını temizlemek için eğilmesini söyleyene kadar göğsümde dinlendi. Öne eğildiğinde life daha fazla sabun koyup nazikçe tenine değdirdim. O kadar kötü morarmıştı ki onu incitmekten korkuyordum.

“Sırtın gerçekten mahvolmuş. Acıyor mu?”

“Her yerim acıyor.”

Tenini olabildiğince yumuşak bir şekilde yıkadım. Daha kötü olmasını istemiyordum. Her noktayı hallettikten sonra ona doğru eğilip sırtından öptüm. Tam da morluğunun üzerinden. Diğer morluğunu da öptüm ve bir diğerini daha ve bir diğerini daha öptüm. Sırtında acıyan her noktayı öptüm. Lake göğsüme yaslandığında kolunu sudan çıkarıp oradaki morlukları da öptüm. Sonra aynısını diğer koluna da yaptım. Bulabildiğim tüm morlukları öptükten sonra kolunu tekrar suya bıraktım. “İşte. Yeni kadar iyi oldun,” dedim. Kollarımı ona dolayıp yanağından öptüm. Gözlerini kapattı ve orada bir süre öyle oturduk.

“Birlikte ilk banyomuzu böyle hayal etmemiştim,” dedi.

Güldüm. “Gerçekten mi? Çünkü benim tam hayalimdeki gibiydi. Pantolon falan.”

Derin bir nefes alıp verdi. Sırtını göğsüme dayadı ve gözlerimin içine baktı. “Seni seviyorum, Will.”

Alnını öptüm. “Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum, Will.”

“Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum.”

Hastanedeki beş günden sonra nihayet Lake bugün taburcu oldu. Şans eseri dün pazartesi olduğu için sigorta şirketiyle raporları halledebilmişim. Lake’in jipi tamamen hurda olmuştu. Benim arabamdaki hasarsa o kadar kötü değildi. O yüzden benimki tamir olana kadar kiralık araba verdiler.

Dr. Bradshaw, Lake’in sağlığının gelişiminden çok memnundu. Lake’in iki hafta içinde tekrar gidip onu görmesi gerekiyordu. Bu sırada ona yatak istirahati vermişti. Lake buna heyecanlanmıştı, çünkü bu her gece konforlu yatağında uyuyabileceği anlamına geliyordu. Ben de heyecanlıydım, çünkü bu iki koca haftayı onunla geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Tüm dönem boyunca onu tüm derslerinden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Lake üzgündü, ama her şeyin üstüne bir de okul stresini eklemeye gerek yoktu. Ona, sadece iyileşmeye yoğunlaşması gerektiğini söyledim. Bu haftayı tamamen boş bırakmışım ama pazartesi tekrar okula gitmeyi planlıyordum. Tabii bu Lake’in kendini nasıl hissettiğine bağlıydı. Şimdilik ama... Tüm hafta bizimdi ve film seyredip abur cubur yemekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Kel ile Caulder, tabaklarını oturma odasındaki kahve sehпасına getirip benimkinin yanına koydu. Lake kanepede

de uzanıyordu. O yüzden masada yemek yerine oturma odasında yedik.

“Günün ekşi ve tatlı kısmı,” dedi Caulder. Bacak bacak üstüne atmıştı ve kahve sehpasının karşısında oturuyordu. Böylece hepimiz bir nevi Lake’i de kapsayan daire içinde oturuyorduk. “Benim ekşiliğim, yarın okula gitmek zorunda olmam,” dedi. “Tatlımsa Layken’in sonunda eve gelmesi.”

Lake gülümsedi. “Teşekkürler Caulder. Çok tatlısın,” dedi.

“Benim sıram,” dedi Kel. “Benim ekşim yarın okula dönüyor olmam. Tatlım ise Layken’in nihayet eve gelmesi.”

Lake burnunu Kel’e doğru kırıstırdı. “Taklitçi.”

Güldüm. “Evet, günümün ekşi kısmı, kız arkadaşımın bana altı değişik Johnny Depp filmi kiralatmasıydı. Tatlımsa şu an.” Eğilip Lake’in alnından öptüm. Kel ile Caulder’ın bu geceki tatlı anıma hiçbir itirazı yoktu. Sanırım buna alışıyorlardı.

“İyi, benim ekşim zaten ortada. Kafamda zımbalar var,” dedi Lake. Bana bakıp gülümsedi, sonra gözleri yemek yiyen Kel ile Caulder’a kaydı.

“Peki, tatlın ne?” dedi Caulder ağzı yemekle dolu bir halde.

Lake bir süre ona gözlerini dikti. “Sizsiniz,” dedi. “Siz üçünüz.”

Birden etraf sessizleşti, sonra Kel bir patates kızartması alıp ona fırlattı. “Bu kadar klişe olma,” dedi.

Lake, patates kızartmasını kapıp ona geri fırlattı.

“Selam,” dedi Kiersten kapıdan içeri girerken. “Özür

dilerim, geç kaldım.” Mutfağa daldı ve kendine bir tabak hazırlamaya başladı. Yine sinirlenecekti, çünkü onun geleceğini bilmiyordum. Görünen o ki yine ekmek yemek zorunda kalacaktı.

“Yardım ister misin?” diye sordum. Sadece bir kolunu kullanabiliyordu ama buna çok iyi alışmıştı.

“Yok. Hallettim.” Tabasını oturma odasına getirdi ve yere oturdu. Hepimiz ona gözlerimizi dikmiştik. Hele de çıtır parmak tavuğundan bir lokma alırken.

“Tanrım, bu çok güzel,” dedi. Gerisini ağzına tıktı.

“Kiersten bu et. Et yiyorsun,” dedim.

Başını salladı. “Biliyorum. Çok garip bir şey. Siz eve geldiğinizden beri buraya gelip bunlardan denemek için ölüyordum.” Bir ısırık daha aldı. “Cennet gibi,” dedi. Ağzı dolu halde ayağa zıplayıp mutfağa yürüdü. “Ketçapla güzel oluyor mu?” Ketçabı da kapıp oturma odasına getirdi ve tabağına biraz sıktı.

“Bu ani değişim nereden çıktı?” diye sordu Lake.

Çiğnemeyi bitirip yemeğini yuttu. “Tam bir kamyon tarafından çarpılmak üzereyken, tek düşünebildiğim şey daha önce hiç et tadmadan ölmek üzere olduğumdu. Bu benim hayattaki tek pişmanlığımı.”

Hepimiz güldük. Tavuğu benim tabağımdan kapıp kendisinininkine koydu.

“Will, perşembe olacak baba gününe hâlâ geliyor musun?” diye sordu Caulder.

Lake bana baktı. “Baba günü?”

“Bilmiyorum, Caulder. Henüz Lake’i yalnız bırakma konusunda kendimi rahat hissedemiyim emin değilim,” dedim.

“Baba günü mü? O da neymiş?” dedi Lake tekrar.

“Okulda babamızı takdir etme günü yapılacak,” dedi Kiersten. “Öğle yemeği veriyorlar. Spor salonunda çocuklar babalarıyla öğle yemeği yiyecek. Anne günü de gelecek ay olacak.”

“Peki, babaları olmayan çocuklar ne olacak? Onlar ne yapacak? Bu pek adil değil.”

“Babaları olmayan çocuklar da Will ile gidecekler,” dedi Kel.

Lake bana tekrar baktı. Konunun dışında olmayı sevmezdi.

“Kel’e onunla da öğle yemeği yiyebileceğimizi söyledim,” dedim.

“Benimle de yer misin?” diye sordu Kiersten. “Babam, cumartesiye kadar dönemeyecek.”

Başımı salladım. “Eğer gidersem olur,” dedim. “Ama gitmeli miyim onu da bilmiyorum.”

“Git,” dedi Lake. “Ben idare ederim. Bana bu kadar bebek muamelesi yapmayı bırak.”

Eğilip öptüm onu. “Ama sen benim bebeğimsin,” dedim.

Hangi yönden geldiğinden emin değildim. Belki üç yöndendi. Ama patates kızartmalarıyla kafadan vurulmuştum.

Lake’in yatağa girmesine yardım ettim ve örtüyü üzerine çektim. “İçecek bir şey istiyor musun?”

“İyiyim,” dedi.

Işıkları söndürdüm ve yatağın öbür tarafına geçip yata-

ğın içine kıvrıldım. Lake'e iyice yaklaştım ve kafamı yastığına koyup ona sarıldım. Gelecek doktor kontrolünde bandajları çıkarılacaktı. Sağını ne kadar kestikleriyle ilgili endişeliydi. Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyleyip duruyordum. Çok kesmediklerine emindim ve yara izi kafasının arkasında olduğu için fark edilmeyecekti.

Yan yatamadığı zaman vücudu acıyordu. Onun için yüzünü bana dönmüştü. Dudakları benimkine yakın mesafedeydi, yani onları öpmeliydim. Başımı yastığına tekrar koydum ve parmaklarımla saçının arkasına attım.

Geçen hafta tam bir cehennemdi. Zihnen ve fiziken. Ama özellikle zihnen. Onu kaybetmeye çok yakındım. Çok yakın. Bazen sessizlik olduğunda onu kaybetme korkusu olasılığı aklıma geliyordu ve ne yapacağımı düşünüyordum. Kendime gelmek zorundaydım. Kendime onun iyi olduğunu hatırlatmaya devam etmek zorundaydım. Herkesin iyiydi.

Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Ama geçen ay boyunca Lake ile yaşadıklarımız bir şekilde onu daha da fazla sevmeme neden olmuştu. İçinde olmadığı bir hayat hayal etmeye başlayamıyordum bile. Sherry'nin bana gösterdiği videoyu yine düşündüm. Jim'in ona söylediği şeyi...

"Geldiğinde ruhumu uyandırdın sanki."

Bu tam Lake'in bana yaptığı şeydi. Benim ruhumu uyandırmıştı.

Eğilip tekrar öptüm onu. Bu sefer daha uzun sürdü. Ama çok da uzun değildi. Çünkü çok kırılgan olduğunu hissediyordum.

"Bu berbat," dedi. "Seninle aynı yatakta uyumanın ne

kadar zor olduğunun farkında mısın? Doktorun bir ay dediğine emin misin? Bir ay boyunca geri çekilmek zorunda mıyız?”

“Teknik olarak dört hafta dedi,” dedim, elimle kolunu okşarken. “Sanırım dört hafta dayanabiliriz. Ne de olsa bir aydan birazcık daha az.”

“Gördün mü? Şansın varken teklifimi kabul edeceksin. Şimdi dört hafta daha beklemek zorunda kalacağız!” dedi. “Toplamda kaç hafta oluyor?”

“Altmış beş,” diye çabucak cevap verdim. “Saydığımdan değil de bugünden itibaren dört hafta sonrası 28 Şubat’a geliyor. Bunu da hesapladığımdan değil...”

Güldü. “28 Şubat? Bu salıya denk gelecek. Kim baki-religini bir salı günü kaybetmek ister? Biz onu en iyisi bir önceki cuma yapalım. 24 Şubat. Kel ile Caulder’ı büyük-babamlara bırakırız tekrar.”

“Hayır. Dört hafta. Doktorun emirleri,” dedim. “Bir anlaşma yapalım. 2 Mart’a kadar bekleyebilirsek, büyü-kannemleri çocuklara bakmaları için ayarlayabilirim. Dört hafta dolduktan sonraki cuma.”

“2 Mart perşembeye geliyor.”

“Artık yıl.”

“Of! Peki. 2 Mart,” dedi. “Ama bu sefer bir suit oda istiyorum. Büyük bir tane.”

“Tamam.”

“Çikolata ve çiçek de!”

“Tamam,” dedim. Başımı yastıktan kaldırıp onu öptüm ve arkama döndüm.

“Ve bir meyve tepsisi. Çilekler de olsun.”

“Tamam,” dedim tekrar. Esnedim ve örtüyü başımın üstüne geçirdim.

“Ve bir tane o yumuşacık otel bornozlarından istiyorum. İkimiz için de. Böylece bütün hafta sonu onları giyebiliriz.”

“Her ne istersen Lake. Şimdi uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Beş gündür uyumak dışında hiçbir şey yapmadığı için tamamen uyanık olmasına şaşırmadım. Bense beş gündür neredeyse hiç uyumamıştım. Gün içinde gözlerimi zor açık tutuyordum. Tekrar evimde ve yatağında olmak çok güzel bir duyguydu. Tabii Lake’in de yanımda olması özellikle güzeldi.

“Will?” diye fısıldadı Lake.

“Efendim?”

“Çiş yapmam lazım.”

“İyi olacağından emin misin?” diye sordum onuncu kez bu sabah.

“Merak etme. İyi olacağım,” dedi. Telefonunun yanında olduğunu göstermek için havaya kaldırdı.

“Tamam. İhtiyacın olursa, Sherry evde. Bir saat sonra gelirim. Öğle yemeği çok uzun sürmez herhalde.”

“Bebğim, ben iyiyim. Gerçekten.”

Onu alnından öptüm. “Biliyorum.”

Ve iyi olduğunu biliyordum. Hatta iyiden de iyiydi. Kendi kendine çok şeyi başarıyordu. Kendi kendine yapmaması gereken şeyleri bile... Bu yüzden endişeleniyordum. Beni, ona âşık eden söz dinlemez iradesi bazen beni sinir ediyordu.

Spor salonuna girdiğimde çocukları bulmak için etrafa bakındım. Caulder'ı gördüğümde el sallıyordu, masasına doğru yürüdüm.

"Kel ile Kiersten nerede?" dedim yerime otururken.

"Bayan Brill onların gelmesine müsaade etmedi," dedi.

"Neden?" Bayan Brill'i aramak için kafamı hızla hareket ettirdim.

"Kel ile Kiersten'in bu yemeği, çalışma odasından kurtulmak için bahane olarak kullandıklarını söyledi. Onları 10.45'deki her zamanki öğle yemeğine gönderdi. Kel ona senin çok kızacağını söyledi."

"Evet, Kel haklı," dedim. "Geri geleceğim."

Spor salonundan çıkıp sola kafeteryaya doğru yola koyuldum. İçeri girdiğimde gürültü kulak zarımı delecekti. Çocukların ne kadar gürültülü olduklarını unutmuşum. Başımın hâlâ ne kadar acıdığını da unutmuşum. Bütün masalara göz attım ama çok fazla çocuk vardı. İkisini de seçemiyordum. Kafeteryayı gözetliyor gibi görünen bir kadına doğru yürüdüm.

"Bana Kel Cohen'in nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Kim?" dedi. "Çok gürültülü sizi duymadım."

Daha yüksek sesle söyledim. "Kel Cohen!"

Başını salladı ve kafeteryanın öbür ucundaki masayı işaret etti. Masaya ulaşmadan önce Kel beni fark edip el salladı. Kiersten onun yanında oturuyordu ve ıslak mendille tişörtünü siliyordu. Masaya ulaştığımda ikisi de ayağa kalktı.

"Tişörtüne ne oldu?" diye sordum Kiersten'a.

O ise Kel'e baktı ve kafasını salladı. "Aptal çocuklar," dedi. Kendilerinin karşısındaki masayı işaret etti. Dönüp

baktım, Kel ile Kiersten'dan biraz daha büyük görünen üç oğlan vardı. Hepsi gülüyordu.

“Sana bir şey mi yaptılar?” diye sordum.

Gözlerini devirdi. “Ne zaman yapmıyorlar ki? Çikolata-
talı süt olmazsa elma sosu veya puding veya jöle.”

“Evet, genellikle jöle,” dedi Kel.

“Endişelenme Will. Buna alıştım. Her zaman sırt çantamda ekstra kıyafet bulunduruyorum. Her ihtimale karşı.”

“Endişelenmeyeyim mi?” diye sordum. “Neden bu konuda bir şey yapılmıyor? Hiçbir öğretmene bu konuyu anlattın mı?”

Başını salladı. “Olaylar olduğunda asla görmüyorlar. Uzaklaştırmadan beri daha kötü oldu. Şimdi sadece monitörlerin bakmadığından emin olup o zaman bir şeyler atıyorlar. Ama sorun değil, Will. Gerçekten. Kel, Caulder ile Abby var. Onlardan başka arkadaşına ihtiyacım yok.”

Kızışmışım. Her gün buna katlanmak zorunda olmasına inanamıyordum. Kel'e baktım. “Caulder'ın bana bahsettiği hangisi? Hani şu pislik?” Kel masanın başında oturan çocuğu işaret etti.

“Siz burada bekleyin çocuklar.” Arkamı döndüm ve pisliğin masasına doğru yürüdüm. Onlara yaklaştıkça kahkahaları karmaşaya dönüştü. Masalarındaki boş bir sandalyeyi kavradım ve pisliğin etrafından dolandırdım. Bacaklarımı açarak ters bir şekilde onunla yüz yüze olacak şekilde oturdum.

“Selam,” dedim. Kafası karışık bir şekilde önce bana, sonra arkadaşlarına baktı.

“Yardım edebilir miyim?” dedi alaycı bir şekilde. Arkadaşları güldü.

“Evet. Aslında edebilirsin,” dedim. “Adın ne?”

Tekrar güldü. Koca, on iki yaşında bela adam rolü oynamaya çalıştığını görebiliyordum. Bana o yaştaki Reece’i anımsatmıştı. Yüzündeki gerginliği saklayamıyordu.

“Mark,” dedi.

“Peki, merhaba, Mark. Ben Will.” Elimi uzattım, o da isteksizce tokalaştı.

“Şimdi resmi olarak birbirimizle tanıştığınıza göre sanırım birbirimize karşı dürüst olmamız da bir sıkıntı yok. Bunu yapabilir miyiz Mark? Birazcık dürüstlüğü kaldıracak kadar güçlü müsün?”

Gergin gülüş attı. “Evet güçlüyüm.”

“İyi. Oradaki kıızı görüyorsun değil mi?” Kiersten’ı işaret ettim. Mark omzunun üstünden ona göz attı, sonra bana bakıp başıyla onayladı.

“Sana karşı dürüst olacağım. Bu kız benim için çok önemli. Çok önemli. Hayatımdaki önemli insanlara kötü şeyler olduğunda bunu pek kaldıramıyorum, şöyle diyebiliriz. Biraz öfkeliyim.”

Sandalyemi ona doğru yakınlaştırdım ve doğrudan gözlerine baktım. “Şimdi birbirimize karşı dürüst olurken... Eskiden bir öğretmen olduğumu bilmelisin. Neden hâlâ bir öğretmen olmadığımı biliyor musun Mark?”

Artık gülümsemiyordu. Kafasını iki yana salladı.

“Artık öğretmenlik yapmıyorum çünkü pislik öğrencilerimizden biri, benim için önemli insanlardan birine zarar vermeye karar vermişti. Sonu iyi bitmedi.”

Çocukların üçü de gözlerini bana dikmiş, koca gözlerle bakıyorlardı.

“Bunu bir tehdit olarak kabul edebilirsin, Mark. Ama

seni incitmeye niyetim yok. Nihayetinde sadece on iki yaşındasın. Birinin canına okumam gerekirse genelde sınırı on dört yaşla çekerim. Ama sana şunu söyleyeyim... İnsanlara zorbalık yaparsan... Hele kızlara? Senden küçük kızlara?” Kafamı tiksiniyle salladım.

“Böyle bir şeyi yapan kişi rezil bir insandır. Ama en kötüsü bu değil tabii,” dedim ve dönüp arkadaşlarına baktım. “En kötüsü de seni destekleyen insanlar. Çünkü senin gibi zavallı birini lider kabul eden insanlar rezilden de kötüdür.”

Sonra Mark’a tekrar dönüp baktım. Gülümsedim. “Tanıştığımıza çok sevindim, Mark.” Ayağa kalktım ve sandalyemi masanın altına geri koydum, ellerimi masada önüne yerleştirdim. “Görüşmek üzere.”

Üçünün de gözünün içine baktım ve masadan çekildim. Sonra Kiersten ile Kel’e döndüm.

“Hadi gidelim. Caulder bizi bekliyor.”

Spor salonuna gittiğimizde Caulder’ın masasına gelip bir sandalye aldık. Bayan Brill suratındaki somurtmayla yanımıza gelene kadar oturmadık. Tam bir şey demek için ağzını açacakken ayağa kalkıp elimi uzattım. “Bayan Brill,” dedim gülümseyerek. “Bugün Kiersten ile çocukların benimle yemek yemelerine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm dünyada geleneksel aile yapısına uymayan aileler olduğu gerçeğini tanımanız ve benimsemeniz çok şey ifade ediyor. Bu çocukları kendi çocuklarım gibi seviyorum. Klasik bir baba olmamama rağmen ilişkimize duyduğunuz saygı, karakteriniz hakkında çok şey söylüyor. Bu yüzden size teşekkür etmek istedim.”

Bayan Brill elimi bırakıp geri çekildi. Kiersten ile Kel’e

baktı, sonra da tekrar bana baktı. “Önemli değil,” dedi. “Umarım öğle yemeğinin tadını çıkarırsınız.” Başka bir şey demeden arkasını dönüp uzaklaştı.

“Evet,” dedi Kel. “Bu kesinlikle günümün tatlı anıydı.”

On Yedinci Bölüm

16 Şubat Perşembe, 2012

Bir gün daha...

“Peki, hasar nedir?” diye sordu Lake, Dr. Bradshaw’a.

“Neye? Sana mı?” dedi Dr. Bradshaw gülerek. Bir yandan da yavaşça Lake’in başının etrafındaki bandajları çıkarıyordu.

“Saçıma,” dedi Lake. “Ne kadarını kestiniz?”

“Peki,” dedi Dr. Bradshaw. “Kafatasını geçmek için saçını kestığımızı biliyorsun. Elimizden geldiğince fazla saç bırakmaya çalıştık ama oldukça zor bir kararla karşı karşıyaydık. Ya saçını ya da hayatını kurtaracaktık.”

Lake güldü. “Peki, o halde sanırım sizi affediyorum.”

Doktordan döner dönmez saçlarını yıkamak için duşrudan duşa gitti. Saçını yıkamak için can atıyordu. Lake’i

evde tek bırakma konusunda artık rahat olduğum için çocukları almaya gittim. Okuldan sonra bir saat kaldıklarını unutmuşum. Lake'e mesaj atıp geç kalacağımı söyledim. Okuldaki yetenek gösterisi yarın akşamdı ve ona başvuran öğrenciler kalıp prova yapıyordu. Kiersten ile Caulder, ikisi de başvurmuştu ama ikisi de ne yapacaklarıyla ilgili ipucu vermiyorlardı. Kiersten'a şiirlerimin hepsinin kopyasını vermiştim. Onlara bir araştırma için ihtiyacı olduğunu söylemişti. Onunla tartışmamıştım. Kiersten'da öyle bir şey vardı ki kendisine karşı çıkamıyordunuz.

Sonunda çocuklarla eve geldiğimizde Lake hâlâ banyodaydı. Ona bebek muamelesi yapmamdan çok sıkıldığını biliyordum ama yine de onu kontrole gittim. Orada çok uzun kalmış olması fikri bile beni endişelendiriyordu. Kapıyı çaldığımda, gitmemi söyledi. Sesi pekiyi gelmiyordu. Bu da hiçbir yere gitmeyeceğim anlamına geliyordu.

"Lake, kapıyı aç," dedim. Kapı kolunu çevirdim ama kilitliydi.

"Will, sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi burnunu çekerek.

Ağlıyordu.

"Lake, kapıyı aç!" Gerçekten endişelenmişim. Ne kadar inatçı olduğunu biliyordum, kendine zarar verdiyse muhtemelen bunu örtbas etmeye çalışıyor olmalıydı. Kapıyı yumrukladım ve kapı kolunu tekrar salladım.

Sessizdi. Hâlâ cevap vermiyordu. "Lake!" diye bağırdım.

Kapı kolu döndü ve kapı yavaşça açıldı. Başını önüne eğmiş, ağlıyordu. "İyiyim," dedi. Gözlerini bir rulo tuvalet kâğıdıyla siliyordu. "Böyle çıldırmayı bırakmalısın, Will."

Banyoya girip ona sarıldım. “Neden ağlıyorsun?”

Benden uzaklaşıp kafasını iki yana salladı ve banyo aynası önündeki koltuğa oturdu. “Çok aptalca,” dedi.

“Bir yerinde ağrı var mı? Başın mı acıyor?”

Kafasını sallayıp gözlerini tekrar sildi. Kolunu yukarı kaldırıp plastik bantı saçından çekti ve saçlar omzuna düştü. “Saçım yüzünden.”

Saçları. Kahrolası saçları için mi ağlıyordu? Derin bir rahatlamayla nefes aldım. “Tekrar uzar Lake. Sorun yok.” Arkasına geçtim ve saçlarımı omuzlarından sırtına aldım. Kafasının arkasında tıraşlanmış bir bölüm vardı. Kapatılamıyordu çünkü saçının tam ortasındaydı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. “Bence kısa saçla çok tatlı görünüyorsun biraz daha uzamasını bekleyip kestirebilirsin.”

Kafasını iki yana salladı. “Bu sonsuza kadar sürer. Böyle hiçbir yere gidemem. Bu evden bir ay daha çıkmayacağım,” dedi.

Bunu demek istemediğini biliyordum ama onun bu kadar üzgün olmasından nefret ediyordum. “Bence saçların gayet güzel,” dedim yarasının üstüne parmaklarımı gezdirirken. “Bu senin hayatını kurtardı.” Sonra Lake’in yanından uzanıp lavabonun altındaki dolap kapağını açtım.

“Ne yapıyorsun? Saçımın geri kalanını kesemezsin, Will.”

İçine uzanıp saç kesim makinesinin içinde bulunduğu siyah kutuyu çıkardım. “Saçını kesmiyorum,” dedim. Kabloyu fişe taktım, kapağını çıkardım ve çalıştırdım. Kafamın arkasına ulaştım, saçımın arkasına bastırdım ve hızlı bir geçiş yaptım. Aşağı indirdiğimde saçımın parçalarını çekip çöp tenekesine attım.

“Al işte, şimdi birbirimize uygunuz,” dedim.

“Will!” diye bağırdı koltukta bana doğru dönerek. “Ne yaptın? Niye?”

“Sadece saç bebeğim,” dedim gülümseyerek.

Gözlerini silmek için rulo tuvalet kâğıdını tekrar çıkardı ve arkasını dönüp aynadaki yansımamıza baktı. Kafasını salladı ve güldü.

“Komik görünüyorsun,” dedi.

“Sen de öyle.”

Lake çünkü doktor ziyareti dışında bu akşam ilk defa dışarı çıkıyordu. Yetenek gösterisinden sonra Sherry birkaç saatliğine çocuklara bakacak, biz de biraz zaman geçirebilecektik. Tabii ki randevumuzdan bahsedince Lake’in neşesi kaçtı. “*Bana hiç sormuyor, hep emrivaki yapıyorsun,*” diye hayıflandı. O yüzden dizlerimin üzerine çöküp çıkma teklif etmek zorunda kaldım. Tabii ki ve tabii ki Lake’e her şeyi anlatmayacaktım. Bu gece planladıklarım ile ilgili hiçbir fikri olmayacaktı. Hem de hiç.

Oraya ulaştığımızda Eddie ile Gavin, Sherry ve David’le birlikte çoktan gelmişlerdi. Lake’in, Eddie’nin yanına oturmasını sağladım, ben de Sherry’nin yanındaki koltuğa geçtim. Lake saçını atkuyruğu yapabilimişti ve yarasının büyük bir kısmını saklamıştı. Ben o kadar şanslı değildim.

“Will? Bu benim farkında olmadığım yeni bir trend mi?” diye sordu Sherry saçımı görünce.

Lake güldü. “Gördün mü? Komik görünüyorsun.”

Sherry bana doğru eğilip fısıldadı. “Bu gece Kiersten’in ne yapacağına dair bir fikrin var mı?”

Omuz silktim. “Ne yapacağını bilmiyorum. Ama bir şiir okuyacak diye tahmin ediyorum. Sizlere okumadı mı?”

Sherry ile David, kafalarını salladı. “Ağzından tek kelime alamadık,” dedi David.

“Caulder da öyle,” dedim. “Ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Bir yeteneğinin bile olduğunu sanmıyorum.”

Perde açıldı, Bayan Brill mikrofona doğru yürüdü ve takdimleri bitirdikten sonra geceyi başlattı. Sahneye her çocuk çıktığında değişik bir ebeveyn elinde kamerasıyla ön tarafa geçti. Ben niye kameramı getirmemiştim? Tam bir aptalım. Gerçek bir ebeveyn kamera getirirdi. Tam Kiersten sahneye çağrıldığında Lake çantasına uzanıp bir kamera çıkardı. Tabii ki bir kamera getirmişti.

Bayan Brill, Kiersten’ı takdim edip sahneden indi. Kiersten hiç gergin görünmüyordu. Alçılı kolundan sarkan küçük bir kese vardı. Mikrofonu alçaltmak için kırık olmayan kolunu kullandı.

“Bu akşam size sunacağım performansı şiir atışmasında gördüm. Bu şiir türünü, bu yıl bana bir arkadaşım tanıttı. Teşekkürler Will.”

Gülümsedim.

Kiersten derin bir nefes aldı. “Bu akşamki şiirimin adı *‘Kelebeğe git’*”

Lake ile birbirimize baktık. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. “Hayır, olamaz.”

“Kelebek.

Ne **güzel** bir kelime

Ne kadar narin bir **canlı**.

Ağzımızdan çıkan **zalim kelimeler**

ve elinizden uçan yemekler kadar narin...

Kendinizi **daha iyi** hissettiriyor mu?

Kendinizi **iyi** hissettiriyor mu?

Bir kıza sataşmak seni daha mı **adam** yapıyor?

Ben kendimi savunuyorum.

Daha **önce** yapmam gereken gibi.

Daha fazla senin **kelebeğine** katlanmıyorum”

(Kiersten keseyi bileğinden kaydırıp açtı, içinden avuç dolusu el yapımı kelebek çıkardı. Mikrofonu ayaklıktan çıkarıp konuşmaya devam ederek merdivenlerden aşağı indi.)

“Başkalarının sunduklarını, şimdi ben onlara sunmak istiyorum.”

(Önce Bayan Brill’e doğru yürüdü ve eliyle bir kelebek uzattı.)

“**Kelebekle** git, Bayan Brill.”

(Bayan Brill ona gülümseyerek Kiersten’in elindeki kelebeği aldı. Lake sesli olarak güldü. Ve onu sessiz olması için dürtmem gerekti. Kiersten bütün oda boyunca yürüyüp öğle yemeğindeki üç çocuk dâhil birçok öğrenciye kelebek dağıttı.)

“**Kelebekle** git, Mark.

Kelebekle git, Brendan.

Kelebekle git, Colby.

(Kelebekleri dağıtmayı bitirdiğinde, tekrar sahneye çıktı ve mikrofonu yerine yerleştirdi.)

“Size söyleyecek tek şeyim var.

Zorbalarla konuşmuyorum,

Ya da onların **kovaladıklarıyla**.

Seyirci kalanlara söylüyorum.

Biz ağlayanları kabul etmeyenlere

Görmezlikten gelenlere.

Sonuçta **sizin** başınıza bunlar gelmiyor

Size **zorbalık** yapılmıyor

Size **kaba** davranılmıyor.

O yemeği fırlatan **sizin** eliniz değil.

Ama sizin **ağzınız** sessiz kalıyor

Sizin **ayaklarınız** yardıma koşmuyor

Elini uzatmayan sizin **kolunuz**.

Ve sizin **kalbiniz**

Umursamıyor.

Onun için **kendinizi** savunun

Arkadaşlarınızın yanında durun.

Vazgeçenlerden olmamanız için

Meydan okuyorum size.

Sakın vazgeçmeyin.

Kahrolasılardan kazanmalarına izin vermeyin.”

Kiersten’in ağzından ‘kahrolası’ kelimesi çıkar çıkmaz, Bayan Brill sahneye doğru yürüdü. Neyse ki Kiersten şii-rini bitirmişti ve Bayan Brill ona ulaşmadan önce aceleyle

sahneden indi. Seyirci afallamıştı. En azından çoğu. Bizim sıradaki herkes ayakta tezahürat edip alkışlıyordu.

Bayan Brill bir sonraki performansı anons ettikten ve biz yerimize oturduktan sonra, Sherry bana fısıldadı. “Bu ‘kelebek’ olayını anlamadım ama kalanı iyiydi.”

“Evet, öyleydi,” diye ona katıldım. “Kelebek olasıca mükemmeldi.”

Sahneye Caulder çağırıldı. Gergin görünüyordu. Lake de gergindi. Ne yaptığını bilseydim oraya çıkmadan önce biraz tavsiye verebilirdim. Lake kamerayı, Caulder’a zumladı ve odaklandı. Derin bir nefes aldım ve küfretmeden atlatmasını ümit ettim. Bayan Brill’in gözü üzerimizdeydi. Caulder mikrofona yürüdü ve yeteneğini tanıttı.

“Ben Caulder. Ben de bu gece bir şiir okuyacağım. Adı ‘Ekşi ve Tatlı’ “

Hayır, olamaz, yine başlıyoruz.

“Çok fazla ekşi anım oldu hayatta

Çok fazla

Yedi yaşına bastığımda, yani dört yıl önce annemle babam öldü.

Her geçen gün onları **daha az** hatırlıyorum

Mesela annem... Şarkı söylediğini hatırlıyorum.

Hep **mutluydu**,

Hep **dans ederdi**.

Fotoğraflardan gördüğümün dışında, nasıl görüldüğünü gerçekten hatırlamıyorum.

Veya nasıl **koktuğunu**

Veya **sesinin** nasıl olduğunu

Ve babam.

Onunla ilgili hatırladıklarım biraz daha fazla, ama bunun sebebi o zamanlar onun dünyadaki en inanılmaz insan olduğunu düşünmemdi.

Akıllıydı. **Her şeyin** cevabını bilirdi.

Ve güçlüydü.

Ve gitar çalardı.

Geceleri yatağıma uzandığımda, salondan gelen müziği dinlemeye bayılırdım.

En çok bunu özlüyorum.

Onun müziğini.

Onlar öldükten sonra, büyükannem ve

BüyükPaul ile yaşamaya gittim.

Sakın yanlış anlamayın... Onları **seviyorum**.

Ama kendi **evimi daha çok** severdim.

Burası bana onları **hatırlatıyordu**.

Annemle ve babamı.

Öldükleri yıl, ağabeyim koleje yeni başlamıştı.

Ne kadar evde olmak istediğimi **biliyordu**.

Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

O yüzden bunu gerçekleştirdi.

O zamanlar sadece yedi yaşındaydım, bunu yapmasına izin verdim.

Sadece evde olabileyim diye **tüm hayatından** vazgeçmesine izin verdim.

Sadece **üzgün** olmamam için.

Her şeyi tekrar yaşayabilsem, asla beni yanına almasına müsaade etmezdim.

Onun da bir şansa ihtiyacı vardı. Genç olma şansına. Ama bazen yedi yaşındayken, dünya üç boyutlu olmuyor.

Yani,
Ağabeyime çok şey borçluyum.
Çok fazla ‘teşekkür ediyorum’
Çok fazla ‘özür diliyorum’
Çok fazla ‘seni seviyorum’

Sana çok şey borçluyum, Will.
Hayatımdaki ekşileri daha az ekşi yaptığın için.
Günümün tatlı kısmı mı?
Onu da şimdi yaşıyorum işte.”

İnsanın ağlama sınırı var mıydı acaba? Eğer varsa, bu aylık kotamı doldurmuştum herhalde. Ayağa kalkıp, Sherry ile David’i geçip koridora çıktım. Caulder sahnenin merdivenlerinden indikten sonra onu kollarımın arasına alıp daha önce olmadığı kadar sıkıca sarıldım.

“Seni seviyorum, Caulder.”

★

Ödüllere kalmadık. Çocuklar akşamı Sherry ve David’le geçirecekleri için heyecanlıydı. Onun için ordan ayrılmak için acele ettiler. Kiersten ile Caulder kimin kazandığını umursamıyor gibiydi ve bu da beni çok gururlandırdı. Nihayetinde, Kiersten’a şiir hakkında her tavsiye verişimde Allan Wolf’un sözünü onun kafasını kazımaya çalışmıştım. “*Bu işin amacı herhangi bir amaç değil, amaç sadece şiir.*”

David ile Sherry çocuklarla birlikte arabayla gittikten sonra, Lake ile arabaya gittik ve onun kapısını açtım.

“Nerede yiyoruz? Çok açım,” dedi.

Cevap vermedim. Kapıyı kapatıp sürücü tarafına yürüdüm ve arka tarafa arabanın zeminine uzandım, iki kesekâğıdını kavrayıp birini ona verdim. “Durup yemek yemeye vaktimiz yok. Bize ızgarada peynir yaptım.”

Kesekâğıdını açınca sırttı ve sandviçle sodasını aldı. Yüzündeki bakıştan hatırladığını anlayabiliyordum. Hatırlamasını umut ediyordum.

“Epey uzun bir yolumuz var,” dedim. “Ama oynayabileceğimiz bir oyun biliyorum, adı da ‘Hangisini tercih ederdin?’ Hiç oynamış mıydın?”

Gülümseyerek başını salladı. “Sadece bir kere, çok seksi bir adamla. Ama çok uzun zaman önceydi. Belki hafızamı tazelemek için önce sen başlamalısın.”

“Tamam. Ama önce yapmam gereken bir şey var.” Konsolu açtım ve göz bağını çıkardım. “Gideceğimiz yer biraz sürpriz, onun için bunu sana takmalıyız.”

“Gözlerimi mi bağlayacaksın? Gerçekten mi?” Gözlerini devirip öne eğildi.

Bağı başının etrafından geçirip gözlerine göre ayarladım. “İşte oldu. Sakın bakma.” Arabayı sürmeye başladım ve park yerinden ayrılırken ilk soruyu sordum. “Tamam. Hugh Jackman mı, yoksa George Clooney gibi mi görünmemi tercih ederdin?”

“Johnny Depp,” dedi.

Sinirimi bozacak kadar hızlı cevap vermişti. “Yok artık Lake! Will demen gerekiyordu. Kendim gibi görünmem gerektiğini söylemeliydin!”

“Ama sen seçenekler arasında yoktun,” dedi.

“Johnny Depp var mıydı!”

Güldü. “Benim sıram. Sürekli, kontrol edemediğin şekilde geçirmeyi mi, yoksa içinde e harfı olan her kelimeyi duyduğunda köpek gibi havlamayı mı tercih ederdin?”

“Köpek gibi havlamak mı?”

“Evet.”

“Kontrol edilemeyen geçirme,” dedim.

“Of, iğrenç.” Yüzünü buruşturdu. “Havlamanla yaşayabilirdim ama geçirme konusunda emin değilim.”

“Tamam o zaman, cevabımı değiştiriyorum. Tekrar benim sıram. Uzaylılar tarafından kaçırılmayı mı, yoksa Nickelback’la turneye çıkmak zorunda olmayı mı tercih ederdin?”

“Ben The Avett Brothers tarafından kaçırılmayı tercih ederdim?”

“O bir seçenek değildi.”

Güldü. “Tamam, uzaylılar o zaman. Hayatta bir yılı kalmış yaşlı zengin bir adam mı, yoksa elli yılı kalmış fakir, üzgün bir adam mı olmayı tercih ederdin?”

“Johnny Depp olmayı tercih ederim.”

“Bu oyunda berbatsın,” dedi alay ederek.

Ona uzandım, ellerimizi kenetledik. Koltuğa yaslanmış nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikri olmadan gü-lüyordu. Öfkelenmek üzereydi ama biraz daha zamanım olduğunu umuyordum. Oyuna devam ederken biraz yolu uzattım. Doğrusu bütün gece onunla bu oyunu oynayabilirdim ama böyle bir şey yapamayacaktım. Sonunda varış noktamıza geldik ve arabadan fırladım. Kapıyı açıp ayağa kalkmasına yardım ettim.

“Ellerimi tut, seni götüreceğim.”

“Beni endişelendiriyorsun, Will. Randevularımız konusunda niye hep bu kadar gizlilik içindeyiz?”

“Öyle bir şey yok, sadece sana sürpriz yapmayı seviyorum. Biraz daha ilerleyelim, gözlerini açacağım.” İçeri girdik ve onu tam istediğim yere yerleştirdim. Gözlerini açar açmaz göstereceği tepkiyi bildiğim için gülümsemeden edemedim. “Göz bağını açmak üzereyim ama ondan önce... Seni ne kadar sevdiğimi hatırla, tamam mı?”

“Söz veremeyeceğim,” dedi.

Arkasına geçip bağın çözdüm. Gözlerini açıp etrafa baktı. Evet, kızmıştı.

“Neler oluyor, Will? Beni randevu için tekrar kendi evine mi getirdin? Neden hep bunu yapıyorsun?”

“Özür dilerim,” dedim gülerek. Göz bağını kahve sehпасının üzerine attım ve ona sarıldım. “Bazı şeyler sadece sahnede olmaz. Bazı şeylerin özel kalması gerekir. Bu o zamanlardan biri.”

“Ne zamanlardan biri?” Gergin görünüyordu.

Alnından öptüm. “Otur, hemen geliyorum.” Onu kanepeye götürüp oturttum. Odaya gidip dolaptan sürprizini çıkardım. Cebime koydum ve salona döndüm. Müzik setini açtım. *I & Love & You* şarkısını tekrara aldım. Bu Lake’in en sevdiği şarkıydı.

“Tekrar ağlamaya başlamadan önce bana şimdiden söylemelisin. Bunun annemle bir ilgisi var mı? Çünkü yıldızların son şey olduğunu söylemiştin.”

“Söz veriyorum, onlar sonuncuydu.” Kanepeye, Lake’in yanına oturdum, ellerini avuçlarıma içine aldım. Gözlerinin içine bakarak, “Lake, sana bir şey söylemek istiyorum, lütfen sözümü kesmeden beni dinle, tamam mı?”

“Sözleri kesen ben değilim,” dedi kendini savunarak.

“Gördün mü? İşte tam da bunu yapma.”

Güldü. “Tamam, konuş.”

Söylemem gereken şeyleri söylemek için ağzımı açtım ama bir şey yanlış gibiydi. Bu kadar resmi şekilde oturmamızı sevmemiştim. Biz böyle değildik. Bacağıyla kolunu kavradım ve onu kucağıma çektim. O da bacaklarını iki yana açarak ayaklarıyla belimi kavradı. Ellerini serbestçe boynuma astı ve gözlerimin içine baktı. Tekrar konuşmaya başladım ama sözümü kesti.

“Will?”

“Sözümü kesiyorsun, Lake?”

Hafifçe gülümseyerek ellerini yüzüme getirdi. “Seni seviyorum,” dedi. “Bana bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim.”

Beni geciktiriyordu ama çok hoştu. Ellerimi yavaşça kollarına kaydırıp omzuna koydum. “Sen olsan benim için aynısını yapardın. Biz böyleyiz.”

Gülümsedi. Yanağından bir damla düştü ve onu tutmaya bile uğraşmamıştı. “Evet,” dedi. “Biz böyleyiz.”

Ellerini ellerime aldım, avuç içlerini dudaklarıma götürüp öptüm. “Lake, benim için dünyanın anlamısın. Hayatıma çok şey kattın. Hem de sana en çok ihtiyaç duyduğumda. Seni tanımadan önce ne kadar çaresiz olduğumu bilmeni isterdim, böylece beni ne kadar değiştirdiğini fark ederdin.”

“Biliyorum, Will. Ben de ümitsizdim.”

“Sözümü yine kesiyorsun.”

Sırıtarak kafasını salladı. “Umurumda değil.”

Gülüp onu kanepeye ittim ve üstüne tırmandım. Ba-

şımın yanına ellerimi bastırdım. Kendimi kaldırmak için. “Bazen beni ne kadar bıktırdığını biliyor musun?”

“Bu retorik bir soru mu? Çünkü biraz önce sözünü kesmeyi bırakmamı istedin, o yüzden cevaplamanı istediğinden emin değilim.”

“Tanrım, inanılmazsın, Lake. İki cümle bile çıkaramıyorum ağzımdan.”

Gülüp tişörtümün boynunu kavradı. “Dinliyorum,” diye fısıldadı. “Söz.”

Bu sefer inandım ama tekrar konuşmaya başladığımda dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Bir anlık da olsa bu geceki amacımı unuttum. Aniden dudaklarının tadında ve ellerinin sırtımda hareket edişinde kendimi kaybettim. Vücudumu onunkine bastırdım ve beni biraz daha geciktirmesine izin verdim. Dakikalarca süren yoğun bir gecikme sonrası kendimi bir şekilde ondan koparıp kanepede doğruldum.

“Kahretsin, Lake. Şunu yapmama izin verecek misin? Yoksa vermeyecek misin?” Ellerinden tutup onu oturur bir pozisyona çektim, sonra kanepeden kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu ana kadar, bu gecenin neyle ilgili olduğuyla ilgili bir fikri yoktu. Yüzünde karışık ifadelerle bana baktı. Korku, umut, heyecan, kaygı. Ben de onunla tam olarak aynı duyguları paylaşıyordum. Ellerini tuttum ve derin bir nefes aldım.

“Sana annenden kalan son hediye olan yıldızlar olduğunu söylemiştim ve teknik olarak öyleydi.”

“Bekle, teknik olarak mı?” dedi. Ona kızgınlıkla bakınca tekrar sözümü kestiğinin farkına vardı. “Tamam, par-

don.” dedi. Parmağını ağzına koydu ve bir şey söylemeyeceğini işaret etti.

“Evet, teknik olarak. Yıldızlar bize verdiği son şeydi ve öyleler. Ama bana vazoda olmayan bir yıldız da verdi. Sana onu hazır olduğumda vermemi istedi. Sen de hazırken. Umarım hazırsındır.”

Elimi cebime soktum ve yıldızı çıkardım. Yavaşça kâğıdı açtım ve açınca yüzük elime düştü. Lake annesinin düğün yüzüğünü görünce ellerini ağzına götürdü ve derin bir nefes aldı.

“Genç olduğumuzu biliyorum, Lake. Önümüzde evlenmek gibi şeyleri yapmak için uzun bir ömür var. Ama bazen insanların hayatındaki olaylar gerektiği gibi kronolojik sırayla meydana gelmez. Özellikle de bizim hayatlarımızda. Bizim, kronolojik sıramız çok önceden karıştı.”

Elini tuttum. Parmağını uzattı, elleri titriyordu. Benimkiler de öyleydi. Yüzüğü parmağına geçirdim. Mükemmel uymuştu. Serbest eliyle gözümdeki yaşları sildi ve alnımı öptü. Dudakları benimkileri fazla yanaşmıştı söylediklerime ara verip dudaklarını öptüm. Elini başımın arkasına koydu ve dudaklarını benimkilere kilitleyerek kanepeden kucağıma kayd. Dengemi kaybettim ve geriye düştük. Başımı tutmayı bırakmıştı ve dudaklarımız ayrılmadan bana hayatımın kesinlikle en güzel öpücüğünü vermeye devam etti.

“Seni seviyorum Will” diye mırıldandı. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”

Nazikçe yüzünü benimkinden uzaklaştırdım. “Daha bitirmedim,” dedim gülerek. “Kelebek olası sözümü kesmeyi bırak!” Onu sırt üstü yuvarladım ve yanında dirseklerimin üzerine destek alarak durdum.

Bacaklarını aşığı yukarı iterek beni tekmelemeye başladı. “Hadi acele et, sor bana, ölüyorum burada.”

Kafamı iki yana sallayıp güldüm. “Tamam, Lake. Sana benimle evlenmeni teklif etmiyorum.”

Cümlemin sonunu bile getiremeden önce yüzünü bir dehşet ifadesi sardı. Aniden parmağıını dudağıına koyup bir daha sözümü kesmeden susturdum.

“Emrivakiden hoşlanmadığını, sana bir şeylerin sorulmasından ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ama sana benimle evlenir misin diye sormayacağım.” Onun üzerine yuvarlandım ve gözlerinin içine bakarken yaklaşabildiğim kadar eğildim. Sesimi fısıltıya dönüşecek kadar alçalttım. “Sana benimle evlenmeni *söylüyorum*, Lake. Çünkü sensiz yaşayamam.”

Tekrar ağlamaya ve gülmeye başladı, aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyor, hem de beni öpüyordu. İkimiz de öyleydik.

“Çok yanılmışım,” dedi öpüşmelerimizin arasında. “Bazen kızlar, bir şeylerin kendilerine emrivaki yapılmasından hoşlanıyormuş.”

“Hamile misin?” diye sordu. Eddie, Lake’e.

“Hayır, Eddie. Hamile olan sensin.”

Hepimiz oturma odasında oturuyorduk. Lake, Eddie’ye anlatmak için sabırsız olduğundan haberleri vermek için onu çağırmişti. Eddie ile Gavin bir saat içinde burdaydılar.

“Beni yanlış anlama. Senin adına çok heyecanlandım. Sadece neden bu kadar ani olduğunu anlamadım. 2 Mart’a sadece iki hafta var.”

Lake bana bakıp göz kırptı. Ayaklarının üstüne oturarak, yanıma kıvrıldı. Eğilerek dudaklarını öptüm. Dediğim gibi kendimi tutamıyordum.

Lake, Eddie'ye dönüp cevap verdi. "Neden geleneksel bir düğün isteyeyim ki, Eddie? Hayatımızla ilgili hiçbir şey geleneksel değil. Ebeveynlerimizden hiçbiri orada olmayacak. Sen ile Gavin, tek misafirlerimiz olacaksınız. Will'in büyükanne ve babası muhtemelen gelmez bile... Büyükkannesi benden nefret eder."

"Söylemeyi unuttum," dedim. "Büyükkannem aslında senden hoşlanıyor. Hem de çok. Asıl mutlu olmadığı benmişim."

"Gerçekten mi?" dedi. Lake. "Nereden biliyorsun?"

"Söyledi bana."

"Öyle mi?" dedi Lake gülümseyerek. "Bunu bilmek güzel oldu."

"Gördün mü?" dedi. Eddie. "Geleceklerdir. David'le Sherry de gelir. Bu da hep birlikte dokuz kişi eder."

Lake, Eddie'ye karşı gözlerini devirdi. "Dokuz kişi? Dokuz kişi için koskoca bir düğüne para mı vermernizi bekliyorsun?"

Eddie iç çekti ve yenilgiyle Gavin'in kucağına yığıldı. "Sanırım haklısın. Sadece bir gün büyük bir düğün planlamayı dört gözle bekliyordum."

"Hâlâ kendininkini planlayabilirsin," dedi Lake ve Gavin'e baktı. "Evlenme teklifi etmene kaç dakika kaldı, Gavin?"

Gavin bir saniye bile kaçırmadan cevap verdi. "Yaklaşık üç yüz bin veya öyle bir şey."

"Gördün mü, Eddie? Ayrıca saçımı ve makyajımı yap-

man için hâlâ sana ihtiyacım var,” dedi Lake. “Şahitlere de ihtiyacımız var. Senle Gavin gelebilirsiniz. Kel ile Caulder da orada olacak.”

Eddie gülümsedi. Nihayet kendisinin de davetli olduğunu keşfedince biraz daha heyecanlı göründü.

Ben de önceleri Lake’in planı konusunda tereddütlüydüm. Ama onun mantığını duyduktan sonra ve özellikle düğün yapmazsak ne kadar para tasarruf edeceğimizi düşününce hemen ikna oldum. Düğünün tarihi kesindi.

“Peki, evler? Hangisinde yaşayacaksınız?” dedi Gavin.

Lake bana bakıp başını salladı. Teklif gecesinden bile önce, iki haftadır bu konuyu konuşuyorduk. Lake burada yaşadktan sonra ikimiz de artık ayrı evlerde yaşamamızın imkânsız olduğunu düşünmüştük. Bir hafta önce aklımıza bir plan geldi ama bu gece paylaşmak için mükemmel bir zamandı.

“Bu gece sizi çağırmamızın nedenlerinden biri de buydu,” dedim. “İpoteğimin bitmesine üç yıl kaldı ve Julia aramızdan ayrılmadan önce yazısı tapu geldi. Ölmeden önce ödemiş. Eylül’e kadar olan kirayı ödemiş, zaten kirası da o zamana kadardı. O yüzden şimdi elimizde altı aylık kirası önceden ödenmiş boş bir ev var. Bebek doğmadan önce bir yer aradığınızı biliyorduk. Onun için size Lake’in evini teklif ediyoruz. Eylül’e kadar sadece. Sonra kendi kira kontratınızı imzalamak zorunda kalacaksınız.”

Tek kelime etmediler. Sadece şok içinde baktılar. Gavin, kafasını sallayıp karşı çıktı. Eddie eliyle onun ağzına vurdu ve bana döndü. “Olur! Tabii ki olur! Süper olur! Harika olur!” Alkışlamaya başladı ve zıplayarak Lake’i kucakladı, sonra bana sarıldı. “Tanrım, sizin kadar iyi arkadaş olamaz! Değil mi Gavin?”

Gavin gülümseyerek, çaresiz görünmeye çalışıyordu ama kendilerine ait bir yere ne kadar ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Eddie'nin heyecanı Gavin'in mütevazılığını çoktan alt etmişti ve o da daha fazla kendini tutamadı. Lake'e sarıldı, sonra bana sarıldı, sonra Eddie'ye sarıldı, sonra tekrar bana sarıldı. Sonunda nihayet sakinleşince ve kanepeye oturunca gülümsemesi kayboldu.

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?” dedi Eddie'ye. “Kiersten çapraz komşumuz olacak.”

On Sekizinci Bölüm

2 Mart 2012, Cuma

*Tüm acılara değer,
Tüm gözyaşlarına
Hatalara...
Bir kadın ve erkeğin kalbi âşıkça?
Dünyadaki tüm acılara değer.*

Son iki hafta boyunca ona işleri bu şekilde yapmaktan vazgeçmesi için her türlü fırsatı verdim. Lake, geleneksel bir düğünü istememekte ısrarlıydı. Ama bir gün gelip bu karardan pişmanlık duymasını istemiyordum. Çoğu kadın düğününün nasıl olacağını planlamak için yıllarını harcıyordu. Fakat tabii Lake çoğu kadın gibi değildi.

Derin bir nefes aldım, neden bu kadar gergin olduğumu gerçekten anlamıyordum. Bu işler çok resmi olmadığı

için memnundum. Daha fazla seyircimiz olsaydı sinirlerimin ne kadar gergin olacağını tahmin edemiyordum. Terlemesi bir türlü durmayan ellerimi kot pantolonuma sildim. Lake kot pantolon giymem için ısrar etmişti. Beni bir takım elbise içinde görmek istemediğini söylemişti. Bugün için kendine nasıl bir elbise seçtiğinden emin değildim ama gelinlik giymek istemiyordu. Bir kere giyeceği bir şeyi satın almayı anlamlı bulmuyordu.

Şu geleneksel, koridordan yürüyerek düğüne girme olayını da yapmayacaktık. Aslında, bu düğünle ilgili hiçbir şey geleneksel değildi. Şu an Eddie ile ikisinin adliye sarayının halk tuvaletinde makyajlarını yaptıklarından emindim. Her şey oldukça gerçek dışıydı. Araba kaydımı yaptırdığım aynı binada hayatımın aşkıyla evlenecektim. Ama açıkçası, nerede evlendiğimiz hiç önemli değildi. Nerede olursak olalım böyle heyecanlı ve gergin olurdum.

Kapılar açıldığında, müzik çalmıyordu. Yüzük taşıyan çocuklar, çiçekli kızlar yoktu. Sadece Eddie vardı. İçeri girip Kel'in yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Tam Eddie oturduktan sonra yargıç içeri girdi ve bana imzalamam için başka bir form daha verdi.

“Buraya tarih yazmayı unutmuşsunuz,” dedi.

Önümdeki kürsüye koyduğum forma, adamın uzattığı kalemle tarihi yazdım. *2 Mart 2012*. Bu bizim günümüzdü. Lake ile benim. Kâğıdı hemen adama geri verdim ve kapılar tekrar açıldı. Arkamı döndüğümde Lake gülümseyerek içeri giriyordu. Onu görür görmez üzerime bir rahatlama dalgası geldi. Aniden sakinleştim. Lake'in üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Güzel görünüyordu. O da kot pantolon giymişti. Üzerindeki gömleği fark ettiğimde güldüm. Nefret etmeyi sevdiğim o çirkin gömlekti. Düğün günümüzde onun ne giyeceğini kendi ellerimle seçecek olsaydım kesinlikle ben de bunu seçerdim.

Bana doğru yürüdüğünde, kollarımı beline doladım, onu kaldırıp döndürdüm. Ayaklarını tekrar yere indirdiğimde kulağıma fısıldadı.

“İki saat daha.”

Evlilikten değil balayından bahsediyordu. Yüzünü kavrayıp onu öptüm. Öpüşürken odadaki herkes yok oluverdi. Ama sadece bir saniyeliğine.

“Öhö, öhö.” Yukarı baktığımda, din görevlisi, önümüzde duruyordu. “Daha gelini öpebileceğini söylediğim kısma gelmedik.”

Güldüm ve Lake’in elini tutup görevlinin önünde pozisyonumuzu aldık. Düğün vaazını okumaya başladığında, Lake elini yanağıma dokundurdu ve dikkatimi din görevlisinden kendine çevirdi. Ona döndüm ve ellerini avuçlarıma içine alıp onları aramıza çektim. Din görevlisinin hâlâ konuştuğundan ve muhtemelen söylediklerini dikkatle dinlemem gerektiğinden emindim. Ama şu an başka bir şey düşünemiyordum. Lake gülümsediğinde zamanı geldiğini biliyordum ama onu yine de öptüm. Öpüşmeye devam ederken düğün vaazının tek kelimesini duymadım. Bir dakikadan daha kısa sürede bu kadın karım olacaktı. Benim *hayatım*.

“Evet, ediyorum,” dedi Lake gülerek. Dudaklarımdan kendini çekmemişti. O kısma geldiğimizi bile fark etmemiştim. Gözlerini kapayıp tekrar kendini ritmimize kap-

tırdı. Düğünlerin bazı insanlar için önemli olduğunu biliyordum ama daha düğün bitmeden onu kucaklayıp dışarı çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Birkaç saniye sonra tekrar kıkırdamaya başladı ve “Evet, o da ediyor,” dedi.

Benim sözlerimi söylediğini fark ettiğimde dudaklarımı onunkilerden ayırıp din görevlisine baktım. “Evet, haklı, ediyorum.” Tekrar Lake’e döndüm ve bıraktığımız yerden devam ettim.

“O zaman tebrikler. Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpmeye devam edebilirsiniz.”

Zaten öyle yapıyordum.

“Önden buyurun, Bayan Cooper,” dedim asansörden inerken.

Gülümsedi. “Bunu sevdim. Kulağa hoş geliyor.”

“Böyle düşünmene sevindim. Çünkü fikrini değiştirmek için biraz geç kaldın.”

Asansörün kapısı arkamızdan kapandıktan sonra odanın anahtarını cebimden çıkardım. Oda numarasını tekrar kontrol ettim.

“Bu taraftan,” dedim sağ tarafı işaret ederek. Elini tuttum ve koridorda yürümeye başladık. Eliyle beni aniden çekince sertçe durakladım.

“Bekle,” dedi. “Beni eşikten kucağında geçirmen gerek. Kocalar böyle yapar.”

Lake’i geleneksel şekilde kollarıma aldım, o da kollarını omuzlarıma koydu ve bacaklarını belime sardı. Kaymaması için kalçalarını kavramam gerekti. Dudakları şu

an benimkiyle aynı hizadaydı, kısaca öptüm. Sırtarak ellerini saçının arkasında gezdirdi, dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırdı. Bir elimle bacaklarını, diğeriyle de belini kavramaya çalıştım ama kayıyor gibi hissediyordum. Onun için iki hızlı adım atıp onu otel odası kapısına dayadım. Bizim kapımız değildi ama yine de iş gördü. Sırtı kapıya çapar çarpmaz Lake hafiften inledi. Birkaç hafta öncesindeki morlukları hatırladım ve onu incittiğimi düşündüm. Yüzümde kaygılı bir bakışla ondan uzaklaştım.

“İyi misin? Sırtını mı acıttım?”

“Hayır, o keyiftendi,” dedi sırtarak.

Gözlerindeki derinlik çekiciydi. Oracıkta dururken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kapıya sırtını dayamış, kucagımda tutarken ellerimle baldırlarının altından kavradım ve onu daha yukarıya kaldırdım. Vücudumu onunki- ne daha çok bastırarak kaldıraç görevi gördüm. “Beş dakika daha,” dedim.

Sırttım ve onu öpmek için tekrar eğildim ama aniden uzaklaştı. Yaslandığımız otel odası kapısının açıldığını fark ettiğimde onu yakalamak için elimden geleni yaptım. Onun yerine birlikte yere düştük ve bir yabancının otel odasına külçe gibi yığıldık. Lake’in kolları hâlâ boynumdaydı. Yukarıya bakıp kendini seyreden adam ve iki çocuğunu fark edene kadar güldü. Adam çok memnun görünmüyordu.

“Kaç,” diye fısıldadım. Otel odasından emekleyerek çıktık ve ayağa kalktık. El ele tutuşup odamızı bulana kadar koridorda koştuk. Anahtarı deliğe soktum ama kapıyı açmadan önce Lake önüme geçti ve yüz yüze geldik.

“Üç dakika daha,” dedi. Arkasına uzandı, kolu çevirdi ve kapıyı açtı. “Şimdi, beni eşikten geçir kocacığım.”

Eğildim, dizlerinin arkasından kavradım ve kaldırdım. Onu omuzlarımin üzerine attım. Ciyaklıyordu. Ayaklarını kullanarak kapıyı ittim. Bir adım atıp eşiği karıcığımınla birlikte geçtim. Kapı arkamızdan çarparken onu yatağa bıraktım.

“Çikolata ve çiçek kokusunu alıyorum,” dedi Lake. “Aferin kocacığım.”

Bacağını kaldırıp botlarını çıkardım. “Teşekkürler karıcığım.” Öbür bacağını kaldırıp o botu da çıkardım. “Meyveleri de hatırladım. Bornozları da.”

Bana göz kırptı ve yatakta yuvarlanıp yukarıya kaydı. Yerleştğinde öne eğilip elimi kavradı ve beni kendine çekti. “Buraya gel, kocacığım,” diye fısıldadı.

Yatağa doğru ilerlerken gömleğiyle karşılaşınca “Bu çirkin gömleği çıkarmanı isterdim,” dedim.

“Ondan bu kadar nefret eden sensin. Sen çıkar.”

Ben de öyle yaptım. Bu sefer alttan başladım ve dudaklarımı pantolonun üst tarafının karnıyla buluştuğu yerdeki çıplak tenine bastırdım. Lake biraz kıvrandı. Oradan gıdıklanıyordu. Bunu bilmem iyiydi. Yavaşça sıradaki düğmeyi çözdüm ve dudaklarımı nazıkçe göbek deliğine yakın bir yere götürdüm. Orayı öptüm. Bir daha inledi. Ama bu sefer endişelenmedim. Çirkin gömlek çıkana kadar her noktasını öpmeye devam ettim. Dudaklarım onunkine doğru yolunu bulunca durakladım ve gözlerinin içine bakarak son kez sordum.

“Karıcığım? Geri çekilmemeye hazır olduğuna emin misin? Şimdi, burada?”

Bacaklarını belime doladı ve beni daha yakına çekti.
“Kelebekcesine eminim,” dedi.
Ve bu sefer ikimiz de geri çekilmedik.

Colleen Hoover, *New York Times*'in en çok satanlar listesine giren *Umutsuz*, *Yeni Bir Umut*, *Çirkin Aşk*, *Çarpılma* adlı kitapların yazarıdır. Eşi ve üç oğluyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadır.

Bazen birbirimize ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu anlamamız için yollarımızın ayrılması gerekir...

Çarpılma'yla milyonlarca okuyucu büyüleyen Colleen Hoover, zorlukları aştıkça aşkları daha da güçlenen Layken ile Will'in hikâyesini anlatmaya devam ediyor.

Will'in geçmişiyle ilgili çarpıcı ve beklenmedik bir gerçek, genç çiftin birbiri hakkında bildiği her şeyi sorgulatacaktır. İlişkileri böyle önemli bir noktadayken Will ile Layken beraber yaşayacakları bir gelecek için savaşıp savaşmayacaklarına karar vermek zorundadırlar. Yoksa yalnızlık ve kalp kırıklığıyla dolu bir hayata doğru yol alacaklardır.

Tabii bu sırada yaşamın onlar için çok daha tehlikeli planları vardır.

“Colleen Hoover’ın ikinci romanı da, Çarpılma kadar harika ve eğlenceli. Ya Hiç Gelmeseydin, tam anlamıyla şiirsel.”

Jamie McGuire

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

₺20

[instagram.com/EpsilonYayinevi](https://www.instagram.com/EpsilonYayinevi)

[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

[twitter.com/EpsilonYayinevi](https://www.twitter.com/EpsilonYayinevi)